

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 64

Dimecres, 12 de novembre de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 45, primera reunió

S U M A R I

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00038/08) p. 3

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009 (esmenes a la totalitat)
(tram. 200-00049/08) p. 4

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el tancament d'algunes emissores arran de l'atorgament de concessions
d'emissores de ràdio pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya i sobre la independència
política dels membres del Consell (tram. 317-00193/08) p. 56

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la negociació de l'acord de finançament amb el Govern de l'Estat
i sobre les mesures adoptades davant l'expedient de regulació
d'ocupació de Nissan (tram. 317-00196/08) p. 57

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posició del Govern i les gestions del president
davant l'expedient de regulació d'ocupació de Nissan (tram. 317-00192/08) p. 58

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compromís en el desenvolupament
de la planificació de la política industrial estratègica (tram. 317-00194/08) p. 59

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la designació de Barcelona com a seu del Secretariat
Permanent de la Unió per la Mediterrània (tram. 317-00195/08) p. 60

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el model industrial i del sector de l'automòbil
i sobre les actuacions previstes davant la crisi d'aquest sector (tram. 317-00197/08) p. 61

Pregunta

al Govern sobre l'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerca Mèdiques
(tram. 310-00248/08) p. 63

→

Pregunta

al Govern sobre la línia d'actuació amb relació als expedients de regulació d'ocupació presentats darrerament (tram. 310-00249/08) p. 64

Pregunta

al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris (tram. 310-00246/08) p. 65

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de recursos humans del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 310-00251/08) p. 66

Pregunta

al Govern sobre la celebració del 25è aniversari de l'Institut Català de la Salut (tram. 310-00252/08) p. 67

Pregunta

al Govern sobre el comerç al detall (tram. 310-00247/08) p. 68

Pregunta

al Govern sobre la situació general de Sallent (Bages) (tram. 310-00250/08) p. 69

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (debat de totalitat) (tram. 200-00050/08) p. 70

Projecte de llei

d'educació (debat de totalitat) (tram. 200-00043/08) p. 85

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 45.1

La sessió s'obre a les nou del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00038/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió. (Dictamen: BOPC 337, 40)

2. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009 (tram. 200-00049/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte. (Text presentat: BOPC 341)

3. Projecte de llei de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00050/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 342)

4. Projecte de llei d'educació (tram. 200-00043/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 317, 3)

5. Projecte de llei d'avaluació ambiental dels plans i programes (tram. 200-00046/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 321, 6)

6. Proposició de llei del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 202-00051/08). Iniciativa parlamentària dels grups parlamentaris. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat.

7. Interpellació al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 300-00157/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 300-00158/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre el suport al tercer sector social (tram. 300-00159/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre la crisi econòmica (tram. 300-00156/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 302-00125/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la dependència (tram. 302-00126/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els espais de benvinguda educativa (tram. 302-00127/08). Grup Mixt. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 302-00128/08). Meritxell Borràs i Solé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de reactivació del sector productiu (tram. 302-00129/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00038/08)

El primer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat. La secretària primera dóna lectura al dictamen.

La secretària primera

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats en la sessió tinguda el dia 22 d'octubre del 2008 ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Una vegada examinades les dades declarades pel diputat Jordi Cuminal i Roquet, relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1, apartat b, del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Jordi Cuminal i Roquet.

»Palau del Parlament, 22 d'octubre de 2008.»

El president

Hi ha cap intervenció? (*Pausa.*) Doncs, si no hi ha cap intervenció, passarem a la votació, si no és que els senyors portaveus o les senyores portaveus ho vulguin per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, si és així, considerem aprovada aquesta proposta per assentiment i queda aprovat, per tant, el dictamen.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00049/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009. El debat i votació de les esmenes a la totalitat es regirà d'acord amb l'article 120 del Reglament del Parlament de Catalunya. L'ordre de la defensa de les esmenes és de major a menor, per un temps màxim de trenta minuts cadascun.

Per a la presentació del projecte, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, tinc l'honor de comparèixer davant d'aquesta cambra per tal de donar compliment en nom del Govern a un honorós deure institucional: la presentació del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya de l'any 2009.

Els pressupostos que avui tinc l'honor de presentar són els tercers d'aquesta vuitena legislatura i els tercers que presenta el Govern del president Montilla.

Aquests són uns pressupostos marcats per la crisi econòmica que al temps que estan condicionats per la crisi s'han elaborat per fer front a la crisi, però que a la vegada assumeixen un llegat compartit i volen mirar més enllà, procedeixen d'unes bases compartides per la majoria parlamentària que dona suport a aquest Govern, tenen evidentment el seu fonament en el pla de govern i expressen els lògics elements de continuïtat amb les grans prioritats que han guiat fins ara l'acció de govern, i que, precisament per això, volen mirar més enllà, fent de la crisi una oportunitat per reforçar més, si hi cap, els grans compromisos estratègics d'aquest Govern amb les polítiques socials i amb la millora del nostre model de competitivitat.

És per això que aquests pressupostos s'estructuren entorn de quatre grans prioritats: en primer lloc, fer front a la crisi econòmica; en segon lloc, donar prioritat i consolidar les polítiques socials; en tercer lloc, abordar decididament les transformacions necessàries per a la millora de la productivitat i la competitivitat de la nostra economia, i en quart lloc, pel rigor i l'austeritat en l'administració dels recursos.

Són uns pressupostos clarament condicionats, i també cal subratllar-ho, per un conjunt de restriccions importants: en primer lloc, per la mateixa crisi econòmica, que ha provocat una caiguda important dels ingressos corrents de la Generalitat; en segon lloc, per la normativa d'estabilitat pressupostària, que estableix limitacions apreciables als nivells de dèficit i d'endeutament, i, en tercer lloc, per l'aplicació d'un model de finançament caducat estatutàriament però que continua sent el marc normatiu en vigor al qual ens hem de remetre. Aquests pressupostos els hem hagut de fer amb aquest model

de finançament, però el Govern no considera cap altra hipòtesi –i així desitjo reiterar-ho davant d'aquesta cambra– que la que l'any 2009 tindrem un nou model de finançament: el que es desprèn de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el que defineix la resolució aprovada per amplíssima majoria per aquest Parlament en el darrer debat de política general, el que reclama la societat catalana i el que Catalunya necessita.

És en aquest context i amb aquestes restriccions que s'han elaborat els pressupostos que avui el Govern presenta a aquesta cambra per al seu debat i, si s'escau, per a la seva aprovació. El Govern ho fa, com sempre, amb la voluntat de poder dur a terme un debat realment enriquidor i positiu, i amb la convicció de poder trobar per part de tots els grups el mateix ànim constructiu; un ànim constructiu que posi per davant el que ens uneix del que ens separa i que tingui, com sens dubte tenen tots els diputats, un únic propòsit: servir el país en un moment en què els reptes i les dificultats que hem de superar demanaran el millor de tots nosaltres.

Perquè la realitat és que, si normalment el debat dels pressupostos és el moment apropiat per fer el punt de la situació econòmica, aquest any és més necessari que mai parlar del context econòmic en què se situen aquests pressupostos. Aquests són uns pressupostos, ho he dit, marcats per la crisi econòmica, perquè les disponibilitats pressupostàries estan fortament condicionades per aquesta crisi, però també, i de manera molt clara, perquè són uns pressupostos elaborats amb la ferma determinació i voluntat de fer front a la crisi; una crisi econòmica a la qual s'ha superposat –i que sens dubte ha precipitat– una crisi financera d'una magnitud sense precedents.

Em permetran, doncs, que dediqui unes paraules a parlar de la crisi financera. I, en primer lloc, cal dir que superar la crisi financera és condició necessària per fer front a la crisi econòmica. El sistema financer és un instrument vital per a l'economia, és l'aparell circulatori de l'economia, de forma que resoldre aquesta crisi és un requisit previ perquè puguem parlar de qualsevol altra cosa.

És difícil fer pronòstics inequívocs sobre una crisi en què ningú ha previst l'abast del que podia succeir. Però, amb tota la prudència i humilitat necessàries, crec que podem afirmar que hi ha una àmplia coincidència en què la reunió de l'eurogrup del dia 12 d'octubre va significar un punt d'inflexió. En aquella reunió, els països de l'euro, seguint en bona mesura la pauta ja marcada pel primer ministre del Regne Unit, Gordon Brown, van adoptar les mesures apropiades per atacar els dos problemes bàsics que afectaven el sistema financer mundial –el de la liquiditat i el de la solvència– i que havien provocat una crisi de confiança que estava a punt de portar al col·lapse les institucions financeres d'arreu del món.

S'està aplicant la medecina apropiada. Els estats han decidit intervenir activament per tal de garantir les emissions i les necessitats d'endeutament bancari i per tal de recapitalitzar, quan calgui, els bancs amb problemes seriosos d'equilibri patrimonial. Ara, hem de confiar que aquesta medecina farà el seu efecte i aquests efectes es notaran en el conjunt de l'economia d'una forma eficaç.

Els dos problemes a què m'acabo de referir –el de la liquiditat i el de la solvència– tenen un impacte completament diferent a Espanya i a Catalunya que a d'altres països del món i d'Europa. Les nostres entitats financeres no tenen problemes de solvència, perquè a Espanya hi ha una bona regulació financera que ha conduït a una política adequada de dotacions de provisions i també, cal dir-ho, perquè el sistema financer espanyol no tenia excedents de liquiditat que pogués invertir en actius financers de dubtosa solvència. Però, en canvi, el problema de la liquiditat a Espanya i a Catalunya es manifesta d'una forma especialment greu: precisament perquè les nostres entitats anaven als mercats exteriors a finançar-se, han notat d'una forma acusada el tancament d'aquests mercats.

El fet és que aquestes dificultats s'han traslladat al sector productiu de l'economia i ens trobem amb empreses solvents, que tenen un compte de resultats sanejat, i que ara es veuen amb dificultats molt serioses a l'hora de renovar les seves pòlisses de crèdit i finançar el seu circulat. I és evident que això no és acceptable i que cal fer el que sigui i de manera immediata per posar remei a aquesta situació.

El Govern de Catalunya ha posat els mitjans limitats de què disposa al servei de la solució d'aquest problema i ha alertat públicament, quan ha calgut, sobre la prioritat que totes les institucions han de donar a aquesta qüestió. S'han adoptat les mesures precises perquè el sistema financer recuperi els nivells normals de liquiditat. Aquesta era la condició prèvia. Ara cal que aquells que són els responsables d'aplicar aquestes mesures ho facin amb rapidesa i diligència, i que el finançament i el crèdit circulin i arribin als particulars i a les empreses.

L'editorial del dia 31 d'octubre del *Financial Times*, que no és precisament un diari caracteritzat per mantenir posicions oposades al lliure mercat i a l'empresa privada, deia –cita–: «Recordatori als banquers de tot arreu: els contribuents no us han rescatat perquè us estimin, us han rescatat perquè us necessiten. Els rescats tenien el propòsit d'assegurar el flux de crèdit als negocis que en són mereixedors. Ara bé, el flux del crèdit està pràcticament aturat.» Fi de la cita. Perquè, si abans he dit que sense aquell aparell circulatori no hi ha organisme que pugui funcionar normalment, ni simplement que pugui funcionar, també hem de dir que l'aparell circulatori no té sentit per ell mateix, sinó en la mesura que fa arribar l'oxigen a totes les parts de l'organisme.

Aquesta crisi financera ha de servir de lliçó per a tots. Ha estat una crisi que ha agafat a tothom per sorpresa. De manera que jo crec que és recomanable una certa modèstia, no donar lliçons, sobretot, per part d'aquells que s'han passat uns quants anys pontificant i que ara s'ha vist que estaven totalment equivocats; no donar lliçons, però extreure'n totes les lliçons possibles per tal de prevenir noves crisis. El món va ser capaç de fer-ho a Bretton Woods, després de la Gran Depressió; els Estats Units i Europa van assentar les bases d'un món multilateral que va funcionar raonablement bé durant dècades.

Aquest cap de setmana es reuniran els principals líders del planeta. Esperem que serveixi per assentar les bases

d'un nou sistema de regulació financera, perquè el que ha succeït demostra que el món globalitzat ho necessita. La reunió del proper cap de setmana ens indica, ja, que la política és necessària; més precisament –i potser aquesta és la primera de les lliçons que n'hem d'extreure– que no hi ha mercat sense estat, és a dir, sense regles del joc i institucions que les facin complir, és a dir, sense poders polítics legítims. Sense estat no hi ha mercat; el que hi ha és opacitat, falta de transparència, abús de posicions de domini, i molt probablement l'imperi de la llei del més fort i del més aprofitat. El món globalitzat avançarà probablement cap a una major institucionalització i l'establiment de les regles del joc. I en aquest món la Unió Europea hi té un paper important a jugar. El té fent aportacions i estant al capdavant del procés de reformes, però també, i de quina manera, adoptant les decisions que són necessàries a Europa endins. La moneda única necessita institucions que actuïn també a nivell comunitari en el terreny pressupostari de la política econòmica. S'ha demostrat en aquesta crisi: només quan els governs de tots els països han estat capaços de coordinar les seves actuacions s'han pogut adoptar les mesures apropiades. És a dir, quan al costat del Banc Central, responsable de la política monetària, els governs han adoptat coordinadament mesures que implicaven els pressupostos i els tresors dels diferents països.

Després d'un llarg període de creixement sostingut, només comparable al dels anys seixanta, la nostra economia experimenta una brusca caiguda de l'activitat. Després d'haver tingut, l'any 2007, un creixement del PIB del 3,6 per cent, la nostra previsió és que aquest any el tancarem, el creixement mitjà del PIB de Catalunya serà de l'1,2 per cent, i la previsió per a l'any vinent és d'una reducció del 0,1 per cent. Sembla clar, com confirmen les previsions realitzades pel Fons Monetari Internacional i per la Comissió Europea, que entrem en recessió. És veritat que venim d'un període, com he dit, d'excepcional creixement. I és important veure les coses amb la perspectiva necessària: on érem i on som. Catalunya ha passat de tenir un PIB *per capita* que se situava en el 104 per cent de la zona euro l'any 2000, i en el 84 de la zona euro l'any 86, quan vam entrar a la Unió Europea, a situar-se en el 112 per cent. Hem passat del 84 al 104 l'any 2000, i ara al 112 per cent.

Però també és cert que l'impacte de la sotragada és més fort quan es ve d'un creixement com el nostre, més elevat. Aquesta reducció del ritme d'activitat es tradueix ja en un augment de l'atur molt preocupant. D'acord amb les dades de l'Enquesta de Població Activa, la població ocupada a Catalunya s'ha reduït el 0,9 per cent el tercer trimestre d'enguany, respecte del mateix període de l'any anterior, si bé la creació de llocs de treball que encara es va registrar el primer trimestre ens porta a afirmar que en el conjunt de l'any, la reducció mitjana de l'ocupació serà del 0,2 per cent, i més intensa el 2009, de l'1,6 per cent.

L'atur registrat augmenta també de forma acusada, a un ritme del 46,5 per cent interanual a l'octubre. I la taxa d'atur s'ha situat ja pràcticament en el 9 per cent el tercer trimestre, i això ens fa preveure que se situarà de

mitjana en el 8,8 per cent l'any 2008 i que pujarà a l'11,6 per cent l'any 2009.

És, sens dubte, un dels problemes socials més greus que tenim al davant. També aquí hem de recordar que fa només un any havíem assolit una taxa d'atur que suposava un mínim històric, del 6,5 per cent. Un nivell que no s'havia vist en els darrers trenta anys. I també cal recordar que estem clarament per sota de la mitjana espanyola, amb 2,3 punts, i de les xifres d'atur que vàrem tenir els anys 93, 94, quan a Catalunya vàrem arribar a registres de prop del 22 per cent.

Aquest empitjorament de la situació econòmica i del mercat de treball té una especial incidència en el sector de la construcció i, per ser més precisos, en el de l'habitatge, on s'ha produït una davallada molt important. L'any 2006 es van iniciar a Catalunya 125.000 habitatges; 85.000, l'any 2007, i aquest any probablement no arribarem a 30.000. L'any 2008 es registrà una reducció de la inversió en construcció del 2 per cent, mentre que el 2009 la caiguda s'intensificarà fins al 6 per cent. I aquest fort descens de l'activitat constructora arrossegarà, en part, sectors industrials vinculats.

L'evolució de la indústria també es veurà afectada negativament per l'estancament de les economies avançades que són els nostres principals socis comercials, per la forta moderació del comerç mundial i per la contracció del consum intern.

Aquesta és la situació en què ens trobem: entrem en recessió després d'un llarg període de fort creixement. Una recessió que a Espanya, i també a Catalunya, si bé amb menor intensitat, vindrà agreujada per dos components: l'elevat pes del sector immobiliari i la construcció i el fort percentatge del dèficit comercial.

Ara hem de fer front a la crisi. Ho hem de fer, primer de tot, abordant les coses de front i no amagant el cap sota l'ala. Cal acceptar la realitat, perquè sense reconèixer-la és molt difícil canviar les coses que no van bé. Perquè aquesta és la primera condició per reclamar confiança. Però també hem de dir, a continuació, que estem en condicions de superar aquesta crisi, com n'hem superades en el passat altres de molt pitjors. Cal oferir i reclamar confiança i evitar els plantejaments alarmistes. I cal fer-ho, sobretot, perquè tenim motius per confiar en el futur i en nosaltres mateixos. I, també, perquè les expectatives importen, i molt, en economia.

Ara hem d'actuar en una doble direcció: abordar les transformacions de fons de la nostra economia i millorar la productivitat, i fer front als problemes més immediats provocats per la crisi. Abans els deia que un dels problemes específics de l'economia espanyola, i en part també de la catalana, és aquest dèficit exterior del 10 per cent del PIB. Dèficit que només ha estat possible que arribés fins a aquests percentatges perquè la nostra moneda és l'euro, i per les condicions excepcionalment favorables en què els mercats permetien finançar qualsevol forma d'endeutament. Però ara això s'ha acabat. I aquest dèficit, no ens enganyem, en part és el reflex de la manca de competitivitat de la nostra economia. Significa que comprem més a fora del que ens compren a casa, que ens hem d'endeutar per mantenir els nostres

nivells de consum i d'inversió. I, ara, hem de recuperar la competitivitat.

Ara estem a la zona euro. Formar part de la zona euro ha estat una benedicció. Imaginin on seria la pesseta en aquests moments de turbulències financeres, si haguéssim estat fora de la zona euro. Però també significa que no podem recórrer al remei habitual que feia servir l'economia espanyola per restablir la competitivitat, que era devaluar. Era una solució artificial, evidentment: servia per adormir el problema, no per resoldre'l, però permetia sortir del pas. Ara, si vostès volen, afortunadament, no tenim aquest recurs. I només podrem restablir de veritat la competitivitat de la nostra economia millorant la productivitat, que vol dir produir més i millor en les mateixes hores i contenint els costos. El país n'ha de ser conscient i tots hem de treballar i fer els esforços i sacrificis necessaris per aconseguir-ho. Si no ho fem, l'ajustament es produirà per la via de la caiguda de l'activitat econòmica i la destrucció d'ocupació. I serem també més pobres, però per la via de l'atur i del tancament d'empreses. És per això que la millora de la productivitat de la nostra economia és més que mai l'objectiu estratègic del país. Ho era fins ara, i ha constituït el vector central de l'acord estratègic, guia orientadora de la nostra política econòmica. Ara esdevé, a més, un objectiu vital.

Ara bé, la crisi no es pot combatre només amb mesures estructurals. Davant d'una febrada cal també actuar contra els símptomes. Cal fer baixar la febrada, perquè, si no ho fem, els altres remeis poden fer efecte massa tard. Per això els deia que cal actuar en una doble direcció, amb mesures de fons i estructurals, però també amb mesures palliatives, i de caràcter més immediat, que han d'anar adreçades bàsicament a dos objectius: per una banda, a tractar de compensar, a contrarestar, la caiguda de l'activitat econòmica; per una altra, a paliar els efectes de la crisi entre els sectors socials més vulnerables i entre els que més la patiran.

És per això que en temps de crisi esdevé decisiu el paper del sector públic i dels pressupostos. Els pressupostos han d'ajudar a frenar la caiguda de l'activitat econòmica, no a precipitar aquesta caiguda. Si en algun moment és important mantenir el compromís inversor és precisament aquest. Com ho és el manteniment de les polítiques socials, que han d'ajudar a sostenir la demanda i a evitar la fractura social.

És per això que a les mesures monetàries cal afegir-hi les mesures d'estímul fiscal. És veritat, certament, que nosaltres sols tenim un marge molt limitat per actuar. La nostra és una economia molt oberta i hi ha una normativa d'estabilitat que hem de complir. No podem incórrer en dèficits i en endeutament sense tenir en compte el que fan els nostres veïns, entre altres coses perquè el mercat ens penalitzaria, ni sense respectar les regles del joc. Però sí que hem de reclamar una acció coordinada i valenta en matèria d'estímul fiscal, probablement a nivell europeu, i dir que esgotarem les possibilitats que tenim per tal de fer front a la crisi amb tots els instruments al nostre abast, entre ells, i de manera destacada, el pressupostari.

Tot això serviria de poc, tanmateix, si no impulséssim amb més força i determinació que mai les reformes estructurals que requereix la nostra economia, per millorar la productivitat i ser més competitius. Catalunya està especialment ben posicionada per atendre a aquestes reformes de fons. A Catalunya estem més ben preparats del que ho havíem estat mai, i millor del que ho estan altres països i regions. Catalunya compta amb unes bones bases per afrontar la transformació del seu model de competitivitat. N'esmentaré algunes: primera, avui el PIB *per capita* de Catalunya se situa entre els de les regions més avançades d'Europa. Un 12 per cent superior a la mitjana de la zona euro, i un 22,6 per cent superior al del conjunt de la Unió Europea dels Vint-i-set. Tenim un punt de partida molt sòlid.

Segona, la nostra base industrial és un actiu de primera magnitud per al nostre país, com ho és per regions europees com Baden-Württemberg, Baviera, Llombardia, Piemont, que han estat capaces de fer els processos d'adaptació tecnològica en els sectors tradicionals i, a la vegada, d'obrir-se i créixer cada vegada més en sectors tecnològicament avançats i d'alt valor afegit.

Tercera, precisament l'economia catalana fa ja la transformació cap als sectors intensius en coneixement i tecnologia. L'ocupació en aquests sectors representa l'11,6 per cent del total, quatre punts més que Espanya i un mig més que la Unió Europea dels Quinze. I el ritme de creació d'empreses en aquests sectors és molt més elevat que en el conjunt.

Quarta, tenim una economia fortament internacionalitzada i oberta a l'exterior. El grau d'obertura supera el 70 per cent del PIB, quinze punts més per sobre de la resta d'Espanya. Catalunya és la gran potència exportadora d'Espanya, representa prop del 30 per cent del total de les exportacions espanyoles, i quasi el 40 per cent de les d'alt contingut tecnològic.

Cinquena, en el nostre gruix empresarial, i en la facilitat que té aquest país per generar projectes empresarials, tenim un actiu intangible, d'un valor inestimable, com ho demostra que la taxa d'activitat emprenedora de Catalunya està ara clarament per sobre de la Unió Europea.

Sisena, gràcies en bona part a aquest actiu extraordinari que és la ciutat de Barcelona tenim una gran capacitat d'atracció d'inversió estrangera. El 24 per cent de la que existeix a Espanya, de nou establiment, s'ha localitzat a Catalunya en el període 2000-2007. Un recent estudi d'una escola de negocis important de Barcelona diu que Catalunya és la segona regió d'Europa en capacitat per atreure projectes de capital estranger.

Setena, en els darrers anys, a Catalunya, i en concret a Barcelona, s'ha produït una veritable eclosió en el camp de la recerca, com recull de forma destacada la revista *Nature*, en un darrer número del mes de juliol. Sobretot en recerca biomèdica, on avui Barcelona és un punt de referència mundial, però també en altres camps, com les ciències fotòniques, la supercomputació, l'acceleració de partícules o les ciències socials.

Hem d'abordar, sens dubte, el futur immediat conscients de la gravetat de la situació econòmica i de la transcen-

dència dels reptes que tenim al davant. Relativitzar-ne o minimitzar-ne la importància seria una irresponsabilitat. Però també ho hem de fer sabent que l'economia de Catalunya té unes bones bases, unes bases sòlides, per fer-hi front, i que podem abordar el futur amb confiança en les nostres capacitats.

És més: la sortida de la crisi dependrà molt probablement, com assenyalava el president de la Generalitat en el debat de política general, de la capacitat que tinguem per fer prevaldre, ara precisament, les virtuts que sempre han estat característiques del nostre poble i del nostre país, i que han constituït la base de la nostra economia: les virtuts de l'esforç, de l'esperit de treball, de l'exigència amb nosaltres mateixos, de la capacitat per arriscar, dels beneficis basats en l'activitat productiva i no l'especulació; en definitiva, de la capacitat que tinguem, ara més que mai, per combinar ambició amb exigència.

Aquesta pot ser l'hora de Catalunya, d'una Catalunya conscient, que pot sortir reforçada de la crisi, i d'una Catalunya que ha d'estar al capdavant de l'economia espanyola i entre els territoris més dinàmics i pròspers d'Europa.

Aquest és el context econòmic en què s'inscriuen aquests pressupostos. Un context de crisi, certament, que en bona part predetermina les seves grans prioritats. Les he esmentades a l'inici de la meua intervenció, i m'agradaria resumir-les breument.

La primera gran prioritat és fer front a la crisi. Està clar que tenim dificultats! Els ingressos baixen, per l'impacte, sobretot, de la caiguda dels impostos vinculats a l'activitat immobiliària, i les despeses augmenten. Però el pitjor que podríem fer en aquesta conjuntura és contribuir amb un pressupost contractiu a empitjorar la situació econòmica. I, com a demostració d'aquesta voluntat, la inversió pública se situarà en 6.581 milions d'euros, que és un rècord històric que representa prop d'un 3 per cent del PIB.

És un pressupost per ajudar també al foment de l'ocupació. Entre les diferents mesures, vull subratllar, per exemple, els 100 milions d'euros en préstecs per ajudar a la formació de les persones i a la seva capacitació, i per agilitzar el seu retorn al mercat de treball.

I, per descomptat, aquests pressupostos volen contribuir a millorar les condicions de finançament del nostre sistema productiu. El Govern està fent un gran esforç en aquest sentit i el continuarà fent. Aquest any 2008, a través de l'Institut Català de Finances, s'ha incorporat al conjunt del sistema productiu un volum de finançament d'entorn de 2.200 milions d'euros; per al 2009 volem mantenir i potenciar, si és possible, aquest esforç.

La segona gran prioritat és l'atenció a les persones i les polítiques socials. És un pressupost per fer front a la crisi; també perquè mai com ara les polítiques socials són una prioritat. Aquestes polítiques concentren un 52 per cent del pressupost. Les principals d'entre elles augmenten 712,7 milions d'euros, el que representa un creixement del 4,2 per cent sense incloure l'ocupació.

La tercera gran prioritat és la competitivitat i productivitat. La sortida real, de fons, de la crisi passa per la

millora de la nostra productivitat i de la nostra competitivitat. En els pressupostos això es tradueix en mesures com l'impuls de la inversió en R+D+I, que en el marc del nou Pacte nacional per la recerca augmenta un 33,9 per cent. També es tradueix, naturalment, en l'esforç inversor, que es concreta en unes inversions específiques, en gran mesura en infraestructures, que són un element essencial per millorar la competitivitat de la nostra economia.

I, finalment, el quart eix inspirador d'aquests pressupostos és el rigor i l'austeritat. El Govern no farà un pressupost contractiu, però farà un pressupost que serà més exigent que mai a estalviar on s'ha d'estalviar i a contenir despeses on s'han de contenir, a ser eficient en definitiva. I això es tradueix en un conjunt de mesures, com la congelació de les plantilles de personal, la congelació dels sous dels alts càrrecs i del personal directiu, la reducció de les despeses d'administració i serveis generals o el manteniment de la reducció dràstica de determinades partides de protocol, publicitat, estudis, etcètera.

Abans d'abordar amb més deteniment aquests quatre eixos, voldria exposar ara les seves principals magnituds, tant pel que fa als ingressos com a les despeses.

Els pressupostos del conjunt del sector públic de la Generalitat pel 2009 inclouen un total de 230 entitats i sumen un import total consolidat de 36.985 milions d'euros, el que representa un creixement del 6,4 per cent respecte al 2008, clarament per sobre del creixement del PIB nominal. Ara bé, l'augment de la despesa no financera del conjunt del sector públic és més reduït, del 5,6 per cent, i, si ens limitem a l'Administració de la Generalitat, el creixement és del 3,4 per cent. I el sostre de despesa no financera, finançat amb recursos de caràcter general, és a dir, no finalistes, que és la magnitud realment rellevant pel que fa al marge de maniobra real de què disposem, se situa en un import de 23.086,7 milions d'euros, el que significa un creixement del 2,4 per cent respecte a l'any 2008. Aquest creixement del sostre de despesa, clarament inferior al d'altres anys, ha estat totalment condicionat per les restriccions que operen en la determinació dels seus dos components, els ingressos i el dèficit públic.

Efectivament el sostre de despesa és determinat, en primer lloc, per les previsions d'ingressos. Cal distingir entre els ingressos que tenen un caràcter general i els ingressos finalistes que van assignats a una despesa ja predeterminada. Respecte als primers, els ingressos procedents del model de finançament, cauen un 4,4 per cent, és a dir 990 milions d'euros menys que l'any passat, degut especialment a la caiguda d'un 46 per cent de la recaptació de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats per la frenada del mercat immobiliari, i a la previsió de reducció del 13,5 per cent dels ingressos procedents de la participació en l'IVA. Això es tradueix en el fet que el conjunt dels ingressos no financers de caràcter general de l'Administració de la Generalitat baixen un 4,5 per cent i se situen en 21.141 milions d'euros. Si tenim en compte que els ingressos de caràcter finalista creixen un 8,9 per cent, el

conjunt d'ingressos no financers baixa un 2,4 per cent, en lloc d'aquell 2,5 per cent.

Per calcular el sostre de despesa, hem d'afegir a aquesta magnitud l'import del dèficit fins al límit permès per les lleis d'estabilitat pressupostària i autoritzat pel Consejo de Política Fiscal y Financiera, que és l'1 per cent del PIB i suposa 2.127,8 milions d'euros. De manera que la despesa no financera a càrrec dels recursos generals, fets els ajustaments pertinents, assoleix un total de 23.086 milions d'euros, el que suposa un increment del 2,4 per cent.

Aquest és el nostre sostre de despesa no financera. Els gairebé 37.000 milions d'euros que he esmentat anteriorment, i que d'alguna manera és la xifra de referència quan parlem de la quantia total del sector públic de la Generalitat, són el resultat d'afegir a aquesta xifra els ingressos de caràcter finalista, en primer lloc; els ingressos financers, en segon lloc, i la resta d'entitats que conformen el perímetre del conjunt del sector públic de la Generalitat, que és el que ens fa passar d'aquells vint-i-tres a aquests trenta-set. El conjunt d'aquestes successives ampliacions condueix als 36.985 milions d'euros que representen una variació del 6,4 per cent del PIB, que, com ja he dit, està clarament per sobre del creixement del PIB nominal.

Respecte a la composició del sector públic de la Generalitat, cal dir que els pressupostos del 2009 ofereixen una informació més completa del conjunt del sector públic. L'àmbit institucional cobert per aquests pressupostos s'ha ampliat en 64 entitats, de 139 a 203. Ara bé, de les noves incorporacions, 59 són entitats que ja existien i tan sols 5 són de nova creació. Amb la incorporació d'aquestes entitats al pressupost que es presenta al Parlament, per tant, no estem engreixant el sector públic, però sí que som més transparents i els diputats tenen la possibilitat de conèixer millor els pressupostos del conjunt de fundacions, consorcis i diverses entitats que integren el conjunt del nostre sector públic.

En termes d'endeutament, tot això suposarà que en el conjunt de l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya l'endeutament brut total durant l'exercici ascendirà, amb la normativa SEC, a 4.136,3 milions d'euros. Aquests ingressos són condicionats en bona part pel calendari d'amortitzacions, que per a l'any 2009 suposarà unes despeses de 914,3 milions. Una vegada deduïdes aquestes despeses, l'endeutament net total pujarà a 3.222 milions d'euros, de manera que el saldo viu de deute de la Generalitat equivaldrà a un 9,43 per cent del PIB davant del 8,19 previst per a l'any 2008.

Abans he dit que el Govern no vol fer un pressupost que contribueixi a empitjorar la situació econòmica en un moment de crisi que implica una baixada d'ingressos. Això ens obliga a endeutar-nos. Naturalment, sempre respectant uns criteris de prudència financera, que són els que mantenim, i dins dels marges que estableix la normativa. Però hem de tenir clar que encara tenim marge per endeutar-nos, que som solvents i que el nostre deute és apreciat pels mercats. De manera que ho podem fer i ho hem de fer.

Aquestes són les grans xifres dels pressupostos per a l'any 2009. Ara, senyores diputades i senyors diputats, passaré a descriure amb més detall alguns aspectes sobre els ingressos i les despeses que contenen.

Els tributs cedits disminueixen un 24,1 per cent, a causa principalment de la davallada de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Cal advertir que el rendiment previst de l'impost sobre el patrimoni es manté en aquest apartat ja que el projecte de llei que estableix la seva supressió es troba encara en fase de tramitació parlamentària. En qualsevol cas és evident que es disposarà de la corresponent compensació per part de l'Estat quan aquest projecte sigui aprovat per les Corts espanyoles.

Les previsions d'evolució dels ingressos pel segon impost cedit en ordre d'importància, l'impost sobre successions i donacions, són d'un increment del 12,1 per cent, en línia amb el creixement de l'exercici anterior.

Les previsions que figuren en els pressupostos pel que fa als tributs participats amb l'Estat –IRPF, IVA i impostos especials– estan formulades d'acord amb les dades proporcionades pel Ministeri d'Economia i Hisenda, i és d'acord amb aquestes previsions que l'any 2009 es liquidaran les bestretes corresponents, que s'hauran d'ajustar dos anys després segons les liquidacions definitives. Aquests ingressos s'incrementen en el seu conjunt un 5,3 per cent com a resultat de l'evolució molt desigual dels seus components.

Les transferències procedents del Fons de suficiència disminueixen un 3,3 per cent degut a la previsible reducció de l'ITE, que és l'indicador utilitzat per determinar la pauta de variació.

Els ingressos del conjunt del sector públic, doncs, incloent-hi també els financers, ascendeixen a 36.985,1 milions d'euros –la xifra que he citat reiteradament–, el que representa un 6,4 per cent més que el pressupost del 2008; 5,8 per cent, en lloc de 6,4, si realitzéssim la comparació, en termes homogenis, en nombre d'entitats.

Entrant ara en l'apartat de despeses, cal indicar que les despeses totals del conjunt del sector públic pugen també, lògicament, la xifra de 36.985,1 milions d'euros. El 77,3 per cent es destinarà a despeses corrents; el 14,9, a despeses de capital; el 3,4, a variació d'actius financers, i el 4,5 restant, a variació de passius financers.

És convenient situar adequadament les dades que figuren en el pressupost en relació amb el capítol I. En l'exercici 2009 el creixement de la despesa de personal del conjunt del sector públic s'explica per dos motius. En primer lloc, pel creixement real dels crèdits destinats a aquesta finalitat amb relació a les partides homogènies corresponents a l'exercici anterior, el que suposa un creixement del 7 per cent. I en segon lloc, per la incorporació de diverses entitats als pressupostos d'aquest exercici, i a les quals ens hem referit també reiteradament, que expliquen el 4,4 per cent restant.

La despesa de personal de la Generalitat de Catalunya en sentit estricte creix un 7,3 per cent. I també de nou, per evitar confusions en la interpretació, aquesta variació ha de ser degudament explicada. L'increment salari-

al estricte, que és marcat per l'Estat –és marcat per l'Estat–, serà d'un 3 per cent. Un 2,5 per cent s'explica per les recurrències, sobretot del col·lectiu de docents i mossos d'esquadra, és a dir, per empleats públics que s'han incorporat al llarg de l'exercici 2008 i que lògicament l'any 2009 «devengarà» obligacions de despesa per a la Generalitat per tot l'any, no només per uns mesos. I finalment, la resta, és explicada per convenis sectorials i per la revisió salarial, prevista en el conveni del 2008, que es consolidarà lògicament l'any següent.

I finalment, pel que fa al capítol I, el pressupost preveu la congelació de les retribucions dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat i el personal directiu assimilat d'entitats del seu sector públic, a les quals, aquestes retribucions, no se'ls aplica cap increment respecte a l'any 2008.

El marcat caràcter de rigor i austeritat dels pressupostos per a 2009 es fa palès en l'evolució del capítol de despeses de béns corrents i serveis del conjunt del sector públic que augmenta un 2,2 per cent respecte al 2008, taxa inferior al deflactor del PIB. En el cas de l'Administració de la Generalitat, el creixement és de l'1,4, molt inferior al 9,1 de l'exercici 2008, que demostra l'esforç d'austeritat que correspon fer en les actuals circumstàncies de limitacions en els ingressos. Les transferències corrents del conjunt del sector públic incrementen un 1,8 per cent i les de capital es redueixen en un 15,3.

Pel que fa a les despeses de capital, cal subratllar que la inversió prevista per al conjunt del sector públic és de 5.494,4 milions d'euros, amb un increment respecte de l'anterior exercici del 4,7 per cent. La inversió finançada amb mètodes específics ha passat, per la seva banda, de 659,7 a 1.086,8 milions d'euros, de manera que el conjunt de la inversió assoleix els 6.581 milions d'euros i augmenta un 11,4 per cent.

Pel que fa a les despeses financeres, la variació d'actius financers s'incrementa en un 15,8 per cent i un 37,2 en el cas de la Generalitat de Catalunya. La raó fonamental d'aquest fort creixement és l'impuls que es dona a les diverses polítiques mitjançant l'atorgament de préstecs amb condicions avantatjoses.

Finalment, desitjaré fer un breu comentari amb relació a l'evolució de la despesa per departaments. L'augment total de les despeses, incloent les corresponents al capítol 8, és del 4,5 per cent. I cal assenyalar que alguns departaments, com Presidència, Vicepresidència i Economia i Finances, experimenten variacions negatives. Els departaments amb una taxa de variació més elevada respecte a l'any 2008 són Treball, Acció Social i Ciutadania i Interior. Si bé, per evitar comparacions enganyoses, cal tenir en compte que la variació és molt condicionada pel grau en què s'inclouen despeses generades per ingressos finalistes.

Fins aquí la descripció de les principals magnituds dels estats d'ingressos i despeses. Voldria ara exposar amb un major detall les grans línies orientadores d'aquests pressupostos, a les quals abans ja m'he referit.

El primer gran objectiu d'aquests pressupostos ha de ser fer front a la crisi econòmica. El Govern té molt clar que, davant l'actual situació de crisi de caiguda dels

ingressos, el pitjor que podríem fer és una retallada dràstica de la despesa i de la inversió, que només contribuiria a empitjorar la situació. Els pressupostos han de contribuir al manteniment de l'activitat econòmica i no a precipitar la recessió. Han de jugar, en la mesura que puguem i en els límits que aconsella la prudència, un paper anticíclic i no procíclic.

Per aquest motiu, aquests pressupostos continuen presentant un creixement de la despesa per sobre del creixement de PIB nominal i representen un gran esforç inversor. Com ja hem vist abans, ens situem en una xifra total de 6.581,2 milions d'euros, que és una xifra molt i molt elevada i que suposa la confirmació de la inequívoca vocació inversora de la Generalitat. Dels 6.581 milions d'inversió total, 5.500 es financen amb càrrec als pressupostos i 1.081, amb finançaments específics. D'aquests, la gran majoria, gairebé el 80 per cent, es materialitzen a través del sistema de drets de superfície i concessions. Aquests recursos van destinats principalment a carreteres, infraestructures de transports i ferroviàries, sobretot per a Ifercat; la resta, fins als 1.081, 221 milions, es finançarà a través del mètode de pagament ajornat o mètode alemany, al qual no tenim més alternativa que seguir-hi recurrent, això sí, tractant de contenir-lo en uns límits raonables.

Algunes dades poden acabar d'ajudar a valorar la importància de l'esforç inversor que realitza el Govern. La inversió *per capita* representa 744 euros per habitant, 3,5 vegades més que l'any 98, i un 2,46 per cent del PIB, un punt més que l'any 2003. Si afegíssim a aquesta inversió la corresponent a finançaments específics, aleshores la inversió representaria a l'entorn del 3 per cent del PIB, que és una xifra molt elevada. Hi ha molts països europeus en què el conjunt de la inversió pública –no la del Govern autonòmic, sinó la del conjunt del sector públic– no arriba a aquest 3 per cent del PIB. Nosaltres estem dient que el Govern de la Generalitat, ell sol, fa una inversió de l'ordre del 3 per cent del PIB.

Si parlem del conjunt d'inversió pública que rebrà Catalunya durant l'any que ve, la xifra evidentment és encara superior a aquesta, i voldria també subratllar-ho. A aquests 6.500 milions d'euros, hi hem d'afegir els 4.600 que hi invertirà l'Estat per l'aplicació de la disposició addicional tercera. Per tant, parlem ja de més d'11.100 milions d'euros. Si hi afegim les inversions que faran les administracions locals, ens situem en percentatges per sobre del 6 per cent del PIB. Són xifres molt elevades, que constitueixen una bona notícia en una situació de crisi econòmica.

Són, doncs, uns pressupostos per fer front a la crisi. També, evidentment, per la importància que es vol donar a les polítiques destinades a combatre els efectes de l'atur, com ho mostren els recursos assignats –580 milions d'euros– a polítiques de foment de l'ocupació, entre els quals figuren 100 milions d'euros en préstecs per a la formació de desocupats, que vénen a reforçar les polítiques de qualificació i formació professional.

I també són pressupostos per fer front a la crisi, per descomptat, per l'esforç per millorar les condicions de finançament de les empreses, amb 300 milions d'euros

en crèdits per a pimes, 1.500 en avals per a fons de titulació d'actius o 400 per a suports a diferents sectors productius. El Govern mobilitzarà, a través dels instruments de què disposa, entorn de 2.500 milions d'euros per millorar el finançament de les empreses. És important fer-ho, en un moment en què existeixen problemes prou coneguts de liquiditat.

Són, per descomptat, uns pressupostos per fer front a la crisi per la importància que donen al manteniment i potenciació de les polítiques socials, que és un objectiu que, per la seva mateixa importància, mereix un apartat específic. Les polítiques socials constitueixen des de l'inici de la legislatura l'objectiu central de la política d'aquest Govern, i si alguna cosa no ens podem permetre en temps de crisi és afeblir les polítiques que més necessiten aquells que més en patiran les conseqüències. Malament ens podríem permetre en aquests moments desatendre aquestes polítiques, fer passes enrere, precisament quan es poden donar situacions de major precarietat. Ara més que mai són necessàries les polítiques per assegurar la cohesió social, que evitin la fractura social i que relliguin el país. Si aquestes polítiques han constituït des del primer dia la prioritat de les prioritats per a aquest Govern, més ho són, de necessàries i prioritàries, en temps de crisi, en què no ens podríem permetre la degradació dels serveis públics –l'ensenyament, l'educació, els serveis socials– sense pagar un cost social i polític molt elevat. Per això, de la mateixa manera que diem que en un moment com l'actual no podem abaixar la intensitat de l'esforç inversor, també hem de dir que en un moment com l'actual no podem deixar de mantenir l'esforç per assegurar el nivell i la qualitat dels serveis públics essencials de l'estat del benestar que tenim la responsabilitat de prestar als ciutadans.

És per aquesta raó que la despesa social representa el 51,6 per cent del conjunt dels pressupostos del sector públic i que els recursos per a les polítiques de salut, educació, protecció social i habitatge augmenten en 712,7 milions d'euros, el 4,2 per cent. Les polítiques de salut tenen un pressupost consolidat de 9.416 milions d'euros; representen el 25,5 per cent del pressupost total i s'incrementen un 3,5 per cent respecte al pressupost del 2008. Durant el 2009 es destinaran 1.275 euros per habitant a polítiques de salut. Destaca el volum de recursos destinat a atenció especialitzada, que s'incrementa el 4 per cent respecte al 2008.

Les polítiques educatives tenen un pressupost consolidat de 6.028,3 milions d'euros; representen el 16,3 per cent del pressupost total i experimenten un increment del 4,5 per cent respecte al pressupost per al 2008. D'aquests recursos, 4.752,4 es destinen a educació general i 1.081,8, a educació universitària. Els recursos destinats a serveis complementaris a l'educació creixen un 12,1 per cent i assoleixen la xifra de 147,3 milions d'euros. En l'educació superior es continuarà amb l'execució del Pla d'inversions universitàries 2007-2013, per 99,64 milions d'euros, i amb l'adaptació de les universitats i titulacions universitàries a l'espai europeu d'educació superior.

El pressupost destinat a polítiques de protecció social és de 1.607 milions d'euros, el que suposa un increment d'un 7,3 per cent respecte al 2008. En concret, el

pressupost preveu 349,7 milions d'euros per a l'atenció a la gent gran amb dependència –22.510 places en residències i 4.008 en centres de dia–; 376,7 milions d'euros per a atenció a les persones amb discapacitats –5.578 places en residències i llars residència i 8.159 persones en centres ocupacionals–, i 262,5 milions d'euros per al pagament de pensions assistencials, el que suposa 75.500 beneficiaris de prestacions no contributives, 47.000 perceptors d'ajuts assistencials a cònjuges supervivents, 36.838 beneficiaris de prestacions vinculades al desplegament de la Llei de dependència i 3.964 beneficiaris de prestacions per a acolliment de menors tutelats i joves extutelats. Això significa que el pressupost de l'any 2009 preveu accions per a la dependència per un import de 952,1 milions d'euros, el 78,2 per cent dels quals es poden considerar despeses derivades de la Llei de la dependència.

Entrant ara ja en les polítiques d'atenció a les persones, la política de cultura i esports té una dotació de 440,9 milions d'euros en el pressupost i un increment del 9,1 per cent. Les principals actuacions en el camp de la cultura són: 89,1 milions d'euros per a equipaments culturals i 58,3 milions per al suport i foment de les indústries culturals. En el camp dels esports destaca la consolidació del Pla d'activitat física, esport i salut.

La política de justícia, amb un pressupost de 877,7 milions d'euros, experimenta un increment del 5,2 per cent respecte del pressupost del 2008. Les principals actuacions incloses en el pressupost són la creació de fins a vint-i-tres òrgans judicials, la posada en funcionament de 155 jutjats a Barcelona, a la Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat, i la posada en funcionament en la seva totalitat dels centres penitenciaris de Lledoners, Joves de Quatre Camins i Centre Obert Barcelona 2.

La política de seguretat i protecció civil té un pressupost de 1.192,2 milions d'euros, el que significa un increment del 10,1 per cent. De les principals actuacions cal fer esment de la incorporació i formació de 1.020 mossos d'esquadra i 110 bombers.

I finalment, en relació amb l'habitatge, els 824,3 milions destinats a aquesta política permetran concedir prop de vuitanta mil ajuts –vint mil més que el 2008– i atorgar trenta mil avals de lloguer, entre altres mesures.

Fer front a la crisi i primar les polítiques socials són els dos primers grans eixos dels pressupostos als quals m'he referit. El tercer eix fonamental és el compromís amb la competitivitat i la productivitat de la nostra economia. Es tracta d'una opció estratègica per al nostre país, que ha constituït, de fet, el full de ruta orientador de la política econòmica d'aquest Govern, línia bàsica plasmada en l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, i que parteix d'un diagnòstic compartit. Avui la competitivitat de la nostra economia ja no es fonamenta ni es pot fonamentar només en avantatges competitius en termes de costos, sinó que s'ha de fonamentar en una productivitat més elevada i en la nostra capacitat per incorporar més coneixement en la producció. Si això ha estat veritat fins ara, en aquests moments de crisi es fa encara més evident. Abans, al

principi d'aquesta intervenció, m'hi he referit; davant de l'actual situació, les nostres actuacions han d'anar en dues direccions: contrarestar la caiguda de l'activitat i atendre els col·lectius més vulnerables, i, al mateix temps, abordar les reformes de fons que ens permetran sortir de la crisi més reforçats i millorar la nostra productivitat i la nostra competitivitat.

Abans he assenyalat que l'acord estratègic és l'eix bàsic entorn del qual s'articulen les nostres polítiques. L'import previst per al conjunt de mesures contemplades en l'acord per a l'any 2009 és de 9.061,1 milions d'euros, dels quals 7.826,9 en el pressupost de la Generalitat. Els pressupostos preveuen destinar 512,2 milions d'euros a R+D+I, el que suposa un increment del 33,9 per cent respecte al 2008; un 23,5 per cent dels recursos destinats a R+D+I es vehiculen a través del capítol VIII, de despesa, per mitjà de crèdits tous, sobretot en l'àmbit de la innovació.

Cal assenyalar també les actuacions en matèria d'ocupació, foment econòmic i suport a les petites i mitjanes empreses, entre les quals sobresurten la línia de préstecs de 100 milions d'euros per a la formació de desocupats i els recursos financers, que s'aproparan als 2.500 milions d'euros, mobilitzats per al finançament de l'activitat productiva.

En l'àmbit de l'agricultura destaquen els 65,8 milions d'euros destinats al Pla de modernització de cooperatives, la creació d'una xarxa de regadius per assolir un ús eficient de l'aigua de reg, dotada amb 268 milions d'euros, i els més de 25 milions dedicats a la modernització de l'empresa agrària i la consolidació del contracte global d'explotació.

Les infraestructures de transports i mobilitat són un factor essencial per millorar la productivitat i, a la vegada, per relligar i interconnectar el país. Cal destacar els 3.259 milions destinats a la política de transport, dels quals 2.542,5 es destinaran a programes de transport públic, 1.433,6 a infraestructures ferroviàries, 1.108,9, per a suport al transport públic de viatgers i 716,5 milions que es destinaran a comunicació i logística, dels quals 622,5 a carreteres.

Finalment les actuacions de caràcter ambiental, com la protecció i conservació del medi natural o les infraestructures per al tractament de residus, rebran 344,1 milions d'euros. Els equipaments vinculats al cicle de l'aigua disposaran d'uns recursos de 1.175,3 milions d'euros, que serviran per finançar actuacions com l'ampliació de la dessaladora de Tordera, l'ampliació de la depuradora de Terrassa o la dessaladora del Baix Llobregat.

I, finalment –la quarta línia bàsica que inspira aquests pressupostos–, aquests són uns pressupostos que són marcats pel rigor i per un important esforç en la contenció de la despesa. De manera que: manteniment de l'esforç inversor, sí; manteniment i reafirmació del compromís amb les polítiques socials, també. Però també estalvi i contenció, perquè ara més que mai hem d'extremar la nostra atenció per fer un ús eficient de la despesa pública. Estem en moments de crisi; les famílies i les empreses passen dificultats i no poden fer tot el

que voldrien, i el que és predicable de les famílies i les empreses ho és també, en aquest punt, de l'Administració.

És per tot això que aquest pressupost es veu també marcat, i amb una marca molt clara i visible, per un gran esforç de contenció, austeritat i rigor en l'administració de la despesa pública. És per aquesta raó que els pressupostos de l'any 2009 preveuen la congelació de plantilles de personal. De fet, si exclouem els Mossos, la plantilla dels quals experimenta un increment de 379 efectius, la resta de la plantilla de la Generalitat disminueix en 208 empleats públics. Es congela també el sou dels alts càrrecs i els directius del sector públic, que no experimentaran cap increment respecte al de l'any 2008. Es manté, és a dir, es consolida la reducció dràstica de determinades partides –protocol, publicitat, estudis i altres–, que ja van ser objecte d'una reducció del 25 per cent en el curs de l'exercici 2008. En part com a conseqüència d'aquest conjunt de mesures, s'experimenta una reducció de 46 milions d'euros en termes absoluts en la despesa corresponent a la funció d'administració i serveis generals.

Aquest és un pressupost elaborat en condicions d'austeritat, sens dubte; ho demostra el fet que l'increment del sostre de despesa discrecional creix només un 2,4 per cent. I, a la vegada, és un pressupost compromès amb l'austeritat i la contenció en la despesa, perquè és el que cal fer sempre, i més encara en moments de crisi.

Senyores i senyors diputats, aquestes són les línies bàsiques dels pressupostos que en nom del Govern tinc l'honor de presentar en aquesta cambra: fer front a la crisi; mantenir i consolidar les polítiques socials; esforç per la competitivitat i la productivitat de la nostra economia, i austeritat i contenció en les despeses. No voldria acabar, tanmateix, aquesta presentació sense subratllar tres punts especialment importants, als quals m'he referit en diferents moments de la meua intervenció i que ara desitjaria destacar.

En primer lloc, aquests pressupostos s'han fet encara amb l'antic model de finançament, és a dir, amb el model de finançament previ a l'actual Estatut; és un model de finançament extingit, en situació de pròrroga forçosa, però és el que determinen les normes vigents i les hem de respectar.

Ara bé, ho he dit ja i ara desitjo reiterar-ho, el Govern no contempla cap altre escenari que el que l'any 2009 estarà en vigor el nou model de finançament que es desprèn de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de manera que en el moment en què aquest fet es produeixi el Govern procedirà a proposar a aquest Parlament les modificacions pressupostàries oportunes d'acord amb les tècniques normatives i pressupostàries que resultin més adequades. No contemplem cap altre escenari, ni és contemplable cap altre escenari. És inajornable la reforma de l'actual model de finançament, perquè així ho determina l'Estatut –raó més que suficient–, però també perquè l'actual model de finançament ha fet el seu cicle, està esgotat; un model de finançament que penalitza clarament Catalunya i que no ens dona ni els recursos ni la capacitat de decisió que són justos i que necessitem.

Alguns han pretès que els moments de crisi no són els més apropiats per fer la reforma. Per nosaltres és exactament al revés: la crisi la fa encara més inajornable perquè la recessió té un impacte proporcionalment més acusat en els nostres ingressos, especialment vinculats a l'activitat immobiliària, i converteix en més peremptòries i imprescindibles les polítiques socials que tenim la responsabilitat de prestar als nostres ciutadans. De manera que aquells que consideren prioritàries les polítiques socials haurien d'abordar amb més urgència que mai la reforma del nostre finançament. I és exigible demanar a tothom voluntat política per fer-la possible.

En segon lloc, aquests són uns pressupostos per contrastar la caiguda de l'activitat econòmica i fer front a la crisi. Ho he volgut subratllar en diverses ocasions al llarg d'aquesta presentació: en temps de crisi, els governs han d'adoptar polítiques anticíclics, no procíclics; els governs han de contribuir amb el pressupost al sosteniment de l'activitat econòmica, no a precipitar la recessió amb mesures contractives, i ho han de fer incorrent en dèficits i endeutant-se si és necessari. Nosaltres ho hem fet, al límit de les nostres possibilitats, sabent també que hi ha unes restriccions que no podem ni volem ni hem d'ignorar, restriccions que procedeixen d'una normativa que estableix uns límits als nivells de dèficit i d'endeutament, i restriccions derivades del fet que l'eficàcia de les polítiques d'estímul fiscal està en proporció inversa al grau d'obertura d'una economia.

És per això que avui resulta imprescindible una acció coordinada dels països europeus en aquest sentit. Al costat de les mesures estrictament monetàries adoptades pel Banc Central Europeu, de les mesures pressupostàries i en relació amb el tresor adoptades pels diferents governs europeus per fer front a la crisi financera, avui resulta necessària una acció coordinada per respondre a la crisi econòmica amb actuacions d'estímul fiscal, mesures que flexibilitzin el marc massa estret que existeix en aquests moments i que permetin una política més activa, valenta i eficaç per fer front a l'actual situació sense penalitzar ningú.

I, en tercer lloc, avui més que mai, des de Catalunya hem d'assentar les bases del model econòmic i més enllà del model de país de la Catalunya de demà, d'aquesta Catalunya forta, dinàmica, oberta a l'exterior, capaç d'atreure talent i de generar-ne, atractiva a l'activitat econòmica, exemple de cohesió social i d'estat del benestar avançat, i que està disposada a abordar les reformes estructurals precises per arribar-hi i a fer-ho amb valentia; reformes que tenen un nord bàsic: la millora de la productivitat de la nostra economia, un model econòmic basat en la capacitat de producció de béns i serveis de les nostres empreses i en la capacitat d'incorporar coneixement en la producció i no en la revalorització especulativa dels actius ni en el benefici fàcil sense esforç.

Aquest és l'esperit que ha fet gran el nostre país en el passat i el que ens ha de guiar en el futur. Aquests són uns pressupostos per fer front a la crisi, també i sobretot uns pressupostos al servei d'aquesta Catalunya que volem construir, uns pressupostos al servei del país, al

servei dels ciutadans de Catalunya, del seu progrés, del seu benestar i de la seva llibertat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Passem a la defensa de les esmenes a la totalitat.

En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyor conseller, consellers, diputades i diputats, és el torn de l'esmena a la totalitat presentada per Convergència i Unió. Dir-li, per començar, senyor conseller, escoltant atentament la seva intervenció, que si veritablement els objectius que vostè marcava reiteradament, repetint-los una i una altra vegada, trobessin una resposta eficaç en els pressupostos que vostès ens han presentat, nosaltres estariem satisfets. Però vostè ha utilitzat aquesta tècnica ben coneguda de repetir els objectius, una i una altra vegada, una i una altra vegada insistint en quins són els propòsits del Govern, però després és el contingut del pressupost el que no acompanya, a parer nostre, la descripció que vostè fa del que és necessari per a Catalunya.

Anem a comprovar-ho. Context polític –hi passarem ben ràpidament, conseller. Vostè ha fet una caracterització de la crisi que nosaltres compartim. Ha situat correctament que la crisi en l'àmbit productiu comença ara. Hem viscut la brutal evidència de la crisi financera. Comença la crisi econòmica. Ens agafa amb un model de creixement que exactament no és el millor preparat per competir, amb nivells baixos de productivitat, amb una crisi específica a Catalunya en l'àmbit immobiliari i la situació se'ns fa molt i molt difícil. I ho és. Vostè ho ha caracteritzat i nosaltres ho compartim.

Ha fet, vostè, una anàlisi, i s'hi ha referit més al final que al principi. I per nosaltres va al principi més que al final. Diu: «El finançament. Aquest és, senyores i senyors diputats, un pressupost que no contempla el finançament, el nou finançament que preveu l'Estatut.»

Bé, nosaltres en som conscients de tot això, però entenem que justament venir als pressupostos amb l'evidència que tots els terminis han estat desbordats i que de manera injustificable avui no tenim un nou finançament per a Catalunya és una molt mala notícia per a aquesta cambra. Òbviament que això influeix en el tractament que vostè dona als pressupostos, segur que vostè voldria finançament addicional per a aquests pressupostos, però més enllà d'això, segurament, conseller, hauríem d'aprofitar l'avinentesa per fer una valoració de per què les coses estan com estan i per què aquest endarreriment és segurament tan injustificable com vostè i jo pensem. Alguna cosa més hauríem de dir al respecte.

I, evidentment –vostè no n'ha fet esment, està aquí, jo no en faré més que una pinzellada, perquè crec que és important–, vivim un moment polític on l'eventual sen-

tència del Tribunal Constitucional no deixarà, probablement, aquest país indemne. I s'ha de tenir en compte a l'hora que plantejem aquest context des d'aquest punt de vista.

Només un minut –un minut– per a la memòria, conseller. Vostè ens ha dit textualment: «La crisi ens ha agafat a tots per sorpresa.» Ho ha dit aquí, textual. Per ser més precís: «La crisi ha agafat a tothom per sorpresa.» Textual, ja ho comprovarà al llibre de sessions. No entrarem en la caracterització de la crisi, conseller, que nosaltres compartim, hi insisteixo, no ens perdem en el detall. Nosaltres compartim la caracterització de la crisi; no estic segur que tinguem la mateixa visió de l'origen i de les causes, però la caracterització, com és la crisi, la compartim.

Bé, jo recordo debats durs en aquest Parlament en el darrer pressupost..., el mes de maig del 2007, en el penúltim, i en el darrer, el mes de novembre de 2007, en què nosaltres alguna cosa respecte al que venia li dèiem, conseller. Li ho dèiem. I, vostè, recordo dues paraules que va utilitzar sistemàticament durant el darrer debat pressupostari: «És l'hora de l'optimisme i de l'exigència; aquest Govern és paladí de l'optimisme i de l'exigència.» L'optimisme els recomanaria que el conservin i l'exigència vegem quins resultats ha donat: segurament han tingut exigència; els resultats, conseller Castells, són dolents.

Més encara. Vostès van dissimular la realitat. I de quina manera! Vostè segurament preferiria no haver-ho fet, segur, però el Partit Socialista de Catalunya va dissimular la realitat de la crisi per motius electorals. Ho va fer el president del Govern, el president Zapatero; van anar a unes eleccions generals dient: «No hi haurà crisi»; es van sumar satisfets que aquesta era la diagnosi, i després va haver d'explicar al poble de Catalunya que això no era exacte; van tractar –tractar– d'anestesiar el poble de Catalunya dient: «Això de la crisi s'ho inventa una mica l'oposició» –ho inventa una mica l'oposició.

I això, aquest minut de memòria, val la pena que el tinguem en compte. O vostès em diran que tenien des del primer moment la voluntat expressa d'explicar al poble de Catalunya la naturalesa de la crisi i que van parlar d'uns pressupostos..., que això ja ho tenia previst? Només demanem un minut de memòria i un minut de reconeixement. Un reconeixement que nosaltres enllacem amb una altra qüestió: acceptar –que crec que no deu ser tan difícil–, home!, que durant aquests anys el país ha anat enrere; acceptar-ho per dir que avui la Catalunya que avui tenim, per un motiu..., de qüestions, no és la Catalunya, des del nostre punt de vista, que hauríem de tenir. Sense més. Acceptar-ho. Només això. És aquest minut de reivindicació de la memòria del que aquest grup parlamentari, de Convergència i Unió, li hem estat dient.

Les dades. Per una vegada, conseller Castells, no tindrem debat sobre dades. Ni una. És a dir, totes les previsions que el Govern fa, a benefici d'inventari. Només dir-li el següent: les donem per bones. Tenim la sospita, però, que abans que acabi aquest tràmit parlamentari vostès canviaran de quadre econòmic. Ho repeteixo: abans que acabi aquest tràmit parlamentari –no avui, no,

el tràmit parlamentari— probablement vostès parlaran d'un quadre econòmic diferent. Ja ho fa el ministre Solbes, ho ha dit avui mateix, diu: «Ja hauríem de canviar el quadre econòmic amb què discutim els pressupostos generals de l'Estat.»

Acabem de conèixer avui l'increment de la inflació: quatre dècimes més. Hi ha un informe, conseller, de l'OCDE que parla que Espanya... (*Veus de fons.*) Sí, quatre dècimes més. Sí, avui; sí, sí a Catalunya. Bé, vostè dirà que no; ja tindrà l'oportunitat de comprovar-ho al sortir d'aquí —al sortir d'aquí.

Quan parlem de les previsions del Fons Monetari Internacional ens parla ja d'una recessió per a Espanya del 0,7 per cent. Nosaltres parlem d'un 0,1, vostès parlen d'un 0,1; el fons parla del 0,7. Quan parlem de les previsions de l'OCDE per a Espanya —hi haurà una diferència en aquest punt—, parlem, respecte a l'atur, de pràcticament un 17 per cent per a l'any 2010. Quan parlem de l'índex de producció industrial a setembre ja el situem per una baixada del 8,8. Etcètera. No és aquesta la qüestió. Sabem que no hem de discutir aquestes xifres, perquè poden empitjorar. I crec que vostè ho sap, i nosaltres també.

Malgrat tot, sí que crec que la ciutadania hauria de saber que més enllà de les xifres hi han realitats tan evidents com les que segueixen: una mitjana de 767 persones cada dia s'han quedat sense feina durant aquest mes d'octubre a Catalunya, 767 persones cada dia sense feina; durant els deu primers mesos de l'any s'han destruït 5.575 llocs de treball, més 6.945 treballadors, un a un, afectats per ERO temporals; els expedients de regulació a Catalunya han augmentat un 60 per cent; les exportacions a Catalunya han decremuntat un 11 per cent, i tenim empreses i famílies, senyores i senyors diputats, endeutats fins a les dents. Aquesta és una miqueta la realitat complementària de les xifres, conseller, que vostè ens presenta; no discutirem sobre aquest quadre macroeconòmic.

Entrarem en, això sí, per què han de servir aquests pressupostos. Ens ho ha dit vostè i ho compartim; voldríem ser tan precisos com vostè. Per a quatre coses: hem d'incrementar la productivitat del país, la competitivitat del país, l'activitat del país sobre la base de donar liquiditat a les nostres empreses, u; s'ha de fer una política intensiva d'inversions en l'àmbit de les infraestructures, dos; hem de tenir austeritat, que vostès l'ha reclamat per activa i per passiva, tres, i hem de fer una ajuda suficient des del punt de vista de les polítiques socials a la gent que no pot seguir; avui hi ha molta gent que no pot seguir, en el país, i vostè ha tingut unes paraules de record per a tots d'ells.

Des del nostre punt de vista, creiem sincerament —i aquest és el moll de l'os de la nostra posició, conseller— que aquests pressupostos, el contingut d'aquests pressupostos no serveix per als objectius que vostè es marca. Dit curt i ras: no serveixen per combatre la crisi. I això com és possible? Per alguna perversió particular del Govern?, per algun desig especial del conseller? No. Això no és possible, u, per la duresa de la crisi, i en l'àmbit de la crisi com colpeja les finances de la Generalitat de Catalunya, d'una manera absolutament immi-

sericordiosa; dos, perquè ens falta el sistema de finançament que és necessari, i que segurament vostè ha batallat i nosaltres hem batallat perquè això arribés avui, però el balanç és el que és, i tres, perquè vostè ha hagut de quadrar un pressupost molt i molt complicat. L'ha hagut de quadrar objectivament amb els ingressos, les despeses, el dèficit i el conjunt de polítiques que ens ha anunciat, i l'ha hagut de quadrar despietadament amb els seus socis, tots reclamant una miqueta més del que vostè donava. I ens dóna un pressupost que indiscutiblement té poc a veure amb aquell pressupost que hauria de combatre la crisi.

Dit d'una altra manera —element central de la nostra intervenció—, vostès podien tenir una eina útil per combatre la crisi o fer un pressupost d'aparador. I aquest grup, des de l'oposició, li diem: «Vostès han optat pel segon.» I tenim una eina que és una eina però no és l'eina útil que esperàvem d'aquests pressupostos. Això justifica la nostra esmena a la totalitat.

Per què aquests pressupostos no tenen credibilitat? Per què diem nosaltres que a aquests pressupostos els manca credibilitat? Farem una anàlisi que mirarem, que sigui ràpida, d'ingressos, despeses i dèficit.

Ingressos. Nosaltres sostenim que vostès han fet enginyeria en l'àmbit dels ingressos, conseller. Si vol que parlem de... Nosaltres fem un càlcul de 1.564 milions més enllà del que vosaltres o vostès podran recaptar. Evidències: IRPF. Vostè ens parla de l'IRPF, d'un increment del 22,9 per cent. Conseller, quan les coses van bé, bé, bé —sèrie històrica—, parlem d'increments de recaptació de l'IRPF del 16 per cent, i vostè ens parla d'un increment del 22,9 per cent, i els socis espanyols parlen d'un increment del 9,7. Cregui'm, sincerament, que aquí hi han 710 milions que en el millor dels casos vostès no veuran mai; això no és creïble.

Quan ens parla de l'impost sobre el patrimoni, a vostè no li queda més remei, diu: «És un impost que es suprimeix, és un impost en què haurem de batallar amb l'Administració espanyola» —i ja sabem el que és batallar amb aquests col·legues—, «perquè tinguem l'import...» que a més vostè incrementa de 481 a 538,9 i forma part, naturalment, d'aquest pressupost. Jo ja entenc que vostè ho faci, jo ja entenc que hi figuri, però és una feblesa més del nostre pressupost: no sabem exactament en quin punt haurem de negociar respecte a aquesta qüestió.

Tres, fons de suficiència financera. Vostè ens dóna una quantitat, el pressupost de l'Estat en dóna una altra. Diu: «Sí, sí, sí, és que hi ha una diferència del 4 per cent, que és el 4 per cent de la sanitat.» Ja li ho admetem, però el 2008 no va ser cobrat. Ja ho admetem, això, però forma part de tot aquest conjunt d'iniciatives que nosaltres creiem que fa feble el capítol d'ingressos del nostre pressupost.

Transferències. S'incrementen d'una manera brutal durant aquest pressupost; brutal, un 130 per cent; que no té res a veure ni amb el 2006, ni amb el 2007, brutal. Vostè ho pot comprovar; si no ho recordo malament, és la pàgina 54 del llibre de pressupostos que vostès ens van remetre.

Despeses. En despeses hauríem de parlar només de tres o quatre coses, per anar directament al cor de la nostra intervenció. Vostès diuen: «Ens hem compromès amb el rigor i l'austeritat.» No és veritat, conseller. És un desig? Probablement. No és veritat que estiguin compromesos amb el rigor i l'austeritat: despesa de personal, creix l'11,4 per cent; despesa de béns corrents i serveis, creix el 2,2 per cent. Perquè no tinguem aquesta discussió clara, en termes homogenis creix el 7 per cent. Seria fàcil dir-li: «No, no, no, creix un 11,4.» Perquè no discutim en va, creix el 7 per cent de pressupost. Bé, això a nosaltres ens sembla que en època de crisi és un rigor, diguem-ne, difícilment justificable. Dit d'una altra manera, conseller, el poble de Catalunya ha de saber que de cada cent euros que gasta la Generalitat vint-i-cinc van a pagar sous; el poble de Catalunya ha de saber que de cada cent euros vint-i-cinc van a pagar sous. Bé, probablement això és el que toca, però això, austeritat, rigor..., ho veiem de manera diferent.

Deixi'm només que li digui una cosa, la famosa polèmica dels alts càrrecs. «Alts càrrecs» volen dir: any 2003, 376, conseller, comptats un a un, cregui'm, comptats un a un; any 2009, 445, d'aquell Govern que venia a reduir el nombre d'alts càrrecs a l'Administració, 445. Diferència, 69-70, entre vostès i nosaltres.

Conseller, ara o mai: si vostè és incapaç de retallar, sincerament, aquesta partida en aquest moment en concret, quan ho faran vostès?, En quin moment podran vostès retallar la despesa de personal? És més, recordo el president Montilla contestant al president del nostre grup parlamentari: «Estalviarem 100 milions d'euros.» Ja està dit. Quaranta-cinc. I veurem a veure... Cent milions d'euros! Quaranta-cinc. Vostè ha esmentat el president Montilla, i m'ha semblat oportú recordar-li aquesta qüestió. «Austeritat i rigor» no és exacte.

Pressupostos socials –pressupostos socials. Nosaltres venim a dir que aquests no són uns pressupostos socials, com vostès presumeixen. Són uns pressupostos que tenen en compte la gent; faltaria més! Diu: «Escolti, que nosaltres fem un gran esforç respecte a la gent.» Faltaria més! Però si parlem en concret –si parlem en concret– de la despesa social, nosaltres aquest any comprovem com creix al ritme del 4,2 per cent; en canvi, la despesa global creix el 6,4 per cent. Sí, és veritat, no..., fa gestos volent dir: «No deu ser exacte.» És exacte: 6,4 per cent, en contra del 4,2 per cent en l'àmbit de polítiques socials. Fins i tot li he sentit dir aquesta xifra: 4,2 per cent, el conjunt de la política social. L'any 2008 representava el 52 per cent del conjunt del pressupost; l'any 2009 representa el 51,6 per cent del pressupost. Disculpi'm, amb la modèstia d'aquest parlamentari de Convergència i Unió, l'any 2003 representava el 55 per cent. Amb tots aquests governs d'esquerra, tan socials, tan intensament socials, l'any 2003, el 55 per cent; avui, vostès, el 51,6. Anem a veure si el que vostè diu és més enllà d'una declaració general.

Salut, només Salut, representa el 25,5 per cent; ho ha dit vostè. L'any 2006 representava el 26,7; l'any 2008, el 26,2. El creixement, el 3,1, per sota del creixement de la política social. Llei de la dependència, any 2008, 456 milions d'euros; any 2009, 350. Van pensar a con-

gelar-la, recordi-ho, Llei de la dependència. Si sumem el conjunt de prestacions assistencials..., que vostè dirà: «Escolti'm, passem dels 596 de l'any 2008 als 611 de l'any 2009.» Li ho reconeixem; però això és un increment del 2,5, per sota del 4,5 general de política social i del 6,4 de creixement de la despesa en el seu conjunt.

Podríem seguir partida per partida; vostè té un temps que jo no tinc, però m'agradaria només posar-n'hi uns exemples punyents, conseller, per a vostè, per a mi, i espero que per a aquesta cambra; senzills, però en són els exemples. Ajuts per a les famílies amb fills entre zero i tres anys: increment, 0. Indicador de renda de suficiència de Catalunya, l'IRSC, en què tenien pactat que creixeríem per sobre de la inflació: 4,5, contra un creixement del 2 per cent. Programa d'atenció a la gent gran amb dependència: disminució, 23 per cent –sí, 23 per cent. Paga de vídues: un euro al mes, de 44 a 45. Beques i ajuts als estudis: decrement, un 10 per cent.

És fàcil dir que no, però ho posen els pressupostos, i és la seva política, i l'entendem perquè estan ofegats, però no vinguin a predicar-nos aquí que vostès fan els pressupostos més socials de la història de la Generalitat. «No podem anar més enllà», ho diuen a la cambra i ens quedem tranquils; però no ens vinguin a dir que aquests són els pressupostos més socials de la història, perquè li puc dir una llista que multiplicaríem per tres d'exemples, exemples i exemples, i la gent això ho entén. Jo no sé com explicaran a les vídues de què tan recurrentment parlem aquí al Parlament que aquest any sí que creix l'ajut del Govern: un euro al mes, dotze euros l'any.

Augmenten les necessitats... Podria parlar-li de les guarderies i dels barracons... Ho deixem estar. Jo crec que en tenim prou per entendre que aquests pressupostos no són socials, com vostès diuen, conseller, no són socials. I vostès fan aquesta política d'aparador: «Austeritat, rigor, polítiques socials, polítiques d'inversió...», tot bonic; quan busques, quan vas calculant, això no quadra.

Ens han parlat d'un pressupost de més inversió. Concretament, si no tenim en compte aquelles inversions que van amb finançaments específics, tan i tan discutits, vostès incrementen un 4,7, concretament 5.494 milions. Deixi'm que li digui dues coses.

Amb molta paciència hem anat veient el grau d'execució d'aquestes inversions, concretament el 63,25, el 7 per cent per sota del grau d'execució de la resta de departaments. Hem anat veient què hi havia de nou, què hi havia de nou en les inversions; tan poquet –tan poquet.

Si parlem..., per exemple, hem agafat dues o tres comarques, que els meus companys han tingut l'amabilitat de fer-me arribar: Alt Penedès, 37 inversions contemplades, només 8 de noves; Alt Empordà, 59 inversions contemplades, només 24 són noves, un 44 per cent; comarca del Barcelonès, 712 inversions l'any 2009, 404 de repetides. També li haig de dir que moltes i moltes i moltes de les inversions, des del nostre punt de vista, tenen a veure amb totes aquelles obres que el Govern de Convergència i Unió va posar en marxa; això ens ho admetran. (*Veus de fons.*) No, vostès es caracteritzen per un conjunt meravellós d'inversions noves de trinca que han canviat la configuració del país. Ens costa veure-ho,

i als ciutadans també, però vostès són lliures de decidir el que vulguin. Nosaltres en el que sí que insistim és que vénen d'on vénen, aquestes inversions.

Però encara anem més enllà: quan vostès han fet aquestes inversions, han tingut una despesa addicional extraordinària. Deixin-me que els ho digui: l'esfondrament del moll del Prat, 220 milions d'euros; la línia 9 del metro, de 2.500 a 6.500 milions d'euros; les inversions de la sequera, 490 milions d'euros; els costos de transportar aigua en vaixells, 45 milions d'euros. I això són polítiques d'inversió, frustrades. I només que sumin vostès aquestes quantitats li donen una partida que posa, si més no, en el seu lloc la política d'inversions. No poden venir a aquesta cambra a presumir de política d'inversions, els ho dic sincerament.

Estem parlant, doncs, per últim, del capítol de la despesa del desequilibri territorial. Un clam. Si vostè mira, justament, comarca per comarca, vostè s'adonà del centralisme d'aquest Govern. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. Centralisme barceloní, en detriment de la resta de comarques –i miri vostè les cares dels diputats–, en detriment de la resta de les comarques del nostre país. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí.

Camp de Tarragona, un 30,1 per cent menys d'inversió. Comarques centrals, un 29,2 menys d'inversió. Augment a l'àrea metropolitana, un 167 més –clar, no cal dir-ho, ja entenem que hi ha aquí tot el tema de la línia 9. Torno a repetir les xifres anteriors: Camp de Tarragona, un 30,1 per cent menys, i comarques centrals, un 29,2 per cent menys, no de l'any passat, ni de fa dos anys, ni de fa tres anys, sinó de les xifres dels governs de Convergència i Unió. (*Algú diu: «Hala!»*) Hala, hala! És el que nosaltres, llegint, hem dit: «Hala!» (*Rialles.*)

Dèficit, conseller, dèficit. Aquí, en el capítol del dèficit, la metafísica impossible. Vostè i jo, que hem discutit alguna vegada la metafísica..., aquí hem trobat la metafísica impossible. El dèficit que vostè ens apunta és exactament de..., havien previst ja l'any passat 469,5 milions, ara estem a 2.127 milions. Però tenim aquest document, aquest modest document de la Intervenció que vostès ens van enviar tan amablement, com sempre, responent a una pregunta, en què en data del 30 de juny el dèficit el teníem situat a 3.119 milions. Jo ja sé que quan acabi aquest any això serà bastant menys, però en qualsevol cas multiplicarà per quatre –Intervenció dixit– el dèficit que vostès van calcular l'any passat, i aquest any ens parlen de 2.127 milions de dèficit.

Jo crec que aquí, afortunadament, l'1 per cent, l'1 per cent de límit, no sap com els ajuda. Nosaltres li venim a dir, amb tota modèstia però amb tota contundència: vostès multiplicaran per tres el dèficit. Ja ens ha dit: «Oh!, potser ens tocarà fer-ho.» Parlem-ne –parlem-ne–, però no ens vingui aquí amb uns números quadrats on tenim ingressos inflats, tenim despesa que ens han presentat com ens han presentat i tenim un dèficit que no resisteix cap mena d'anàlisi.

Darrera part de la intervenció en què nosaltres voldríem centrar, en bona mesura, el que els venim a dir a la cambra, al país i a vostè, conseller: la situació és tan greu que cal parlar-ne. Habitualment, aquest tràmit parlamentari

dels pressupostos té molt a veure amb el fet que: oposició, presentem les esmenes a la totalitat, el Govern les derrota –com no pot ser d'una altra manera– i aleshores comença un estira-i-arroña respecte a un conjunt d'esmenes a l'articulat i a les seccions que ja sabem la sort que els espera –no només per a vostès, per a nosaltres també, quan nosaltres havíem de fer la feina dels pressupostos. Torno a repetir aquest punt que em sembla clau: la situació és tan greu que cal parlar-ne. «Parlar-ne» què vol dir? Veure si és possible, conseller Castells, que busquem un acord polític general sobre els pressupostos que ens permeti veure el futur amb una miqueta més d'optimisme.

Nosaltres som bastant pessimistes, i li diré per què. Nosaltres creiem, sincerament, que el seu Govern avui està desconcertat per la gravetat de la crisi, per l'abast de la crisi. Creiem que el seu Govern està desanimat pel tracte rebut del seu govern amic respecte al tema del finançament; que està colpejat per les finances públiques a Catalunya, per l'estat de les finances públiques, i, el que és pitjor, està resignat a les conseqüències de la crisi.

Dit, de totes maneres, això, si a vostè no li importa, per què no pensem una miqueta més en el present i una miqueta menys en el passat? Ho hem intentat, conseller, a peu i a cavall. Em pot creure. Jo li faré entrega en aquest moment, conseller, d'un conjunt d'iniciatives presentades durant aquest període legislatiu, totes en l'àmbit econòmic i totes per combatre la crisi. Des de la primera, des de la reforma parcial de l'impost de successions i donacions fins a la darrera, l'actualització de l'indicador de renda de suficiència a Catalunya.

Tot això, conseller Castells... –si vostè m'ho permet, perquè s'ho pugui mirar–, tot això, conseller, ha estat rebutjat en aquesta cambra –ha estat rebutjat en aquesta cambra. Perquè vostès creien que en tenien prou –que en tenien prou–, senzillament, amb les polítiques que vostès plantejaven. Què li proposo? Què li proposa el nostre grup parlamentari? Quinze mesures concretes, conseller, que les articularem amb esmenes específiques, sempre que vostès estiguin d'acord amb les característiques de les mesures que els proposem.

Quinze mesures concretes, amb cinc camps particulars. Comencem: liquiditat per a les nostres empreses. Cregui'm, conseller, que aquest és un esforç que fa el grup parlamentari per tractar de trobar un punt d'acord amb el pressupost que vostè ens envia a la cambra. Liquiditat per a les nostres empreses. Proponem una modificació dels estatuts de l'ICF, concretament la modificació del punt 11.3 –de l'apartat 11.3–, que permeti, per un període temporal, que situem nosaltres en dos anys, la possibilitat que l'ICF doni circulat per a les nostres empreses. Que vostè sap, que en l'àmbit... –ho sap, ho saben perfectament–, que en l'àmbit dels estatuts actual, això és impossible. I quants empresaris, petits i grans, s'estavellen, quan van a l'ICF, perquè l'ICF no té cap marge de maniobra? Proposta concreta: modificarem l'article 11.3 dels estatuts, i permetrem que l'ICF tingui diners per als empresaris petits i mitjans, tenint en compte la gran necessitat de liquiditat que les nostres empreses tenen –primera proposta.

Segona proposta, juguem una miqueta arriscadament, conseller: més avals per a Avalis. Diu: «En tenim sis-cents.» Assumeixin risc, en podem tenir més. Tenim un país que pot anar a Avalis, a tenir més finançament i que majoritàriament els empresaris compliran. Hi haurà un tant per cent de les operacions que no aniran bé..., no passa res. Hi seran vostès per respondre i nosaltres per no girar la cara. Més diners per a Avalis, amb un concepte que és fonamental: avals per als nostres petits i mitjans empresaris, perquè puguin sortir de la situació tenebrosa en què es troben.

Tercera proposta concreta: anem a fer un esforç per a la reducció del termini de pagaments de l'Administració. Vostès per llei han de pagar a seixanta dies. El darrer informe de Pimec situa entre dos-cents i dos-cents trenta dies el pagament de l'Administració. No seria revolucionari pagar a temps? Torno a preguntar-ho: per als nostres empresaris, petits i mitjans, cobrar a temps de l'Administració –i per als grans–, no seria una proposta extraordinària? A Europa, la mitjana està situada en seixanta-cinc dies, i aquí estem situats entre dos-cents i dos-cents trenta.

Quarta proposta: plans de rescat. Breument, perquè a més he sentit el conseller Huguet que alguna cosa deia al respecte. Necessitem un pla de rescat. El Govern espanyol prepara un pla de rescat per a la indústria general i per a la automoció en particular. Diligència per sumar-s'hi. A la primera fila per sumar-s'hi, en aquest pla de rescat. I que les exigències del nostre sector d'automoció, i de les empreses que en depenen, puguin ser recollides en un pla de rescat d'aquestes característiques.

Cinquena proposta: recuperar les taules sectorials. Tan difícil és això? Que vostès tenen absolutament paralitzades, mortes, condemnades. Eren les taules de l'automoció, de l'electrònica de consum i del tèxtil. I els en proposem una de nova: la de construcció. Impulsem junts les taules sectorials. Faci-ho amb els agents socials!

Sisena proposta: suport a la internacionalització de les nostres empreses. Què han fet vostès amb l'Acció? Baixar el pressupost... –Acció, Acció Cidem-Copca–, bé..., baixar el pressupost del Copca el 10 per cent. Per començar, el pressupost ho tracta de manera diferent: Copca per una banda, Cidem per l'altra. El que és la marca és Acció, Copca per una banda i Cidem per l'altra. I la nostra perspectiva és que s'ha produït un contagi no de virtuts, sinó de vicis. Si són tan amables, vostès revisin aquest decrement del Copca el 10 per cent a l'alça. I tindrem un punt importantíssim de suport a la internacionalització de les nostres empreses.

Quatre mesures fiscals –quatre mesures fiscals– i ben senzilles totes elles. Primera: l'impost de transmissions patrimonials. Fixi's el que li proposem, conseller, quan hi ha una transmissió d'habitatge a empresa immobiliària, ara tenim una bonificació de la quota del 70 per cent, durant cinc anys; del 70 al 99 per cent, també en cinc anys, i amb caràcter transitori, només dos anys. Repeteixo: del 70 al 90, els cinc anys com està previst, i dos anys de limitació. És a dir que d'aquí al tercer any, tot això ho hem d'aturar enrere perquè seria una bonificació que no podríem, segurament, sostenir en el temps.

Impost de successions i donacions: no li demanarem la supressió de l'impost... Avui... (*Veus de «Ah!»*) «Ah!» no, no, no, no... «Ah!» no, avui! Si vostès només miressin què és el que succeeix a l'Estat i arreu del món no farien aquest comentari. Avui no demanarem això, només demanem una cosa concreta, un pacte concret. Si són tan amables, adequem els mateixos tipus i les mateixes..., el mateix tractament que les donacions tenen per a les successions; només això. El que vostès van fer en l'àmbit de les donacions, per a les successions. Modest, però operatiu.

IRPF –tercera mesura de caràcter fiscal–: augmentem del 3,45 al 6,45, conseller, la deducció per adquisició d'habitatge, en el tram autonòmic. No volíem impulsar el mercat de «vivenda»? Diu: «Escolti'm, tot això ens costa diners!» Evidentment que ens costa diners. Però són mesures que veritablement incrementarien l'activitat econòmica. Que alguna hem portat a aquesta cambra amb un èxit fàcilment descriptible, com l'impost d'actes jurídics documentats. Per què no suprimim aquest impost en l'àmbit de les novacions de les hipoteques, que seria determinant, conseller, en un moment com aquest?

Quatre mesures més, per acabar. En l'àmbit social: l'IRSC, anem a complir el que vàrem pactar, del 2 per cent al 4,5 per cent. Dos: un augment, el que vostès determinin, pactem-ho, significatiu per a les famílies que tenen fills de zero a tres anys, i un augment, qualitatiu, per a les vídues que no poden..., no poden cobrar 45 euros al mes.

I una darrera mesura més, en l'àmbit general: quan tractem dels ERO –fonamental–, per què no ho considerem com un element més a l'hora de determinar els autònoms dependents? Que en són milers en les empreses grans, i queden fora de tota circulació; que els tinguem en compte.

Són, conseller, quinze mesures –quinze–, en cinc paquets. Hem dit: liquiditat, mesures fiscals, mesures per esmortir la crisi, ponts de rescat, internacionalització.

Ja acabo, senyor conseller, senyor president..., depèn de vostès si són capaços de dir que aquesta orientació que nosaltres li proposem per als pressupostos, conseller, és raonable o no. Nosaltres creiem, sincerament, que serveix per combatre la crisi. Tot aquest anunci que vostès ens han fet –«combatrem la crisi com a eix central d'aquests pressupostos: rigor, austeritat, polítiques socials, etcètera»–, són mesures concretes que van en la mateixa direcció. Diguin que sí, diguin que les consideraran i que parlarem durant el tràmit d'esmenes de totes i cadascuna d'aquestes posicions. (*Remor de veus.*) Si fem això, jo crec que tenim alguna possibilitat de combatre amb una certa –amb una certa– probabilitat d'èxit –d'èxit– aquesta crisi.

Jo li vull dir per acabar, conseller, el següent: no tot depèn del Govern, ni tot depèn d'aquests pressupostos, però el paper del Govern és determinant, i aquest pressupost podria ser un instrument decisiu. Sóc dels que crec que el paper del Govern és important; no és el tot, és important, depèn molt de vostès. I aquest pressupost és una eina que hauria d'anar en aquesta mateixa direcció. Alguna cosa no funcionaria, conseller Cas-

tells, si vostè surt indemne d'aquest debat dient que el conjunt de mesures que aquests grups parlamentaris li proposen no han de ser considerades.

Si vostè és capaç de dir «aquest pressupost és el perfecte per combatre la crisi», aleshores aquest és un motiu, com aquest expedient que li hem entregat, d'arrogància letal –letal. «Miri, escoltin, això nosaltres sabem com va, sabem com ho tenim fet, vostès el que aquí..., són mesures molt puntuals, que això no ens resoldrà la crisi...», letal.

Nosaltres li volem dir, per acabar aquest debat, el següent: ens en sortirem, de la crisi, conseller. Aquest debat ha de servir per poder dir al poble de Catalunya: «Ens en sortirem.» I ho podem fer junts. Tots els grups d'aquesta cambra política hem de poder mirar la ciutadania de Catalunya per dir: «Ens en sortirem, de la crisi que patim.» Però no ho farem amb retòrica, no ho farem amb un pressupost que no serveixi.

Sóc dels que crec que necessitem donar confiança a la gent que es lleva cada dia per anar a treballar, però ha de poder llevar-se per anar a treballar. Sóc dels que crec que hem de donar confiança a la gent per resoldre els seus problemes, però la hi hem de donar. I avui tenim l'oportunitat, en aquest debat, que veritablement la gent cregui que ens hem posat d'acord sobre mesures que poden combatre la crisi, arreglar el seu present, preparar el seu futur.

Combatre la crisi vol dir tornar al creixement. Tornar al creixement vol dir més activitat. Més activitat vol dir més liquiditat. Més liquiditat vol dir una paper compromès del Govern. I si això és possible i hi ha un instrument, una eina possible per fer-ho, podríem enviar un missatge, senyores i senyors diputats, al país sencer, dient: «Ens en sortirem.»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo president... Perquè la voluntat d'aquest país és, amb el coratge –al qual vostè feia referència–, amb la capacitat –a la qual faig referència jo–, amb el talent que aquest país té, i amb una política mínimament enraonada per part d'un govern que fins ara ha demostrat poca diligència en aquest sentit..., hi ha, conseller, la possibilitat que avui enviï un missatge d'esperança a la gent que ens escolta.

Han de fer els deures vostès, i hem de criticar nosaltres que no els facin.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, honorable senyor diputat, vull quedar-me amb la part final de la seva intervenció: voluntat de col·laborar i confiança, convicció en la capacitat d'aquest país per sortir-se'n, efectivament. I, per descomptat, escolti'm, que aquest no és un govern arrogant. És que en les circumstàncies actuals ningú pot ser massa arrogant, ho entén? Tampoc des de l'oposició es pot ser massa arrogant! Jo no li ho diré, sobretot quan s'ha governat durant tants anys. I totes les dades que vostè dona són comparables.

A mi no m'agrada massa el recurs de dir: «Vostès, miri el que feien.» Però vostè sap que quan es critica s'ha de tenir autoritat per poder criticar. Quan ens diu: «Vostès no fan tot això.» Home, es pot dir: «Escolti'm, vol que li digui el que es feia?» Això no ajuda a avançar, de manera que la crítica és millor que sigui una crítica fonamentada en fets que ens ajudin a avançar. Li ho dic perquè l'arrogància des de l'oposició..., vostè diu: «No han de sortir indemnes d'aquest debat.» Home, tractarem de sortir-ne el més indemnes possible. Vostè ho entendreà això, no? I de demostrar fins a quin punt aquest és un pressupost ben fet, que està a l'alçada, que és un pressupost per mirar endavant. Fet en circumstàncies molt difícils, per descomptat! Però està clar que totes les contribucions positives mirarem de tenir-les en compte. Però també li demano que no hi hagi arrogància, l'arrogància que consisteix a negar qualsevol mèrit al pressupost que aquí es presenta.

L'arrogància que consisteix a dir: «En aquest pressupost, vostès no són capaços d'abordar seriosament cap d'aquests reptes que té avui el país.» Perquè vostè em diu..., home, vostè fa una presentació que és hàbil, perquè em diu: «Aquests són els objectius.» Però després miro l'instrument, i em diu: «I a l'instrument no hi ha res.» Jo li demano el mateix, no em digui: «Coincideixo en els objectius, però l'instrument que vostè em presenta és zero.» Home, escolti'm, aquest és un instrument que està a l'alçada dels objectius que pretén. Que és millorable? Que hi ha coses que si vostès fan una aportació constructiva, pensant abans en el país que amb el fet d'anar contra el Govern, és a dir, anar a favor del país que anar contra el Govern... Que això costa, ja ho entenc... I l'experiència ens demostra que no sempre ho aconsegueixen..., però facin un esforç! Mirin de, en aquesta difícil balança, què pesa més, anar a favor del país o anar en contra del Govern? Que pesi més anar a favor del país. I ens en sortirem. Jo estic segur que podrem fer coses, aleshores. (*Remor de veus.*)

L'experiència ens demostra que no sempre ho aconsegueixen. Però jo..., escolti'm, li accepto la seva disposició, per descomptat que sí. Vostè m'ha començat, a més, dient que compartia els objectius i el diagnòstic, que és el punt de partida. Escolti..., si és el punt de partida! Diagnòstic, objectius..., la resta és instrumental. I ens hauríem de posar d'acord. Jo crec que aquest és el pressupost apropiat per fer front a aquesta situació. Naturalment, un pressupost fet en una situació determinada, ho he dit. I que ja li ho he dit: no contemplem altra hipòtesi que l'hauré de modificar. Li estic dient això, eh?, estem dient: no contemplem altra hipòtesi que

aquesta cambra haurà d'entrar una modificació d'aquest pressupost, per la via apropiada, que serà la que decidim en aquell moment, no? De manera que és així.

Ara, per exemple, miri –li ho dic perquè vegi a què em refereixo–, juguem, realment, tractant d'aconseguir els resultats que diem, no fem petits trucs. Jo he dit: «Aquesta crisi financera no l'havia pronosticat ningú ni ningú l'havia previst.» I vostè em diu: «Vostè diu que aquesta crisi no l'havia vist ningú. Jo ja ho deia fa un any, i dos i tres.» No, si vostès ho deien, quan creixíem el 4 per cent, que estàvem davant d'una catàstrofe econòmica!, si ja ho sé! No juguem amb les paraules, home. Jo he dit «la crisi financera». Efectivament, aquesta crisi financera amb aquesta gravetat que ha succeït, ningú, escolti'm, ningú; excepte vostè, pel que es veu. Ja ho repassarem en el diari de sessions. Sí, senyor, el senyor Fernández Teixidó fa un any i mig va dir que aquí hi hauria una crisi financera d'una magnitud inusitada. Bé, ja ho mirarem. Em temo que no; ni vostè, miri, ni el seu grup no van preveure aquesta crisi financera –financera. (*Veus de fons.*) Efectivament, això és el que no s'ha de fer, perquè no ajuda. Home, és un petit recurs, vostè surt aquí i diu: «Això, ah, miri...». No, això no s'ha de fer.

Crisi econòmica? Si ja ho sé, home. Escolti, que estàvem amb unes bases que en alguns aspectes ens feien preocupar? És clar que sí. Escolti, i per això treballem i per això hem dit objectiu fonamental: la millora del nostre model de competitivitat.

Un altre exemple, vostè ara ens surt i ens diu: «L'IPC ha pujat el 0,4 per cent.» Home, ja ho entenc, l'IPC s'ha donat avui a les nou, a les nou estàvem aquí, podria ser que jo encara no ho sabés i que tota la cambra hagués dit: «Quin desastre de Govern, per culpa del Govern l'IPC puja el 0,4 per cent.» No, miri, resulta que tenim uns canals suficientment muntats, és lògic, no?, estem al Govern i les coses es fan ben fetes, però abans d'entrar ja a la cambra els meus col·laboradors ja m'havien dit el resultat: ha baixat un 0,9 per cent l'IPC. Escoltin, estiguin tranquils, ha baixat un 0,9 per cent; no ha pujat un 0,4, és a dir, hem passat del 4,5 al 3,6, i seguirà baixant –i seguirà baixant.

El mes passat estàvem al 4,5 per cent i ara estem al 3,6 per cent, i seguirà baixant i acabarem l'any per sota del 3. I l'any que ve estarem al 2,5 per cent. Escolti'm, sap què va passar? Que el petroli va pujar molt i això va fer disparar l'IPC i ho vam explicar molt bé a aquesta cambra: tot l'augment de l'IPC era causat per l'augment dels preus del petroli, que va arribar a cent cinquanta dòlars el barril. Ara està a cinquanta-cinc. I tot el que abans va pujar ara baixa, i baixarà més –i baixarà més. La inflació estarà controlada, la inflació està controlada. I si vostè va llegint la premsa econòmica mundial, veurà que el que ara comença a preocupar és la deflació. Compte que no entrem en deflació, compte que no hi entrem, perquè aquest sí que és un mal difícil de corregir. Sempre hem de preocupar-nos, eh?, de la inflació, 3,6 segueix sent massa, però, escolti, acabarem l'any al 2,5 per cent. De manera que no..., com li diria, no juguem a esverar, li demano això: no juguem a esverar, si realment la proposta de treballar junts és constructiva.

Diu: «Previsions, el senyor Solbes ja ha dit que les modificarà.» Home, me n'alegro molt, el senyor Solbes farà molt bé de modificar-les, sobretot perquè ha fet uns pressupostos dient que Espanya creixeria l'1 per cent. Miri, l'1 per cent ha dit. Sap què hem dit nosaltres? Que tindrem recessió i que estarem baixant el 0,1 per cent. De manera que de moment encara li queda 1,1 per dir el mateix que nosaltres. Diguem-ne, en realisme 1,1 punts per endavant nosaltres, de moment. Ara, si ara ell passa a dir que baixarem al 0,6, doncs, de moment..., llavors ja veurem què passa. Però de moment en aquesta qüestió de realisme, diguem-ne, nosaltres un 1,1 punt més.

I si algú s'ha caracteritzat en aquest panorama, institucionalment, per als llocs on s'ha de dir, «i aquestes previsions no van», «i aquestes previsions tenen una conseqüència, que és al pressupost, per a les lleis d'estabilitat pressupostària», i ens estan obligant a fer un equilibri pressupostari que és artificial, ha estat aquest Govern i en el lloc on ho havia de dir, que va ser al Consejo de Política Fiscal y Financiera, i per escrit. Per cert, l'únic, quan el Govern de l'Estat i altres comunitats autònomes tots anaven fent previsions fora de la realitat. Després es van haver de modificar, per descomptat. I per això hem pogut fer un pressupost ajustat ara, perquè, si no, ni amb el dèficit de l'1 per cent no l'hauríem pogut fer.

O sigui que no, nosaltres no ens hem caracteritzat per amagar el cap sota l'ala, en absolut. I quan altres responsables polítics, és veritat, anaven dient: «no hi ha crisi, això va molt bé», aquí dèiem: «No, no va molt bé, hi ha problemes», i els vam anticipar abans que ningú. I vostè repassi les darreres setmanes i veurà qui va parlar primer de recessió aquí a Catalunya. Miri-ho i ho veurà, qui va anticipar: «Ecoltin, segurament estem entrant en recessió.»

De manera que no és cert això, aquest Govern no s'ha caracteritzat per caure en el cofoisme. I no ho ha fet, per responsabilitat, perquè l'actitud d'un govern ha de ser sobretot, escoltin, merèixer la confiança dels ciutadans. La confiança vol dir que no amaga els problemes, que reconeix els símptomes i que, per tant, els ciutadans s'hi senten reconeguts i per descomptat que ofereix perspectives per sortir-ne. És clar que sí, perquè tampoc seria un govern responsable el que digués: «Ecolti, això està fatal i acabarem al precipici.» Home... Perquè, a més, no és veritat. De manera que aquesta és la situació.

Vostè ha fet referència, i jo ho entenc, vostè ha de buscar elements per tractar de posar en qüestió aspectes del pressupost, i pot comprendre..., i jo sóc el primer que ho he dit, no?: «Aquest pressupost el presentem, el fem, crec que és un bon pressupost, però el volem modificar.» De manera que, si dic que el volem modificar, no li diré a continuació que és l'òptim. És l'òptim en les actuals circumstàncies, que han de canviar.

També entenc que de vegades costa analitzar amb rigor els temes, però sí que li haig de puntualitzar algunes de les inexactituds serioses que es desprenen del que vostè diu. Vostè diu: «Vostès han fet enginyeria amb els ingressos.» No n'hem fet. «L'IRPF diuen que creixerà el 22,9 per cent i és molt.» És una previsió perfectament ajustada al que liquidarem l'any que ve. I li ho explico: primera, perquè l'Estat ens l'ha fet aquesta previsió, i

l'Estat ens ha fet aquesta previsió, oficialment, i ens liquidarà les seves bestretes per aquesta previsió. Si després liquida menys, sap què passarà? Que d'aquí a dos anys, és a dir, l'any 2011 hi haurà l'ajustament corresponent. Però l'any que ve el que ens liquidarà l'Estat serà en funció de la previsió que ens ha fet l'Estat, i com que està feta i és aquesta l'hem de pressupostar. Primera raó.

Segona, vostè em diu: «És molt, dir el 22,9.» Aparentment, sí –aparentment, sí–, perquè és un creixement de la previsió del 2009 sobre la previsió del 2008, excepte si la previsió que hagués fet l'Estat el 2008 hagués estat molt prudent, molt i molt prudent. I les dades semblen apuntar que és així. Per entendre'ns, la liquidació del 2007 és superior a la previsió del 2008, de manera que si vostè mira del 2007 al 2009 –és clar, són dades que jo tinc i vostè no, ja ho entenc també, no?, però miri, ara no m'importa gens brindar-li aquesta informació per treure'l de l'error, diguem-ne. Perquè ens entenguem, del 2007 al 2009 el creixement haurà estat aproximadament del 15-16 per cent, en dos anys el 16. És raonable. Vostè mateix ha dit que en els anys que anava molt bé creixia el 15, en dos anys haurà crescut el 15, vol dir un 8 per cent anual. De manera que tampoc no és absolutament impensable que això pugui ser així. Però ja li ho dic, és igual, encara que no ho fos, nosaltres rebrem aquests ingressos, perquè els rebrem en funció del que pressuposta l'Estat.

El mateix succeeix en patrimoni, vostè ens diu patrimoni...; no, nosaltres en patrimoni fem el que hem de fer. Quan fem la compensació..., quan l'elimini l'Estat? Naturalment, escolti, vostè pot comprendre que més exigents i vigilants que nosaltres perquè no perdem ni un euro no hi ha ningú, perquè, com vostè deia, després hem de gestionar-ho tot això, després hem de fer-ho quadrar. I en patrimoni el que hem fet és: tenim una liquidació del 2008 bastant raonable, un creixement que està bé, i fem la previsió prudent per al 2009. I quan arribi el moment de la compensació naturalment serà l'apropiada.

Fons de suficiència. De nou aquí hi ha una qüestió que jo entenc que provoca una certa confusió. No, no, el Fons de suficiència està perfectament ajustat, està perfectament ajustat en funció dels increments previstos. Què passa aquí? Que l'Estat està pressupostant sempre que el que pagarà serà el 98 per cent de les previsions, però ha estat pagant el 102 per cent, excepte aquest any, que ho ha hagut d'ajustar. Però ho ha hagut d'ajustar perquè és aquest any que hi ha hagut una caiguda de les liquidacions amb relació a les previsions. A partir d'aquí no tenim per què suposar que no serà així, si torna a la pauta que ha mantingut fins ara.

Transferències. Vostè diu: «Creixen molt.» Haig d'entendre que les d'ingressos. Aquí també hi ha una explicació tècnica molt clara: hem explicat en aquest pressupost..., en tots els pressupostos nosaltres tendim a voler, com li ho diria, ser el màxim de transparents possible, de manera que quan sabem que, ingressos finalistes, ja hi ha un grau de versemblança molt alt que els tindrem aquell any, els pressupostem. Quan no hi és, no els pressupostem, perquè no volem enganyar-nos a nosaltres mateixos. De manera que això porta que aquest any, per

exemple, hàgim incorporat ingressos finalistes per un import apreciable, que no hi eren l'any passat, procedents de l'Estat, i que serviran per pagar despeses finalistes. I això provoca un augment, lògicament, important. Això té a veure sobretot amb treball, sobretot. Miri vostè el pressupost de Treball i veurà l'augment que hi ha, i Acció Social en alguna mesura.

Amb les despeses succeeix el mateix. Vostè diu: «Vostè ja em concedeix...» Diu: «No, jo ja sé que l'11 per cent, ja li ho accepto, l'11,4, aquest no, perquè hi ha una part, que és un 4.» És veritat, escolti'm, li agraeixo que vostè mateix ho digui, per no fer demagògia en això. Hi ha un 4 que són noves entitats, d'acord. Però l'altre 7,4, també aquí, oi?, m'agradaria que vostè també ho compartís, l'altre 7,3..., és 7,3 el de l'Administració de la Generalitat, sap d'on procedeix? Dels següents components: el 3 per cent és l'augment real de retribucions, en això estem lligats pel que fa l'Estat, que preveu també el 3 i nosaltres també, el 3 per cent. El 2,8 per cent –per tant, l'augment real són 3– són el que anomenen les recurrències, és a dir, l'impacte que té sobre l'increment del capítol corresponent el fet que aquest any hi ha persones que s'hi incorporen, per exemple, els mestres, al mes de setembre, i l'any que ve cobraran tot l'any. I només això és el 2,8 per cent, mossos i mestres, que pesa molt. I la resta és convenis sectorials i la consolidació de l'augment de conveni de l'any 2008, que no estava pressupostada l'any 2008, però que es pagarà, aquell 1,2 per a la revisió, que l'any que ve naturalment també hi serà. És aquesta l'explicació. De manera que aquí també li demanaria, escolti'm, el missatge: augmentaran el 3 per cent les retribucions, que és el que les augmenta l'Estat, i nosaltres en això anem lligats al que fa l'Estat.

És el mateix que quan es fa..., deixi'm dir-li, diu, no?: «És que els ciutadans han de saber que dediquen el 25 per cent del pressupost a personal.» Capítol I. Bé, escolti'm, però, a veure, tots som conscients, no?, que a Catalunya qui és responsable dels serveis bàsics de l'estat del benestar és la Generalitat, que vol dir educació, vol dir sanitat, vol dir serveis socials. I tots som conscients que aquests serveis bàsicament són serveis personals, que els presten persones. I seguretat, mossos... Doncs, com vol que es tradueixi la despesa, si no pagant sous? És clar que sí que en molt bona part és així! Escolti, com succeeix a tots els països del món, que la despesa que es materialitza en educació, salut, serveis socials i seguretat en molt bona part és capítol I, està clar que sí. Però no donem el missatge que vostè pretén de dir: «Això vol dir una burocràcia insaciable, que està allà, que no se sap ben bé què fa.» No, no és veritat, perdoni'm. No, perdoni'm, el missatge, quan es diu: «És que el 25 per cent és personal», quin és el missatge? No, no, és clar que és personal, perquè el presten persones, professionals que fan molt bé la seva feina, que sort en tenim de la seva dedicació i del seu esforç i de la seva capacitat. Naturalment que sí.

El mateix que passa en altres coses. Diu: «Retallada de despesa. Vostès diuen quaranta-dos i el president va dir cent.» Està clar que sí, escolti'm, a veure si ens entenem, aquí tenim reducció en valor absolut de la despesa de la funció «Serveis generals i Administració», 42 mi-

lions. Impacte de la reducció del 25 per cent en la despesa a tot un conjunt de partides –protocol, publicitat, informes, estudis..., 100 milions. Però és que aquest impacte no tot és a la funció 1, aquest impacte en molt bona part està en altres funcions, com és lògic: la funció de salut, la funció d'economia, la funció de seguretat, en totes, d'educació, en totes. De manera que les dues coses són veritat, no hi ha una contradicció en això.

El tema de la despesa social. També de nou li agrairia..., miri, vostè, és clar, quan diem: «És que el programa de gent gran amb dependència ha baixat un 25 per cent», home, estem donant, com li ho diria, estem creant una alarma innecessària, eh? Perquè, sap què ha succeït amb serveis socials? En serveis socials aquest any que ve gastarem 992,5 milions d'euros, dels quals 750 aproximadament per a la Llei de la dependència, aproximadament. I què és el que ha succeït? Que a mesura que anem posant en marxa tots aquests tipus de programes de Llei de dependència i de serveis socials hi ha partides que passen d'un lloc a un altre, i aquesta concretament ha passat de l'«Atenció a la gent gran amb dependència» a «Altres partides». De manera que cap persona de les que estaven ateses, que rebien prestacions amb càrrec al programa de gent gran amb dependència, les deixarà de rebre. Però ara queden incorporades a una prestació de caràcter més general. Per tant, si vostè em compara estrictament això, em dirà «baixa», home, sí, però no baixa. De manera que no creem alarma, perquè no correspon tampoc a la realitat.

I naturalment, pel que fa a la Llei de la dependència, li haig de dir que la despesa que es fa en dependència aquest any és de 950 milions; compari-ho vostè amb la que feia en el passat. I també li haig de dir una cosa: el 75 per cent el finança la Generalitat, i a la vegada que estem..., com els ho diria, que estem complint escrupolosament l'obligació que tenim amb els ciutadans, que la tenim, també, naturalment, estem dient a l'Estat: no pot ser que facis una llei i no paguis el que toca pagar. Les dues coses, estem fent. Hi ha una màxima exigència, perquè malament podríem fer pagar els ciutadans les falles que té el finançament que proporciona l'Estat amb lleis que ell ha decidit fer sense posar els recursos apropiats.

El mateix passa amb la inversió. Escolti'm, l'esforç que es fa d'inversió en aquests pressupostos és enorme: 6.500 milions. Si ja ho he dit, el 3 per cent del PIB. Jo ara l'hi podria comparar amb el que es feia l'any 2003 i l'any 2002. No, no, clar que es fa molta inversió, que una part important es finança amb finançaments específics és cert.

Per cert, parlant de la Llei de la dependència i de les polítiques socials. Vostè diu, creixen el 4,5 i, el conjunt, el 6,4. No, però no fem comparacions que no són correctes també aquí, eh? La comparació és el 4,5 amb el 2,4, aquesta és la comparació. Quant puja el sostre de despesa de la Generalitat amb allò que són recursos de caràcter General? El 2,4 per cent. Escolti'm: 2,4. Hi ha molts departaments i moltes partides que s'han de retallar. I les polítiques socials creixen el 4,5. I he tractat d'explicar-ho, precisament per evitar aquest tipus de discussió. Com passem d'aquest 2,4 al 6,5? Doncs afe-

gint-hi ingressos finalistes, Mossos, per exemple, que no són comparables, ingressos financers, és a dir, l'emissió de deute que en part és per amortitzar deute, que creix el 40 per cent, i tot un conjunt d'entitats que abans no hi eren i ara hi són. Per això passem al 6,4. Però la comparació homogènia correcta és 2,4, amb 4,5.

Escolti, que 4,5 és menys del que voldríem? Està clar que sí. Que a nosaltres ens agradaria avui tenir ja un pressupost molt més, més recursos, aplicant el model de finançament que ens permetés destinant-hi més recursos? És clar que sí. Però és que la situació ens porta que el sostre de despesa creixi el 2,4 per cent. I esgotant al màxim les nostres possibilitats. I creixent només el 2,4, les polítiques socials creixen el 4,5. És a dir, dos punts més, gairebé el doble. Aquesta és la realitat.

Inversió. No, en inversió, escolti'm, miri, el percentatge d'inversió és altíssim, ha augmentat, ha augmentat d'una forma molt gran, ens hem situat a la cota 6.500 milions d'inversió, no? I el grau d'execució és un grau d'execució que augmenta respecte a anys anteriors d'una manera molt i molt clara, no? Vostè em parla de les xifres comarcals. Bé, és que, és clar, a veure..., és per aquí on, vostè sempre podrà agafar... Vostè sempre podrà agafar la inversió en alguna comarca i compararla amb la comarca que l'any passat en tenia més, i donar-me només aquestes quatre o cinc. Això ho podrà fer sempre. Sap per què? Perquè la inversió necessàriament té un caràcter cíclic. I el que és normal és que quan s'inverteix molt un any en una comarca l'any següent ja no s'hi inverteixi tant. De manera que aquest recurs el podrà fer sempre, vostè.

I després diu, oh, és que la inversió a l'àrea metropolitana és molt elevada. Home, miri, és clar. Sap què passa? Que la línia 9 és a l'àrea metropolitana. I si ara tenim una concentració d'inversió molt gran en la línia 9 és perquè les coses es van fer com es van fer. Es van fer com es van fer. Tots els problemes vénen d'una inversió preparada pel Govern anterior a l'anterior, sense projecte, sense estudis, amb total improvisació. I amb una despesa que després s'ha hagut de refer una vegada i una altra vegada i una altra vegada. Això és el que està succeint. I ara vostè ve i diu, ah, miri, quant hem de gastar per a la línia 9? Home, moltes gràcies! Escolti, efectivament, moltes gràcies. Sí senyor. Bastant més del que deien els primers estudis que vostès van fer. Evidentment, bastant més. Això porta que es gasti una mica bastant a l'àrea metropolitana. Doncs, miri, li haig de reconèixer que sí, que hi porta, eh?

El mateix, deixi'm acabar, amb la relació. El dèficit. Vostè agafa les xifres del mes de juny, de dèficit. Però és que les xifres del mes de juny de dèficit tenen un valor completament descriptible. El mes de juny hi ha uns ingressos, hi ha unes despeses, però, com vostè sap, el rítmic, la planificació d'impostos i de despeses al llarg de l'any no tenen res a veure uns mesos amb relació amb uns altres. Per la mateixa lògica, sap quin dèficit tindríem el mes de setembre? En lloc de 3.119 milions que vostè em diu el mes de juny, 1.400 milions, mes de setembre. Jo ara li podria dir, miri que bé que ho fem: hem aconseguit reduir el dèficit de 3.119 milions el mes de juny a 1.400 el mes de setembre. Desgraciadament,

no li ho puc dir. Desgraciadament, no li ho puc dir. No té cap significació.

Acabarem amb un dèficit més important del que vam preveure? És possible, és possible. Sí senyor, és possible. Escolti'm, com hi vam acabar l'any passat. L'any passat, vostè ho recordarà, vam preveure un dèficit de 763 i vam acabar amb 1.226, 400 més. Tot i que transmissions ens va baixar en 1.246. De manera que la baixada de 1.246 no tota va ser més dèficit, 800 vam poder-los absorbir amb una major contenció de la despesa, 400, no. I aquest any, miri, doncs transmissions està anant a l'entorn de 2.000 per sota del que havíem previst. De manera que faci's una idea. I ara no vull anticipar més, no? Ja ho veurem, però, escolti'm, farem més dèficit del que havíem previst? Sí, en farem més.

El de l'any que ve és raonable? Ho és. Sí, sí, que ho és. Escolti, per això hem contingut la despesa, per això hem fet un esforç com el que hem fet. I per això, és clar, sap què passa, l'any que ve sí que la previsió de transmissions jo crec que ja no ens donarà massa més sorpreses. Hem fet la previsió d'acord amb el que esperem, clar. Pot encara donar-nos sorpreses? Menys ja, perquè quan ja has baixat molt és difícil continuar baixant, no? I transmissions ja va baixar molt el 2007 i ha tornat a baixar molt el 2008. De manera que la xifra que tenim ara respecte al moment més alt, que era el 2006, doncs, home, ja és bastant més baixa, no? Estem a l'entorn de sota del 50 per cent del que era en aquells moments.

De manera que, amb l'esforç de contenció que s'ha fet en el pressupost i amb el fet que jo crec que l'evolució d'aquests ingressos ja no ha de baixar massa més, el dèficit que preveiem és el que esperem que es produeixi. Tot i que és veritat, com vostè assenyala, que en una situació de crisi, escolti'm, doncs al final t'has d'acabar adaptant a la realitat. Miri el que està succeint en tots els governs d'Europa. I aquells que han donat més lliçons, tots aquells que han donat més lliçons, fins i tot els més propers, encara més, no? De manera que sí que és veritat que caldrà ajustar-se.

I em permetrà que acabi fent una referència a les últimes qüestions que vostè ha proposat. Les acabo de rebre, vostè ha pogut, a més, fer-ho amb un gest, que sens dubte ha volgut emplenar de simbolisme. Comprendrà que no he tingut temps de llegir-me les notes, el document que vostè m'ha passat. El mirarem amb tot d'interès, i amb prou feines he pogut anar seguint, d'una manera suficientment atenta, les quinze mesures que vostè ha dit, perquè, naturalment, vostè les ha hagut de dir una mica resumidament i jo no les he pogut acabar tampoc de copiar en tot el seu contingut que, sens dubte, tenen.

Ho farem amb atenció i pot estar segur que totes les propostes constructives que es puguin fer són benvingudes, són benvingudes, totes les propostes constructives. Si aquí ningú, com li ho diria..., ningú té la fórmula màgica, no? De manera que si entre tots podem treballar, millor. I si hem aconseguit que un hayekià com vostè estigui convençut fins a quin punt de la importància del paper de l'Estat, podem aconseguir altres coses, també. De manera que, escolti'm, vostè ja sap la meva admiració pel gran economista Hayek, ja veu que la hi confesso, que la tinc. En tinc encara una mica més pel

gran economista Keynes –no sé si vostè té per Keynes la mateixa que jo tinc per Hayek– (*rialles*) però bé, en tot cas, escolti'm, estem en una època en què vostè veu que tothom parla de polítiques d'estímul fiscal. I serà inevitable fer-ho. I que un hayekià ho digui té el seu valor.

O sigui que altres coses..., si podem aconseguir aquest petit miracle, jo penso que en podrem aconseguir d'altres com que Convergència realment pensi abans en el que convé al país que en el que pot fer mal al Govern. Està molt bé i treballarem junts per aconseguir-ho. (*Remor de veus.*) A veure si és possible, a veure si és possible aconseguir-ho. Miri, de les propostes que vostè fa, que totes m'han semblat, aparentment, no?, dignes de ser considerades –a més, no podia ser d'altra manera venint de vostè i del seu grup, no?–, escolti, les estudiarem amb atenció.

Sí que li voldria dir alguna qüestió, no? En la qüestió de la liquiditat, o sigui, ja ha vist fins a quin punt compartim la preocupació per aquest tema, que és una preocupació efectivament molt gran, no? Ara, miri, el Govern de la Generalitat ha posat molt al límit les seves possibilitats de treballar en aquest camp. O sigui, un petit, l'ICF és un instrument enormement actiu, que també, miri, com li ho haig de dir, no?, és d'aquelles qüestions en què jo crec que la continuïtat institucional és molt important, i va ser un encert dels governs de Convergència crear-la, va ser un gran encert. I és un instrument potent, important, però limitat: té un pressupost, té un balanç a l'entorn de 4.000 milions d'euros. Comparat amb el que és..., i estem parlant d'un problema que vostè ja veu de les dimensions de què estem parlant, no? Quan es parla de liquiditat, el Govern de l'Estat té aquests 50.000 milions a través de la compra d'actius i 200.000 milions, 200.000 milions posarà en circulació. Els hi hauria de posar. A veure si hi ha una mica d'agilitat a fer-ho, no? A aquests 200.000 milions a Catalunya –més o menys és la quarta part de l'economia espanyola–, en poden correspondre 40, 50.000. En el balanç que tenim amb l'ICF hi podem, modestament, contribuir. Ho hem de fer i ho hem fet entorn de 2.200, 2.500 milions hi hem posat, eh?, a través de l'ICF, al servei del sistema productiu, per ajudar a fer finançaments.

Vostè assenyala un problema important, que és el de les restriccions que té el finançament circulat. És veritat, hem de ser prudents, eh?, a l'hora d'abordar una reforma en aquest terreny, perquè no per casualitat l'ICF serveix per al que serveix, ni podem donar el senyal que l'ICF pot substituir el sistema financer, perquè no ho pot fer, vostè això ho sap perfectament. Però l'ICF, en aquests moments, és ja un instrument molt actiu, molt més del que ho és qualsevol altre instrument segurament enlloc.

Vostè parla d'anticipar els pagaments. No, la xifra de 200 no és correcta. Nosaltres estem en aquests moments a 83 dies. Li puc donar el detall, per conceptes i per entitats, 83. Jo entenc, eh?, que en un moment en què hi ha dificultats per finançar circulat, que les empreses es troben en dificultats per finançar, per renovar pòlisses de crèdit, tenen problemes de tresoreria, clar, lògicament, qualsevol retard sembla excessiu. I el que nosaltres es-

tem intentant, i els meus col·laboradors estan fent tots els esforços, és precisament escurçar els terminis. Hi ha hagut casos, a més, en què hi ha hagut entitats que tenien..., que normalment sabien que podien descomptar els seus compromisos de cobrament en el banc i ara no poden fer-ho. De manera que en això, naturalment, estem treballant-hi i hi estem treballant molt activament.

I només una última qüestió amb relació a l'IRSC, li vull aclarir també que, no, miri, l'IRSC, que és l'indicador de rendes de suficiència de Catalunya, va amb un indicador diferent del d'Espanya, que és l'IPREM, millor, més elevat. Més adequat, sobretot, a les condicions del cost de la vida de Catalunya, que són més elevades. I aquest va ser un plantejament bàsic. I escolti'm, les persones..., un segon, senyor president, les persones que reben l'IRSC són persones que tenen una situació determinada i a Catalunya allò que han de consumir és més car que en d'altres llocs d'Espanya. De manera que adaptem-ho, i ho hem fet. Ja en vam establir un pla progressiu per anar arribant a l'objectiu final, i aquest any que ve preveiem passar del 80 al 85. I estem parlant amb els afectats, amb les entitats representatives, amb els sindicats, per veure fins a quin punt podríem fer un esforç addicional i arribar a un acord que fos satisfactori per a tothom. Però la realitat és aquesta, eh?, amb l'IRSC el que estem fent és un esforç addicional al que es fa en el conjunt de Espanya i un procés progressiu per arribar a l'objectiu que ens havíem fixat.

Aquestes són les qüestions fonamentals que jo volia suscitar i torno al principi. Escolti'm, nosaltres el que volem és que aquest debat de pressupostos sigui un debat útil per al país, que d'aquest debat surtin uns pressupostos que siguin els pressupostos que avui necessita Catalunya en un moment en què el concurs de tots és necessari, i en què tots hem de donar el millor de nosaltres mateixos, el Govern i tots els grups parlamentaris. I compartint com compartim diagnòstic i objectius, jo crec que hem de ser capaços de posar-nos d'acord també en els aspectes fonamentals dels instruments i dels missatges que hem de donar al país en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

President, senyor conseller, senyores i senyors diputats, començarem per, com vostè ha fet, per on ha acabat. Vostè ha començat per on he acabat jo, jo començo per on ha acabat vostè. Diu: «Nosaltres hem d'enviar un missatge a la societat catalana que consisteix a dir que hem de fer les coses de manera que presentem el pressupost com un pressupost que soluciona els problemes. Hauríem de ser capaços de poder-ho dir a la societat catalana.» Sí, però això haurem de dir-ho, conseller, sobre la base d'un bon pressupost. Vostè pot compartir amb nosaltres, nosaltres podem compartir amb vostè

objectius i diagnòstic de la crisi, però els instruments, conseller, han de ser els acurats.

Vostè, quan ha tractat dels ingressos, de la despesa i del dèficit, ha volgut justificar que els ingressos, doncs, els podrem materialitzar tots –m'aturaré un moment en el tema d'IRPF–; no ha posat l'èmfasi que jo esperava que posaria vostè en la instrumentació de les polítiques socials –li ho agraeixo, ja està bé que es digui des d'aquesta tribuna; escolti'm, hi ha una diferència respecte a altres pressupostos– i ha tractat de salvar el dèficit.

Vostè i jo estem segurs, conseller, i els grups parlamentaris també, que el dèficit que vostè ens planteja en aquest projecte de pressupostos el doblem. El doblem, conseller. Però tindrem l'oportunitat de veure-ho al proper pressupost, si Déu vol; tornarem a mirar què vam dir i què vam deixar de dir. I jo li avanço que, amb un capítol d'ingressos com el que vostè ens presenta i una despesa on no hi ha el control que vostè presumeix, tindrem un dèficit que el doblem. Diu: «Home, potser, en una situació de crisi, no queda més remei.» Parlem-ne, però admetem la veritat.

I enllaço amb la primera part de la intervenció. Diu: «Arrogants, nosaltres? Per Déu!» Aquest document que jo li he entregat, conseller –no em dec haver explicat bé–, no són les mesures que li proposem, són els debats que hem tingut en aquesta cambra amb els dignes diputats i diputades del seu grup parlamentari i dels grups parlamentaris que donen suport al Govern; un munt de propostes, conseller, que vostè, llegides atentament, podria subscriure. I l'arrogància del tripartit, dient: «No, aquestes propostes, no», perquè venien de l'oposició. Conseller, admeti'm això només.

Diu, admeti'm... Fixi's, amb una variant, diu: «Escolti'm, és la meua funció i és la funció del Govern tripartit.» Però hi ha un conjunt d'iniciatives que s'han estavellat contra la manca de sensibilitat a les propostes que els feia el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I aquí en té vostè el resum. Dos anys de legislatura.

Només una qüestió, doncs; no em puc aturar perquè tinc una promesa feta al meu grup parlamentari respecte a fugir del debat ideològic. No cridi victòria respecte a la rendició dels hayekians i el paper de l'Estat. (*Rialles.*) He promès, malgrat tot, a algun o altre diputat que no entraria en aquest debat. Però segur que vostè té més afecte per en Hayek que jo per en Keynes; ja en pot estar ben segur d'això.

Dit tot això..., ja tindrem l'oportunitat de parlar-ne en algun altre fòrum, ja en parlarem..., ja en parlarem, de com caracteritzem finalment l'origen de la crisi, però he promès no fer-ho i no ho faré.

Entrem directament en el capítol dels ingressos. Dels ingressos, vostè ens ha dit, diu: «Escolti'm, l'IRPF, nosaltres hem fet un càlcul molt seriós, molt seriós, molt seriós.»

Conseller, Departament d'Economia i Finances, impostos directes, IRPF, tram autonòmic, previsió pressupostària, estem parlant de 5.363 milions. Exercici 2008, en el que en portem, 3.867; per tant, sobre el que pressuposàvem, conseller, el 72 per cent.

Jo crec que li seria a vostè fàcil, perquè entenem que això es produeixi d'aquesta manera, conseller, li seria a vostè fàcil admetre, senzillament, el següent. Diu: «Escolti'm, és que, en l'IRPF, nosaltres considerem el millor dels escenaris possibles.» I si això és així, que Déu els ajudi. El mateix que amb el tema del patrimoni: «Considerem el millor escenari possible.» Que Déu els ajudi. Però nosaltres, des d'aquest punt de vista, el que creiem és que en definitiva el dèficit està més en perill que mai. I algunes de les polítiques que vostès han pressupostat en l'àmbit de la inversió no es podran arribar ni a complir.

Vostè en un moment de..., en l'únic moment aïrat de la seva intervenció ha estat per parlar de la línia 9. Ha sigut l'únic moment on vostè ha dit: «Ja n'hi ha prou.» (*Pausa.*) Sí, ho ha dit. Diu: «Home, l'herència que nosaltres recollíem dels governs de Convergència i Unió...»

L'any 2004, el 31 de desembre, conseller, vostès van fer una d'aquestes auditories a què ens van voler acostumar. El 31 de desembre de 2004. La recorda? I els van dir, diu: «Aquests de Convergència i Unió han calculat justet, justet la línia 9, i de 2.400 haurem de passar a 3.400.» Auditoria feta per vostès, encarregada per vostès, amb dades de 31 de desembre de 2004! I portem 6.500 milions d'euros.

Amb aquesta voluntat de rebutjar l'arrogància que vostè diu que l'ha de caracteritzar, no ens podrien reconèixer que això se'ls n'ha anat de les mans, com tantes altres partides? No ens podrien reconèixer que en l'àmbit de les inversions... –vol que parlem de l'aigua?, de la sequera?–, no ens podrien reconèixer que hi ha una inversió que veritablement ha estat feta amb els peus, mai millor dit? Això és el que li demanem quan estem parlant de xifres, una darrera d'una altra.

Quan parlem d'aquest minut per a la memòria, no seria difícil reconèixer, senyor conseller... Nosaltres no vam preveure la crisi internacional; la crisi internacional, en l'àmbit financer, ja hi era quan discutíem el novembre de l'any passat, conseller, ja hi era –vostè és un professor, de tot això, i en sap–, ja hi era present, i en vam parlar –miri, vostè, el debat–, en vam parlar en aquesta cambra. I el que vam dir és: «Veurem quin abast té la crisi financera que comportarà la crisi econòmica posterior.» I estem d'acord en una qüestió: ha tingut un abast que cap membre d'aquesta cambra aventurava. Però vostè ens recordava: «Dret a l'optimisme, voluntat d'exigència!» Ni una cosa ni l'altra. Això és el que ens ha de dir, conseller. Si vostè ens diu que això és possible, nosaltres ho acceptem i no hi hem de donar més tómbos.

Vostè diu: «No, és que a vegades vostès juguen, juguen, eh?, juguen a enredar amb les paraules –juguen a enredar amb les paraules.» Quan, per exemple, ens parla d'inflació, diu: «És que vostès tenen aquesta tendència a enredar amb les paraules.» Diu: «No és veritat –a on va a parar, vostè– que la inflació creix!» Que em tallin les dues mans si aquesta inflació avui no creix a Catalunya el 0,4 per cent. Digui això, diu: «No, perquè la interanual baixa.» Però digui que creix la inflació... «El mes d'octubre no creix la inflació.» El conseller Castells sosté des d'aquesta tribuna que avui la inflació no creix en un 0,4 per cent a Catalunya. El diputat Teixidó

sosté des d'aquesta tribuna que la interanual baixa, però el conseller Castells no admet que la inflació del mes d'octubre puja. És així? És aquest el balanç d'aquest debat sobre la inflació?

Diu: «Escolti'm, és veritat que tot el tema del petroli...» Això no ho discutim. Però era vostè qui ens acusava a nosaltres d'enredar –«d'enredar», ha dit vostè– amb les paraules. Diu: «Aquestes paraules tan perjudicials.»

Desequilibri territorial. Diu: «Home» –diu–, «vostès juguen amb aquesta qüestió comparant...» No, no; nosaltres li hem comparat la inversió en àmbits comarcals del Govern de la Generalitat de l'any 2003 amb la que tenen ara, i li n'he dit dues –Camp de Tarragona, Terres de l'Ebre– i n'he afegit una altra, les comarques centrals. Ho admeten, nosaltres entenem de què van aquestes coses i no donem més tómbos sobre aquesta qüestió.

I voldria acabar amb dues consideracions de caràcter general. Nosaltres li hem dit, senyor conseller, que els ingressos estan inflats, la despesa està clarament orientada de manera incorrecta en alguns punts, que no poden presumir –ho repeteixo: que no poden presumir– de presentar els pressupostos més socials davant d'aquesta cambra, no en poden presumir, i que el poble de Catalunya ha de saber que això és així. I li he posat un munt d'exemples, que vostè no ha tingut temps d'entrar-hi, i jo no tinc temps de contestar alguna de les coses que m'ha dit; ja en sóc plenament conscient. Però això és el que hem d'admetre.

Només des d'aquesta posició, conseller, podem..., aquesta voluntat final que sempre el caracteritza, i que jo, a més, la valoro, diu: «Escolti'm, parlem-ne, anem a veure si ho consensuem.» Només consensuarem polítiques correctes per a aquest país. La liquiditat i la liquiditat. Diu: «Escolti'm, això de l'ICF és molt complicat.» Cert. Però aquí ningú proposa que l'ICF es converteixi en una alternativa en l'àmbit financer català a altres entitats bancàries. Aquí li diem una cosa molt concreta i específica, que si vostè em permet i mira un dels acords presents a l'acord estratègic –si no recordo malament, la mesura 50 o 60–, vostè ja feia allà un joc de cintura i deia –comprovi aquesta mesura–...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo ja, president, ara mateix. Deien en aquell moment, a l'acord, deien: «Caldria pensar en operacions de circulat que finalment tinguin un resultat d'actiu..., d'inversió en actius.» Deien això textualment. El conseller Saura diu que és veritat.

Bé, fem una interpretació intel·ligent d'aquesta qüestió, perquè està en joc la liquiditat de les nostres empreses, i poden anar més enllà.

Modestament, o sigui, nosaltres no... Modestament, Castells, nosaltres no salvarem...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Fernández Teixidó

...les nostres empreses amb l'ICF. Acabo, president.

Una última qüestió, president, de vint segons? *(Pausa.)*
Vint segons. Gràcies, president.

Desitjaria, conseller, enviar només un missatge des d'aquesta tribuna, un, que jo crec que aquest missatge, des de l'oposició, té valor; si el fan vostès, també.

El president

Ja n'ha gastat deu. *(Rialles.)*

El Sr. Fernández Teixidó

I deu segons, president, només per dir una cosa. El poble de Catalunya mereix dels seus representants que, amb convicció i amb polítiques correctes, els puguem dir: «Poble de Catalunya, ens en sortirem. I avui posem les bases per ajudar que aquesta crisi es resolgui, el creixement torni i la prosperitat sigui una altra vegada la senya d'identitat d'aquest país.»

S'han acabat els segons, president?

El president

Amb escriu.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyors i senyores diputats, moltes gràcies. No sense abans, disculpi, president... *(Rialles.)*

El president

No, no, senyor diputat. Senyor diputat, ja no...

El Sr. Fernández Teixidó

Només per donar l'agraïment, president... Només un agraïment...

El president

No, no; donem-lo per fet.

El Sr. Fernández Teixidó

...a les persones que des del grup parlamentari...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...la Clara o en Baiget o l'Imma Vivancos i altres persones han fet perquè aquest debat i aquesta intervenció fos possible.

Moltes gràcies per la seva generositat, president.

(El conseller d'Economia i Finances demana per parlar.)

El president

Senyor conseller... Obre torn, eh? *(Pausa.)*

El conseller d'Economia i Finances

Bé, molt honorable senyor president, em permetrà que em sumi als agraïments del senyor Fernández Teixidó a les persones que l'han ajudat a complir amb la noble tasca que li pertoca fer en aquesta cambra i que jo els pugui estendre als meus col·laboradors en el departament, que realment han tingut una tasca extraordinària per poder fer possible també aquest debat.

Deu segons ben gastats per dir als ciutadans de Catalunya que govern i oposició coincideixen que tenim totes les possibilitats de sortir-nos-en i que aquest país té unes bases extraordinàries per mirar endavant amb confiança.

Jo tracto de no utilitzar tant la paraula «optimisme», que no deixa de ser un esforç de la voluntat, com «confiança», que és més realista, no? Jo crec que sí que hem de dir: «Escolti, realisme i confiança», les dues coses. Perquè el realisme ens permet tenir confiança, precisament. A vegades, l'optimisme és fruit dels desitjos que van més enllà del que et diu la realitat, no?

Deixi'm que comenci per l'IPC, no? Diu: «El conseller Castells sosté en aquesta tribuna...» Si no li importa, el conseller Castells és especialment gelós de ser ell el que diu el que sosté des d'aquesta tribuna, no?, com tracta de ser respectuós que sigui vostè el que diu el que vostè sosté des d'aquesta tribuna.

Jo el que dic és: «L'increment anual de l'IPC el mes d'octubre està al 3,6 per cent, que és 0,9 punts menys que el mes de setembre, que estava al 4,5, i menys encara que el 5,3 a què havíem arribat, o el 5,2, a Catalunya.» Això és l'important. I baixarà més.

I la inflació, que sempre ens ha de..., sempre hi hem d'estar atents, no?, i vigilants, està bastant controlada –està bastant controlada. Vostè diu: «El creixement mensual ha estat de 0,4 punts.» En aquest cas, li haig de dir que aquesta és una informació que si vostè me la diu me la crec; però, és clar, vostè pot comprendre que, si aquest any hem pujat 0,4 punts i en tot l'any n'hem baixat 0,9, vol dir que l'any passat, en aquest mes, en vam baixar no 0,4, 1,3 o 1,4, i això és el que importa amb la inflació, quant afegeixes aquell mes i quant restes del mes de l'any passat. Això és l'important. Perquè la inflació també té un comportament cíclic, que depèn del mes, de l'any.

Si aquest any hem crescut el 0,4; doncs, escolti, potser sí, si vostè ho diu. Que això li serveix per crear una certa ansietat en el conjunt de la ciutadania? Bé, valori si això ja és convenient o no fer-ho. Jo crec que és millor donar la dada, la més rellevant. I si a més resulta que la més rellevant és la més positiva, doncs, raó de més, què vol que li digui?, no per això hem de deixar de donar la dada més rellevant.

Però és que vostè ha sortit aquí i ha dit: «La inflació ha pujat el 0,4.» Jo he pensat: «Caram, potser és que no m'han donat bé la informació.» No. La inflació –la dada rellevant– ha baixat el 0,9, simplement, escolti'm, perquè jo crec que això tampoc no dóna massa més de si. I vostè i jo, segurament, hayekià o no hayekià, ens posaríem bastant d'acord en aquest punt.

Arrogància. Home, arrogància, hem tractat de no tenir-ne, no?, i hem practicat una certa voluntat de diàleg i constructiva. Li posaré una prova, que crec que és bastant irrefutable. Repassi, vostè –al llarg dels darrers, diguem-ne, deu anys?, deu debats pressupostaris?, quins han estat els governs que han acceptat més esmenes dels grups de l'oposició en els pressupostos. Simplement. Faci aquest exercici. Mirin això, i llavors parlarem d'arrogància, de qui ve aquí amb uns pressupostos i diu: «I tots sencers i no els accepto res», o d'aquells que diem: «Si vostès fan esmenes que ens sembla que es poden incorporar, naturalment que tractarem d'estudiar-les i ho farem.» I no en parlem més, tampoc, perquè l'arrogància no és qüestió que vostè i jo aquí ens dediquem a parlar de qui és més arrogant; els fets, qui ha acceptat part del que deien els altres i qui no?

L'IRPF. No, l'IRPF, li vull insistir perquè aquest sí que és un punt en què jo preferiria que no hi haguessin massa confusions, no? Miri, l'IRPF, l'any 2008, la previsió que tenim nosaltres, feta per l'Estat, que ens dona l'Estat i ens la posem al pressupost, són 5.263 milions, l'any 2008. La liquidació del 2007, és a dir, l'any anterior, era superior, 5.630. Tinc les dades, escolti'm. De manera que què succeeix? Que la previsió que ha fet l'Estat per al 2008 és baixa i per tant és possible que creixi bastant l'any 2008 i l'any 2009. Però, encara que no passés –i vull tornar a insistir-hi–, per nosaltres aquesta és una dada que no afecta el pressupost del 2009, perquè el que rebrem el 2009 serà en funció de la previsió que ens ha donat l'Estat, la que tenim ara, per al 2009, i ens ha donat aquesta, amb un creixement del 22,9. I, d'acord amb aquesta previsió, l'Estat ens anirà donant bestretes cada trimestre. De manera que, en el nostre pressupost, ingressarem aquests recursos. Es compleixi o no aquesta previsió. Si resultés que no es complís, què succeiria? Que dos anys després, l'any 2011... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Senyor president, si em permet un minut més... En el moment de fer la liquidació l'hauríem d'ajustar i de fer-ho de la manera apropiada. Però això, escolti'm, el que li estic explicant vostès ho han de saber, perquè ja ho han hagut de practicar, també, m'entén? Això s'ha fet sempre així i se seguirà fent així.

I, finalment, vostè diu: «la crisi financera, finalment». M'agradaria afegir un altre aspecte, però bé... La crisi financera. Miri, el novembre de l'any 2007 sabíem que havíem entrat en una crisi financera. Va començar l'agost, a primers d'agost de l'any 2007, però ningú sabia que tindria la dimensió que ha tingut. I quan dic ningú vull dir ningú, i vostè ho sap perfectament. De manera que, de previsions, en aquest sentit, no les va encertar ningú.

I, finalment, liquiditat i circulant... No, després vostè ho ha matisat, no? Ha dit: «No...» Perquè primer deia: «Està en joc la liquiditat de les nostres empreses.» Bé, desgraciadament, no depèn només de nosaltres. Abans he parlat dels 200.000 milions, 250 que ha de posar l'Estat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Nosaltres podem contribuir-hi modestament. És veritat, estem tractant que l'ICF pugui també intervenir en operacions de circulant, sempre que ho fem amb les garanties apropiades. I, de fet, hem obert una

línia de crèdit que és per a operacions de consolidació i expansió empresarial, que, en part, ens donen una certa possibilitat d'anar en aquest sentit.

Bé, escolti'm, keynesià, hayekià... Jo crec que aquí el que ara importa és el país, Catalunya, i més quan vostè em diu que dins del seu grup hi ha també el sector keynesià, que li imposa condicions.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Vol dir que és majoritari. I estic convençut que amb el sector keynesià, amb el sector hayekià, podem treballar junts al servei del país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Tres minuts, només, per contestar algunes de les coses que deia el conseller.

Respecte al tema de crisi financera, conseller Castells... Òbviament, ningú en coneixia l'abast. Però aquest no ha estat el debat, aquí, eh? No faci aquest corollari final. El corollari era: la crisi econòmica que venia. I el que discutíem, repassi el *Diari de Sessions del Parlament*, era el quadre macroeconòmic que es presentava, no la crisi financera que venia. Diu: «Escolti'm, no, no, això no ho sabia ningú; nosaltres tampoc.» Vostè presentava un quadre que nosaltres li dèiem: amb aquest quadre, prendrem mal. I hem pres mal. I vostè, una paraula que diu que no li agrada gens, la d'«optimisme», repassi's el seu diari de sessions i hi surt un munt de vegades. «Optimisme» i «exigència».

Dos: inflació. Conseller, la inflació ha pujat el 0,4 per cent durant el mes d'octubre. L'expectativa que vostès tenien és que no creixia durant el mes d'octubre. Punt. Diu: «No, no, és que l'anyal, baixa.» D'acord. El 0,4, puja. I això és important, des de quin punt de vista? Diu: «No, no, escolti'm, no m'espanti la població.» Lluny de nosaltres! El que volem esperar és el govern. El que volem és no estar espantats nosaltres, i esperar-los a vostès. Sí, cal fer-ho.

Tercera qüestió: mesures concretes respecte a les propostes que li fèiem. Diu: «Home, ens ha fet quinze propostes, nosaltres, això, ens les hem d'estudiar.» Aquestes quinze propostes, conseller, estan rumiades, estan pensades i calculades perquè vostès les puguin incorporar totes. I és la nostra solució, modesta i particular, perquè aquests pressupostos millorin. I volem dir-li-ho sense embuts. Si aquestes mesures poden ser acceptades, la nostra contribució al pressupost pot ser recollida, nosaltres tindrem una aproximació diferent a aquest pressupost. Del contrari, ens acceptin quatre esmenes, sis, set o vuit, no fa al cas, nosaltres seguirem crítics respecte al plantejament que vostès han fet.

El president deia que aquesta vegada havíem d'acabar, i acabarem amb el tema de renda, del creixement de renda. No estem parlant, no estàvem parlant de la liquidació. Quan jo li deia liquidació, no li ho deia amb les xifres de liquidació; li ho deia per explicar-li l'evolució. Aquí, el que discutim nosaltres és sobre l'expectativa del govern en l'àmbit de l'evolució de l'IRPF, que jo crec que és absolutament optimista, i pensem que poc fonamentada. Vostè diu: «No, escolti'm, arribarem a aquestes dades.» Sí... No arribarem a aquestes dades! I això és el que venim a recordar des d'aquesta tribuna. D'acord, tenim una discrepància més.

Estem d'acord amb el *finale* que vostè plantejava, conseller. Hi ha la voluntat per part d'aquest grup parlamentari de poder dir al poble de Catalunya que és que amb les receptes d'aquest grup parlamentari, si es corregeix el pressupost, ho diem clarament, tenim possibilitat de sortir-ne de la crisi. I a vostè li demanem que faci cas dels suggeriments que nosaltres li plantegem. Hem vingut aquí perquè vostè entengui la importància de la crítica que li presentem, la dimensió de les nostres propostes i la voluntat d'enviar a Catalunya aquest missatge: ens en sortirem de la crisi, no en tenim dubte.

Gràcies, senyor president.

El president

El següent grup a presentar esmena a la totalitat és el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Castells. Senyores i senyors diputats, és per a mi un honor novament tenir l'oportunitat de pujar a la tribuna per defensar els motius pels quals el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya presenta una esmena a la totalitat en aquest pressupost, el pressupost per a l'any 2009, que puja fins a la ratlla dels 37.000 milions d'euros, aproximadament més de 5.000 euros per persona per persona, per habitant, a Catalunya, que és una xifra, sens dubte, important.

Dic que és una satisfacció perquè aquest és un debat important. És un debat que a mi m'agradaria que fos constructiu. Sempre, vostè sap, conseller, que aquesta és la meua actitud. Dic «m'agradaria» perquè en la situació actual no sé si ho serà del tot, però almenys jo ho intentaré. Això no vol dir, però, que pugui fer afirmacions contundents en la línia del que penso que està passant, i que segurament a vostè no li agradaran.

Aquest és un pressupost que s'emmarca, com vostè molt bé ha explicat quan l'ha presentat, en un context de crisi. Vostè ha dit «marcat per la crisi». Jo dic: molt marcat per la crisi. Però, a més a més, un pressupost que jo entenc que no es desmarca de la crisi, que és el que hauria de fer el pressupost, no? Crisi i recessió. Què s'espera d'un debat de pressupostos, en una situació com aquesta? En una situació tan difícil com la que..., com l'actual, que vostès coneixen, el Govern de Catalunya ha comès l'error, al meu entendre, de no buscar un consens ampli sobre la política econòmica que es

reflectís en els pressupostos que avui es presenten. La crisi que travessem és fonamentalment una crisi de confiança. És financera i econòmica, però fonamentalment de confiança. I la primera condició per remuntar aquest tipus de crisi, senyor conseller, és fer tot allò que falta per tal de poder restaurar-la. I com es fa, això? Doncs molt senzill: dient la veritat, i no ocultant la realitat als ciutadans, que és precisament el que vostès han fet durant el darrer any. A la nostra manera d'entendre les coses, els ha faltat sinceritat a l'hora de reconèixer els seus propis errors. I això, els agradi o no els agradi, i ho admetin o no, vostès, el govern actual de la Generalitat, han sigut i són responsables de bona part –no de tot, però de bona part–, del que ens està passant. Perquè si ara fa un any haguessin reconegut la situació de crisi que ens venia, i no haguessin fet mans i mànigues per ocultar-la i amagar-la, les coses serien diferents.

En aquesta mateixa tribuna, senyor conseller, ara fa un any, jo mateix, senyor conseller, li vaig avançar que el que vostè ens deia era poc realista, i que l'any 2008 seria un any molt dolent per a casa nostra. I vostè en aquell moment em va replicar dient que no fes catastrofisme ni alarmisme, i que les coses, l'any 2008, anirien molt bé. A la vista està, conseller, que vostè no tenia raó; i, per tant, que un cop més aquest any s'ha perdut.

Seria fàcil ser sarcàstic parlant de les dades macroeconòmiques que vostès varen presentar ara fa un any, i sobre les quals varen planificar, i el que ha realment esdevingut. Però no ho faré perquè podria ser fins i tot cruel. I sí que vull exposar dos exemples que il·lustren a la perfecció el que s'ha expressat anteriorment.

Vostès, durant molts mesos, van negar i ocultar la crisi als ciutadans de Catalunya. I vull recordar-ho perquè tenim el costum de perdre la memòria massa fàcilment. I quan es puja aquí dalt a dir certes coses, convé que es diguin amb solidesa, perquè si no, després, quan es comprova que el que es deia no era cert, val la pena també recordar-ho per justícia de tothom, no?

U. El creixement de l'activitat a Catalunya previst per vostès en els pressupostos de la Generalitat per al 2008 era del 3 per cent, basat, segons vostè mateix, senyor conseller, en el previst en el Pressupost General de l'Estat, que era del 3,3 per cent. La realitat del que ha passat durant aquest any 2008 és ben diferent, i en aquests moments l'avenç del PIB del tercer trimestre és del 0,8. I, per tant, tancarem l'any amb un creixement anual al voltant de l'1,50. Vostè, possiblement, ho veu diferent, però jo entenc que és la meitat del que deien. Ara, en el pressupost del 2009, ens diuen que entrarem en recessió, i l'activitat a Catalunya serà del menys 0,1. Tant de bo, senyor conseller, només sigui aquest l'índex de recessió a casa nostra l'any 2009.

L'augment de l'atur, la taxa d'atur prevista per vostès en el pressupost del 2008 era del 5,8, quan en aquests moments la taxa d'atur és ja del 9, i amb tendència a no deixar de pujar en els últims mesos, i encara més si tenim en compte tots els expedients de regulació d'ocupació anunciats, que deixaran sense feina a Catalunya més de deu mil persones en els propers mesos.

Ara, en els pressupostos del 2009 ens diuen que la taxa d'atur que estimen és de l'11,6 per cent. Igual que abans, tant de bo no passin d'aquí, tot i que ho dubtem, perquè, com ja li he dit abans, les previsions són molt dolentes i els índexs segueixen augmentant, dels últims mesos; podrien situar-nos en les taxes d'atur al voltant del 15 per cent el 2009. I això no és fer alarmisme, això és intentar ser realista, per condicionar les mesures que cal prendre i per fer el pressupost tal com s'ha de fer.

Recorden algunes de les coses que jo li deia? Estan en el diari de sessions; només les ha de llegir. Sabem que els dos eixos en els quals s'ha basat sempre el creixement del producte interior els anys anteriors han estat el fort creixement del consum i de la construcció, i que els dos estan en un mal moment. Els més optimistes preveuen creixements del consum per sota del 3 per cent. I respecte a la construcció, sabem que el sector de la compravenda d'habitatges ha començat ja un procés important de desacceleració que repercutirà directament en la mateixa activitat. I s'espera que anirà a més durant l'any 2008. Això l'hi deia jo l'any passat. És evident que les dades de creixement que vostès preveuen, al meu entendre, són almenys parcialment qüestionables. També sabem que han empitjorat les expectatives de comportament de l'IPC, de l'índex de preus. Se n'ha parlat ja molt seriosament, per tant no m'hi vull estendre, però em sembla que és molt important i, per tant, hi he d'entrar també una mica. I vostè també hi hauria d'entrar. L'última dada, com ja s'ha dit aquí, de la inflació, torna a pujar fins al 3,8. Això era l'any passat, eh? Aquest any hem anat per sobre del 5. Bé, això provoca, novament, un diferencial respecte d'Espanya que ens torna a situar, a separar, de la resta de la Unió Europea.

Això és el que jo li deia. Recorda el que em deia vostè, aquell mateix dia? Diari de sessions –frases concretes seves, eh?–: «Quan hem fet els pressupostos, sempre hem fet una previsió que ha estat finalment per sota de la realitat, en positiu. El senyor Solbes i el Govern ha dit: no, la previsió per a l'any que ve la canviem, i l'abaixem al 3 per cent. Per tant, encara som optimistes.» Una altra: «De manera que nosaltres estem en la línia de la previsió que hi ha per al conjunt d'Espanya. Li haig de dir, em sembla que és una taxa de creixement raonable en aquests moments. I jo voldria creure que si alguna cosa fem és equivocar-nos perquè la xifra serà millor.» «Estem observant un canvi en el corrent del fons dels factors de creixement de la nostra economia en la bona direcció», deia vostè-. «I això vol dir moderació del sector de la construcció, i, en canvi, prenen el relleu altres sectors, que és el que volem», etcètera. «I és el que volíem que passés» –ho diu vostè aquí. «De manera que jo crec que no tenim –deia vostè, i amb això acabo la cita–, i ho dic de veritat, no estem aquí dient coses que no són realitat. La realitat és que la construcció és un sector sòlid, i que produint l'ajust que s'està produint tirànd'endavant amb unes expectatives francament favorables; aquesta és la realitat.» Conseller dixit, fa un any.

Què volen, els ciutadans, senyor conseller? Estem en una època de crisi, i el que els ciutadans volen són dues coses, bàsicament. Una, polítiques que generin confiança. Dos, capacitat de gestió. I vostès, aquest Govern

que integren, no en té cap de les dues, em sap greu dir-li-ho, però això és així. Nosaltres estem disposats a col·laborar, li ho hem dit moltes vegades, li ho hem dit des de la tribuna, hem fet propostes. Però volem col·laborar amb un govern que tingui les idees clares. I vostès, francament, les tenen tan clares que és que ni les veiem, de tan clares que són. Voldríem poder col·laborar, però necessitem un govern que tingui les idees clares. Què ens porta, el govern, en aquesta cambra? Quin pressupost ens porta? Ens porta un pressupost que expressa la política econòmica del govern i, com no podria ser d'altra manera, aquest té la legitimitat de fer el que vulgui; fins i tot d'equivocar-se, com és el que fa, segons el nostre criteri. Novament amb previsions erràtiques, igual que l'any passat. Que al nostre criteri agreujarà la crisi. Que és antisocial –després intentaré explicar per què ho dic, això–, i que ens fa perdre competitivitat, i que no aporta ni rigor ni austeritat, que és el que vostè exposa com a principal característica del pressupost quan l'explica.

Abans de parlar del pressupost, però, amb tota lògica, és convenient parlar una mica del seu finançament; com es finança, el pressupost. Ho dic perquè, normalment, les famílies, quan fan el seu pressupost familiar –vostè ho ha dit aquí utilitzant l'exemple de la família–, el que fan abans de veure com es gastaran els diners és veure d'on surten les misses, eh? És a dir, d'on surten, les misses, no? Ho dic perquè jo tinc la impressió que vostès el pressupost aquest any l'han fet al revés. Vostè ha fet el repartiment perquè té uns compromisos dintre del Govern, i, un cop ha sabut què és el que havia de gastar, llavors ha mirat d'on surten els ingressos, i, quan ha comprovat que baixaven molt, ha mirat..., «Vejam, el dèficit, fins on el puc portar?», i l'ha portat fins al màxim; llavors el diferencial..., no tenia més remei que inflar els ingressos, perquè, si no, no li quadrava. Aquesta és la sensació que tenim.

Model de finançament. No es poden fer polítiques sense finançament adequat; estem d'acord amb això. Però, clar, no tenim un bon finançament; aquí s'ha expressat. Però sap per què? En primer lloc, perquè el seu Govern amic resulta que no ho era tant, és un govern que ens ha enganyat. El senyor Zapatero ens ha enganyat a tots, ens ha dit una cosa i finalment n'ha fet una altra. Alguns, amb les presses per ser presidents, inclús es van deixar enganyar, també. Hem fet les coses molt malament, i sap quina ha estat la pitjor? Un plantejament de nou finançament que, ho repeteixo, és necessari, però que es va fer sense realisme. Quan en una situació de diversos actors es té un problema, el que fa la gent amb sentit comú és cercar complicitats, generar amics. Nosaltres hem fet el contrari: generem tensions amb totes i cadascuna de les altres comunitats, fins i tot amb les que podrien ser aliades estratègiques nostres –i vostè sap de qui parlo–, que curiosament són les comunitats governades pel Partit Popular.

Recorda el que dèiem nosaltres? Qui tenia raó? Aquest ha estat un fracàs de l'actual Govern, i cal tenir-ho present. I això li ho hem dit en anteriors circumstàncies, li ho hem dit en el debat de pressupostos de l'any passat, li ho va recordar també el Partit Popular en el debat del mes de maig de l'any passat, quan aprovàvem el pressu-

post del 2007, o el debatíem, en aquell cas en boca del senyor Piqué, que li recordava precisament que l'acord de finançament vigent des del 2002 era un bon acord de finançament que havia permès incrementar substancialment els ingressos per a Catalunya, però que a més a més, malgrat que vostè li va dir que els criteris havien quedat fixats en aquell acord i que, per tant, el model no permetia gaires modificacions, en aquells moments el president del grup parlamentari li va recordar que els criteris estaven fixats però els paràmetres eren variables, es podien variar. I, de fet, al cap de cinc anys el mateix text de l'acord explicava que es podia modificar. I, de fet, des del 2007 cap aquí, les actualitzacions que es podrien haver fet del sistema actualment vigent, el que vostè ve aquí i ens explica que utilitza per calcular el finançament d'aquest any..., és un model que podria estar actualitzat, de manera que avui Catalunya podria tenir un major finançament que el que té. Això no ha estat així, però no ha estat així no pas perquè nosaltres no vulguem; no ha estat així perquè vostè no pot –fixi's que no li dic que vostè no vulgui–, vostè no pot..., perquè segurament el seu Govern amic tampoc li ho permet.

I, és clar, tenim el problema del finançament; un sistema de finançament, un model que avui és insuficient, una previsió d'ingressos que no m'hi estendré molt perquè ja el meu col·lega, l'il·lustre diputat senyor Fernández Teixidó, s'hi ha referit de manera molt coincident amb les dades, amb els càlculs que ha fet el nostre grup parlamentari, i només farà una referència a tres fonts d'ingressos que em sembla que estan, clarament, erràticament calculades.

Una és l'impost de patrimoni. A l'impost de patrimoni, que l'any que ve no es liquidarà, en el sentit que fiscalment, com a any fiscal, ja no existirà, estarà derogat, vostè calcula que l'Estat compensarà la Generalitat amb una quantitat determinada de diners, i ens planta en el pressupost una quantitat important; inclús ens pressuposta un increment del 14 per cent amb relació a l'any passat. És curiós; o sigui, en un impost que desapareix, l'ingrés pressupostat incrementa el 14 per cent. Això no sé si és enginyeria, que deia el senyor Teixidó, o és política-ficció, però això és el tenim, no?

Després hi ha l'impost de transmissions patrimonials, que vostè ens diu en el pressupost que baixarà un 46 per cent. Jo li asseguro que baixarà molt més del 46 per cent, perquè vostè està calculant una disminució del 46 per cent amb relació al pressupostat el 2008, no amb relació a l'executat el 2008. I, si vostè mira, a hores d'ara, quin és el nivell d'execució, de liquidació d'aquest impost, veurà que si fa una translació fins a final d'any del 2008 no arribarà al que va preveure que ingressaria en el pressupost del 2008, es quedarà per sota. I, per tant, vostè el que està fent és..., de fet, inclús està pressupostant un increment de recaptació en base a aquest impost. Per tant, és evident que això està també erràticament calculat.

I, finalment, l'IPRF; no m'hi estenc perquè ja s'ha esmentat aquí, però és evident que amb el ritme que porta l'economia i amb l'evolució que porta l'economia i amb aquesta situació de crisi i amb aquesta entrada en una etapa de recessió, és evident que l'IRPF, la recaptació, no pujarà un 22,9 per cent, això no pujarà.

Per tant, efectivament –i acabo amb aquesta part dels ingressos–, el dèficit que generarà un pressupost que està fet abans de saber d'on surten les misses, el dèficit serà més gran del que vostè pressuposta. Ja ens ha passat aquest any, perquè el dèficit que tindrem al finalitzar el 2008 serà molt més gran que el suposat no-dèficit que teníem el 2008. Perquè li recordo que el 2008 no hi havia dèficit. Vostè va presentar aquí un pressupost equilibrat..., sí, amb el tema de la *golden rule* sortia un dèficit que legalment es podia permetre, però el financer era zero, i, en canvi, avui ja ens trobem amb una situació que ja sobrepassa la pressupostada del 2008. Doncs bé, ja li ho avanço ara: el 2009 serà encara pitjor, perquè les previsions que vostè fa d'ingressos estan absolutament fora de qualsevol càlcul racional. I aquest dèficit que avui ens el plantegen de 2.127 milions d'euros, sens dubte estarà per sobre.

Però permeti'm fer-li una pregunta que m'agradaria que, quan vostè em contesti, m'orientés, perquè no hem sabut trobar en el pressupost..., aquest dèficit de 2.127 milions d'euros, que és el màxim que li permet la llei..., sort que tenim la Llei d'estabilitat pressupostària, perquè si depengués de vostès tirarien més amunt el dèficit. Eh que no dic cap mentida? Vostè ho ha dit, això, públicament. Si vostè pogués, Catalunya tindria més dèficit, perquè vostè, que s'abraça, està abraçat a Keynes des de..., en fi, des de fa molt temps, en etapes com aquesta, en moments de crisi, encara s'hi abraça més fort. Sort que tenim la Llei d'estabilitat pressupostària, votada en el seu moment al Congrés dels Diputats, no?, perquè, si no, això seria impressionant; o sigui, la bola de neu que ens cauria a sobre seria impressionant.

Doncs, aquell 0,25 per cent que la llei l'obliga que sigui dedicat a inversió productiva, senyor conseller, ens pot explicar en què es gasta? Ho repeteixo, el 0,25 per cent d'aquest 1 per cent del PIB, que és dèficit que vostè pressuposta legalment però que la llei l'obliga que sigui destinat a inversió productiva, jo no he trobat cap partida que l'expliqui. M'ho expliqui, si us plau, que li ho agrairé molt.

I acabo. Que tothom sàpiga que «dèficit anual» vol dir més endeutament acumulat, eh?, i que la bola de neu que porta Catalunya a sobre d'endeutament acumulat de dèficits anteriors és ja molt gran i que aquest any la fem encara més gran: ens situem sobre els 25.583 milions d'euros, és a dir que cada català té un deute de 3.200 euros que es suma, diguéssim, al total d'endeutament que estem suportant en aquests moments i que va *in crescendo*, amb l'increment de despesa financera que això suposa, perquè això vol dir més despesa financera, i l'increment que tenim és realment, aquest any, espectacular. Qui ho acabarà pagant, això? Vostè fa dèficit i no passa res, però qui ho acaba pagant? Algú haurà d'eixugar aquest dèficit algun dia, algú haurà de sanejar les finances públiques catalanes algun dia. Clar, segurament no serà vostè, però al que li toqui, doncs, tindrà una feinada impressionant, no? –sembla que seran els nostres néts, ja.

En una situació com aquesta, senyor conseller, fixar les prioritats socials i productives marcaria la diferència realment entre un bon govern i un mal govern, al nostre

entendre. Hem de plantejar-nos quines polítiques econòmiques i socials, generadores de riquesa i d'ocupació, han de ser aplicades a Catalunya, en el nostre marc, amb les nostres competències. La nostre prioritat és Catalunya, però generant riquesa, generant ocupació, igualtat d'oportunitats. És també la solidaritat, la nostra obsessió, perquè és un deure social. L'objectiu, al nostre entendre, és garantir la igualtat d'oportunitats, la prosperitat dels ciutadans de Catalunya. Només una política que garanteixi modernitat, prosperitat i igualtat d'oportunitats i solidaritat, només una política que faci que Catalunya sigui motor, torni a ser motor, que ja no ho és, al nostre entendre, garanteix aquesta identitat catalana. Això ho entenem d'aquesta manera, però vostès, amb el pressupost que ens posen sobre la taula, s'estan orientant cap a un altre costat, cap a la direcció contrària.

Els recursos són limitats, i per això cal gestionar-los, establir prioritats i marcar objectius, que és el que vostè ens explica verbalment, però que després no es tradueix en el pressupost. Ens tenen molt acostumats, en aquest Govern..., o sigui, aquest era el govern que havia de ser dels fets, i no paraules, i és el govern de les paraules però no dels fets: és el govern de les agències, és el govern dels pactes, el govern de les lleis, però que després tot això no es tradueix.

Els recursos, com dic, són limitats, cal gestionar-los. Ara, gestionar els recursos és prioritzar el creixement, la iniciativa empresarial, la formació, la investigació, etcètera, perquè això sí que genera nous recursos i això garanteix benestar, però no és el que vostès estan fent.

Quines són les prioritats per a nosaltres? Justament aquelles que vostès no han prioritzat en aquest pressupost. Hi han cinc elements prioritaris; el nostre esquema de prioritats, les que defensem des del Grup Parlamentari Popular i crec que bona part d'elles podrien ser compartides per tota la resta de grups parlamentaris, les centrem en aquests cinc titulars, no?

U, la formació, el nostre capital humà. No hi ha cap societat que avanci si descuida aquest objectiu fonamental, el del capital humà, el de la formació de les persones. I després tindrem ocasió de centrar-nos en algunes dades concretes de com gestionen vostès el tema de la formació i del capital humà a Catalunya; és realment escandalós. És a dir, un element que per nosaltres és la columna vertebral d'una societat que prospera, que és la formació de les seves persones, vostès aquest element no el posen com a element prioritari en un moment com aquest.

El segon és la competitivitat de la nostra economia, i aquí, quan parlem de recerca, quan parlem de desenvolupament, quan parlem de competitivitat, vostès tampoc estan fent els deures –després tindrem ocasió d'entrar en les dades del detall.

El tercer és l'atenció a les persones i la família, i tampoc..., novament, vostè ens parla d'un pressupost que es concentra en la despesa social i a l'hora de la veritat això no és així. I el pressupost ens demostra, com ja hem escoltat aquest dematí, que això no passa i que despesa que es podria, que s'hauria de concentrar en la dependència, en les famílies, en les persones, etcètera, no hi

va. El pressupost no fa un esforç en aquest sentit, no és veritat això que es diu, i es pot mirar, comprovar amb els números.

I el quart, la millora de les infraestructures. És veritat que hi ha un esforç inversor, vostè l'ha explicat aquí, però estem encara lluny d'on hauríem d'estar i continuem tenint infraestructures importantíssimes encara discutint si han d'anar per aquí, si han d'anar per allà, temes de traspassos, inversions que no s'acaben de desencallar... Jo penso que el problema no és pas que vostè no vulgui, el problema és que el Govern, internament..., entre vostès no es posen d'acord moltes vegades, no?

I finalment, el cinquè, important també per a la comoditat de la nostra societat, que és l'eficàcia de l'Administració. Aquesta Administració, la del seu Govern, no és eficaç. I vostè ha pujat a aquesta tribuna durant tot l'exercici a explicar-nos moltes mesures i molts plans i molts programes de simplificació de la burocràcia de l'Administració, però no se'n surt –no se'n surt. I només cal mirar i parlar amb qualsevol ciutadà que tingui l'obligació de gestionar papers amb l'Administració, per comprovar que realment no se'n surt, fracassa en l'intent.

Què han fet vostès? Vostès han fet un pressupost..., permeti'm que li ho digui, perquè sé que a vostè li agrada la terminologia; jo ja no l'utilitzo perquè està una mica *démodé*, però vostès han fet un pressupost d'esquerres, desastrós i antisocial; aquest és el pressupost que han fet. Perquè és un pressupost que manté la pressió fiscal, no la rebaixa gens, perquè no hi creu –nosaltres sí que hi creiem, ho hem defensat i ho continuarem defensant moltes vegades, perquè això també genera riquesa. És un pressupost que, malgrat que vostè intenta maquillarlo, és expansiu, perquè la despesa creix per sobre del PIB nominal. És un pressupost que fa un malbaratament de la despesa important, perquè continua havent-hi partides escandaloses de despesa supèrflua que caldria retallar radicalment. És a dir, no s'hi val aquí..., en una situació de crisi com la que tenim ara, no s'hi val venir aquí a dir que s'ha retallat en un 2 per cent, un 3 per cent, un 4... No, no, s'hauria de retallar radicalment. És que hi ha alguna conselleria que podria desaparèixer sencera i el país funcionaria exactament igual. No, és més, funcionaria millor –funcionaria millor. Perquè un govern que té quinze conselleries i que podria funcionar amb dotze perfectament, estalviaria diners, guanyaria en eficàcia i podríem derivar recursos cap a allò que actualment haurien de ser les prioritats d'un govern responsable en una situació de crisi.

Ja per no parlar de totes les entitats externes de la Generalitat, que són també sector públic, sotmeses a dret jurídic privat, com els consorcis, les fundacions, entitats de dret públic, empreses públiques, que si les analitzem una per una i veiem els diners que s'hi dediquen és realment escandalós també, no? Llavors, vostè ve aquí i ens diu que la plantilla no puja, que el personal queda estancat, sí. Però si vostè agafa totes aquestes entitats i les compara, quina plantilla tenien –no sé si ha fet aquest exercici vostè, no?–, si compara la plantilla que tenien el 2008 i la que diuen que tindran el 2009, és espectacular, l'increment. I ja li resto totes aquelles

entitats que són participades per la Generalitat, ja no li carrego aquestes; però és que només agafant empreses públiques i entitats de dret públic, algunes fundacions i alguns consorcis, són més de mil –són més de mil–, i vostè ha vingut a dir que hi havia una congelació. No és cert; no és cert, això. Per tant, la prioritat està equivocada.

Equivocació de les prioritats. Les prioritats haurien de ser l'educació, la productivitat, la competitivitat, la recerca, el desenvolupament i la innovació, el treball, l'ocupació... Home, no facin trampes! Vostès fan trampes al solitari! Vostè aquí ens explica que el Departament de Treball creix –llàstima que no hi hagi la consellera de Treball en aquests moments, però em podria escoltar vostè, ja que ella no hi és. El Departament de Treball, ens fan creure que creix més d'un 30 per cent, quan el que fan és destinar-hi partides finalistes que mai –mai– aquest Parlament hi ha destinat –no sé si apujant la veu poder m'escoltarà, però poder no, no? Però, en qualsevol cas, això és fer trampes –això és fer trampes. I el mateix en matèria de salut, que si tenim ocasió en comentarem les xifres, i en matèria de diners dedicats a la dependència, per no parlar, com he dit abans, de les inversions en infraestructures.

Per tant, previsió erràtica dels ingressos, ingressos inflats, increment del dèficit i augment de l'endeutament, que a més a més, sens dubte, serà més alt. No hi ha res més antisocial, conseller, no hi ha res més antisocial que provocar l'augment de l'atur. I això és el que provoca aquest pressupost i el que provoca aquest Govern –sí senyor! Sí, perquè no hi dediquen els recursos necessaris. Les mesures que han pres durant els últims mesos, que segons el Govern servirien per crear més ocupació, han fracassat, i, en lloc de crear nous llocs de treball, els han destruït. I el que és més greu, esperen ja, d'entrada, destruir-ne 55.000 més l'any que ve, que ja ens ho posa a la memòria. Bé, és que al pas que anem ens quedarem curts –ens quedarem curts. (*Veus de fons.*) No, no..., evidentment, vostè fa una previsió..., vostè fa una previsió que a Catalunya es destruïran. Home, Déu nos en guard que els destruïu vostè! N'hi hauria per..., en fi...

Però vostè preveu que això passarà –preveu que això passarà– i no fa re per evitar-ho. No fa el que hauria de fer per evitar-ho –permeti'm que ho corregeixi: no fa el que hauria de fer per evitar-ho. Fet que, com ja sabem, segur que quedarà curt, a més a més, perquè seran molts més, tal com evoluciona el mercat. I saben que, per nosaltres, l'últim termòmetre vàlid de mesurar la idoneïtat de les polítiques que es duen a terme per part d'un govern és si aquests creen llocs de treball o no. I ja ho veu, en aquests moments de cada quatre aturats espanyols un és català; és a dir, ja estem en la quota que fa molts anys que no havíem estat.

Aquest és el Govern dels pactes nacionals, com he dit abans, de les lleis, dels consorcis, que busca els consensos, però que finalment no executa les coses. És un govern preocupat per ell mateix, pels equilibris interns i pel repartiment de poder entre els partits que l'integren i no pas per les persones i per les famílies, i per les petites i mitjanes empreses, i pels autònoms, que són els que realment haurien de centrar la seva atenció; i, en canvi, veuen dia rere dia com aquest govern els dona l'esquena.

Per això nosaltres demanem que es retorni aquest pressupost. Hem presentat una esmena a la totalitat, una esmena de devolució. Per què? Bàsicament per deu raons que sintetitzen el que acabo d'exposar, que són els motius pels quals creiem sincerament que caldria refer-lo, aquest pressupost, que són: que és un pressupost erràtic en la previsió dels ingressos, que es fa sense el finançament necessari, amb la despesa desbordada, sense resposta a la crisi ni a la recessió, amb un govern lligat de peus i mans... Perquè jo estic segur que vostè hi posa molt bona voluntat, senyor conseller –n'estic segur–, però me l'imagino assegut en el Consell Executiu repartint entre els membres del tripartit, tots demanant, cadascú per a ell, cadascú, doncs, vol tenir més força, més poder, etcètera. I vostè deu patir molt –deu patir molt– i això li fa que finalment la factura que paga a final d'any sigui molt gran. Però no la paga vostè, és que la paguen tots els catalans! Aquest és el greu problema. Amb un govern lligat de peus i mans, un govern a tres; amb les prioritats bàsiques invertides, com he dit; sense idees clares ni noves per afrontar la crisi i el futur; donant l'esquena a les persones i les famílies; ofegat amb els impostos, i augmentant el dèficit i l'endeutament, com ja s'ha demostrat.

No es pot aprovar aquest pressupost, senyor conseller –no es pot aprovar. Tal com està, no: agreujaria la crisi, crearia més atur i ens faria a tots més pobres. Per tant, intentem trobar una solució.

Nosaltres, senyor conseller, crec que necessitem tornar a recuperar el lideratge perdut. Hem de tenir objectius compartits per tal de poder caminar junts en aquests objectius per a benefici de la població, del poble de Catalunya, com s'ha dit abans aquí, no? Pensem que és millor deixar de perdre el temps en debats que moltes vegades, doncs, no porten enlloc, sense renunciar en absolut a la defensa del que és nostre, per anar centrant-nos en debats de creixement econòmic i de progrés. I estic segur que vostè, conseller, estarà d'acord amb mi en això. És necessari que apostem per tornar a ser capdavaners, motors econòmics d'Espanya, referència a Europa i al món. Si ho fem així, aquesta serà la millor defensa de la nostra identitat. En l'aposta del lideratge econòmic és inevitable la confrontació. I això ho sabem tots, però aquesta és una confrontació que ens enriqueix a tots i no perjudica a ningú.

I encara hi som a temps, senyor conseller. Li faig una oferta, encara hi som a temps: fem un nou pressupost. Ja sé que la probabilitat que aquesta oferta prosperi és molt petita, no?, per no dir zero. De fet, avui, quan he arribat aquí, al Parlament, amb el cotxe, eren les vuit del dematí, portava la ràdio engegada i m'han vingut quasi –quasi– ganes de donar la volta, no? Perquè la notícia que donaven a la ràdio a les vuit del dematí, del debat de pressupostos, no era que ara debatriem el pressupost i que entràriem en confrontació d'idees, de prioritats, d'objectius... No, no, la notícia era que avui el Parlament tomba les esmenes a la totalitat que presenten el Partit Popular, Convergència i Unió i el Grup Mixt. Aquesta és la notícia de les vuit del dematí. És a dir, és com si ja haguéssim votat, diguéssim. Comencem aquest debat, però els mitjans de comunicació ja diuen que ja..., les esmenes s'han perdut, ja, no?

Bé, jo li demano que ho intentem. Fem un pressupost nou, que sigui realista en els ingressos, moderat en les previsions macroeconòmiques, eliminem estructura i despesa superflua, prioritzem la despesa social i productiva, posem les persones i les famílies per davant dels partits, posem les empreses i els autònoms per davant del Govern, sanegem l'endeutament. Mentre la gent es manifesta al carrer perquè tenen por de perdre el seu lloc de treball, legítimament ho fan, no podem permetre que aquí, al Parlament, aprovem un pressupost que dona l'esquena a la gent, que dona l'esquena a la realitat econòmica de Catalunya i que agafa el camí contrari al de la recuperació. Si vostès volen corregir aquest camí, senyor conseller, nosaltres també; i ens hi trobarà, perquè la voluntat de col·laborar sempre hi ha estat.

I acabo com he dit al començament: l'error és venir amb un pressupost sense ni tan sols haver-lo parlat, ni dialogat, ni treballat conjuntament. Però encara hi som a temps: si ens hi vol, ens hi trobarà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president... Illustre senyor diputat, senyores i senyors diputats, agraeixo la seva proposta de buscar punts de consens, i després m'hi referiré. Permeti'm, però, que comenci fent un esment a les al·lusions que vostè ha fet a les previsions macroeconòmiques, les que es van fer l'any passat i les que conté el pressupost d'aquest any.

Vostè em diu..., i ha reproduït, a més, una part de la seva intervenció l'any passat i fins i tot ha tingut l'amabilitat de reproduir una part de la meua, no? Vostè diu: «L'any passat ja vam dir que la crisi econòmica seria molt pitjor del que vostès deien i que anàvem a una situació molt i molt dolenta.» És veritat! Vostè en la seva intervenció l'any passat..., i en anteriors, jo recordo diverses intervencions del seu grup en les quals han pronosticat escenaris realment dolents. És clar, quan es va pronosticant un escenari dolent, tenint en compte que el cicle econòmic existeix, hi ha un moment en què s'encerta, no? Això també sol succeir. I llavors aquest és el que es recorda i diu: «Ho veu, com jo ja ho deia, que aniria malament?»

Però l'any passat, deixi'm que li ho recordi, vam créixer el 3,6 per cent –l'any passat vam créixer el 3,6 per cent. O sigui, quan vostè estava aquí pronosticant tot això, que finalment ha passat, jo crec que es va quedar curt, vostè, a més –es va quedar curt–, com tothom –com tothom. Vostè no hauria dit que aquest any creixeríem l'1,2? Home, no ho hauria dit? No ho va dir pas! No ho va dir ningú! Escolti, l'any passat en aquesta època ningú deia que creixeríem l'1,2 aquest any –ningú. De manera que vostè també es va equivocar. (*Veus de fons.*) Jo més, perquè vaig dir el 3, però vostè es va equivocar també. I es van equivocar tots els organismes econòmics internacionals –tots.

Jo recordo..., miri, jo tinc l'obligació, no?, de contrastar criteris i de veure com van les coses. I parlo amb molta gent, gent de tot tipus: empresaris, gent del món de les finances, experts; tracto de fer-ho, no?, és la meua obligació –naturalment, gent del món acadèmic, no? I qui va estar més pessimista em va dir: «Mira...» Perquè hi ha, a més, això que es diu la «previsió de consens», no sé si..., vostè ho coneix perfectament, no? Els diferents serveis d'estudis, uns deu o dotze, fan la seva previsió i hi ha la mitjana del consens. L'any passat per aquesta època nosaltres vam dir el 3, com l'Estat; però la mitjana del consens, en aquesta època, devia estar al 2,9 –consens. I a mi un economista, del qual em fio molt, però que era una excepció, em va dir: «Ui, l'any que ve anirà molt pitjor, això, el 2,4.» Va dir «el 2,4»; pessimista total; l'any passat per aquesta època. Estem a l'1,2.

Miri, què vol que li digui, no? Jo li demano una cosa, jo no pretenc ara ser arrogant, no?, ni dir: «Ho veu, com la vam encertar?» És evident que no. Però, de lliçons no en pot donar massa ningú –no en pot donar massa ningú, home–, ni vostè..., malgrat els seus pronòstics pessimistes de fa un any.

I ara em diu: «Ja veurem què passarà aquest any que ve.» És clar, ja veurem què passarà. I, s'estan revisant les previsions? I tant que s'estan revisant, cada setmana. Ja ho veuen, encara no n'acabem de revisar una, i ja se n'està revisant una altra. Però nosaltres fem el pressupost, el preparem amb les informacions que tenim en el moment en què ho fem; en aquell moment som realistes, fem el nostre informe economicofinancer i diem: «Recessió del 0,1.» L'Estat havia dit «creixement de l'1». I ara em diu vostè: «Hi ha organismes que diuen que anirem pitjor.» Sí, han fet previsions després que nosaltres haguéssim fet la nostra... És possible que s'hagin de revisar les previsions? És possible, i tant que és possible! Però ara, en aquests moments, la nostra previsió, la que vam fer quan vam presentar els pressupostos era la que vam dir i realment era la que en aquell moment creïem. I li haig de dir que jo crec que pinta un panorama prou realista de la situació.

I el mateix val per a les xifres que vostè dona de la taxa d'atur. Home, hem fet una previsió molt realista, no?: creixement de l'atur fins a l'11,6 per cent l'any que ve. I és una dada d'atur dolenta, naturalment.

Per cert, quan vostè diu: «De cada quatre aturats espanyols, n'hi ha un que és català.» Evidentment, no m'agrada gens que sigui així. No m'agrada gens que n'hi hagi quatre d'espanyols i tampoc que, d'aquests quatre, un sigui català; però suposo que vostè coincideix amb mi, en això; tampoc li deu agradar que n'hi hagi quatre d'espanyols, no? (*Pausa.*) Bé. Doncs, els dos coincidim: no ens agrada cap de les dues coses. Però..., sap què passa? Que és que a Catalunya teníem una taxa d'atur que era dos punts i mig més baixa que l'espanyola. De manera que..., és clar, venim de molt més avall en aturats. I quan vénem de més avall, per poc que creixis creixes molt. És el que ens passa. Però seguim tenint una taxa d'atur que és 2,3 punts per sota de la taxa espanyola, no arribem al 9 per cent; a Espanya és 11,3. I no és cap consol, perquè tenim una taxa d'atur massa alta i la tindrem massa alta, però bastant més baixa que la mit-

jana espanyola –bastant més baixa que la mitjana espanyola–, encara que de cada quatre, de moment n'hi hagi hagut un de català. No es preocupi que això es corregirà, i més o menys tendirem a tenir un creixement que serà similar al de la mitjana i fins i tot una mica inferior, perquè a Catalunya pesa menys el sector de la construcció que al conjunt d'Espanya –pesa menys–, i tenim una economia més oberta a l'exterior. I jo crec que nosaltres aguantarem millor que el conjunt de l'economia espanyola. Abans ho he dit: tenim unes bases més sòlides, que ens serviran per aguantar millor i per sortir-nos-en millor.

Segon tema al qual em vull referir: model de finançament. Bé. Home, que vostè em digui que no tenim un bon model de finançament i que sembla mentida que no l'haguem revisat..., a mi m'alegra i em reconforta. Vol dir que estem venent ja les darreres resistències. Que el PP diu que s'ha de modificar el sistema de finançament i critica el Govern perquè no ho ha fet. (*Remor de veus.*) Perfecte. Espero que ens podrem posar d'acord també en aquest aspecte.

Per cert, que alguna responsabilitat tenen vostès en aquest model de finançament, sap? És el de l'any 2001. Que el van pactar vostès i el Govern que hi havia en aquell moment a Catalunya, que no recordaré qui era. Sap?, model de finançament que vostès estan –sobretot aquells que van pactar-lo amb vostès– en una contradicció permanent, perquè diuen que és molt dolent però que ha anat molt bé. De manera que resulta una mica sorprenent... Perquè, si és tan dolent, com és que ha anat tan bé? I, si ha anat tan bé, com és que s'ha de canviar? Però, no, no era un bon model de finançament. Home, era millor que l'anterior? És clar, com tots! Sempre és millor que l'anterior, m'entén? Per això que..., quan algú diu «no, el nou model serà el millor possible», nosaltres diem «no, no ha de ser el millor possible, que el millor possible seria l'anterior més un euro». No en tenim prou amb això. El que ara negociem, eh?, el nou ha de ser un bon model de finançament! I el que ara tenim no és un bon model de finançament, encara que fos millor que l'anterior. (*Veus de fons.*) Clar que era millor que l'anterior, només faltaria! Però era un mal model de finançament. Era un model de finançament que no és cert que hagi estat gràcies a ell que els recursos han crescut el que han crescut. Han crescut perquè tota l'economia ha crescut i la base fiscal ha crescut. I en això hi ha un exercici molt senzill –però és igual, no val la pena entrar en discussions d'aquest tipus–: comparar el que ha donat l'actual, encara vigent, i el que donava el d'abans. Escolti..., i veuran la diferència que va portar el model: petitíssima, irrisòria gairebé. Si aquest..., si estem ara en 23.000 milions de sostre de despesa no financera i amb aquests 37, no és gràcies a aquest model, home! Diguéssim, ha estat igual amb l'anterior, és perquè l'economia ha crescut molt i els impostos també, escolti'm, per això tenim aquests recursos.

Mal model per aquesta raó, escolti'm, i mal model perquè no preveia l'actualització de les variables bàsiques –no les preveia. I ara resulta que surt el PP dient: «Oh, és que es podien haver fet coses.» No, no es podien haver fet coses, perdoni'm; des d'aquest punt de vista era d'un encotillament total. Si vostès ho van dir: «Model

tancat, per a tota la vida; mai més no n'hem de tornar a parlar.» Imaginin-se quin invent, un model fet amb la població de l'any 99. Catalunya ha crescut mentrestant el que ha crescut: hem passat del 15 i mig d'Espanya al 16. Aquest s'ignora. I el model no preveu tenir-ho en compte. Cada any s'hauria hagut d'actualitzar per la població, que és el que haurà de fer el nou. Llegeixin-se'l bé –llegeixin-se'l bé. Jo els demano, ja que és el seu, ja que se l'estimen tant, llegeixin-se'l. Perquè, de vegades, l'estimació porta a veure el que no hi ha. (*Remor de veus.*) Escoltin, no, no. L'anterior model preveia una clàusula enormement restrictiva si resultava que –i aplicable només a dues funcions– la població en un any creixia el 3 per cent més que la mitjana. No ha passat mai enlloc, perquè si no, naturalment, ho hauríem fet, escolti'm. I aquesta és la situació, de manera que mal model, mal previst, sense preveure els sistemes d'actualització.

Ara, miri, jo n'agafo la part positiva: em sembla molt bé que ara vostès estiguin tan a favor d'un nou model i que siguin exigents amb el Govern per tal de fer-ho possible; comptem amb vostès. Comptem amb vostès perquè ja només faltava el PP per tal de ser tots demanant un nou model de finançament... (*Remor de veus.*) Bé, falta encara algú, que espero que en la propera intervenció també se sumi al que és aquesta unitat catalana, no?, que volem que sigui una unitat sense límits.

Ingressos. Vostès diuen: «Han inflat els ingressos.» Jo ho he explicat molt clarament abans, no? No, no estan inflats els ingressos. Nosaltres fem el pressupost d'una manera que és molt clara, i em sembla que també he tractat d'explicar-ho, i el senyor Millo segur que ho comparteix. Primer hem de determinar el sostre de despesa, i el sostre de despesa el determinem fent la previsió del creixement dels ingressos i després afegint-hi el dèficit. I, perquè hem estat molt realistes, resulta que els ingressos de caràcter general baixen el 4,5 per cent, els recursos de caràcter general baixen el 4,5 per cent. O sigui que, és clar, vostès em diu: «Han inflat...», doncs, què vol que li digui, no? Posats a inflar, ja hauríem posat que creixen molt. No, no he inflat res; hem fet una previsió absolutament ajustada al que nosaltres pensem que succeirà.

Transmissions. Home, escolti, vostè diu: «És que no és realista, perquè diuen que es mantindrà.» És que quan un impost baixa, hi ha un moment en què toca fons, i quan ha tocat fons ja no baixa més. I transmissions sí que tenim motius per pensar que, després de les caigudes molt fortes, molt fortes, de l'any 2007 i de l'any 2008, està a punt de tocar fons i que fem una previsió d'ingressos raonable. Tot és revisable a la vida, no?, però el que li puc assegurar és que les previsions d'ingressos que han fet els serveis del departament han estat a partir de les dades i de les variables que tenim i de les coses que pensem que succeiran.

Patrimoni. Però si patrimoni és molt senzill, escolti! A patrimoni tenim en aquests moments, encara, un impost que està en vigor, que existeix, que és l'impost de patrimoni, i un projecte de llei que s'està tramitant al Congrés dels Diputats. Fins que no s'hagi aprovat, no ha canviat el marc. Què hem de fer nosaltres? Fer el que hauríem fet si no hi hagués aquest projecte de llei, que

és fer la previsió de què donarà patrimoni aquest any. I això és el que fem, ajustant-nos estrictament a les variables que pensem que es produiran. I patrimoni l'any 2008 ha crescut ja raonablement, i d'acord amb els creixements que està tenint fem la previsió per a l'any que ve. Això és el que fem, i ens dona el que ens dona. Després tindrem la discussió de com es fa la compensació; ja ho sabem, això! Però aquesta és una altra discussió. Ara el que estem fent és fer el pressupost per a l'any que ve, d'acord amb un impost que segueix estant aquí i que ens ha de donar uns rendiments determinats.

I l'IRPF. Jo, francament, en l'IRPF crec que ja m'he estès molt en l'anterior intervenció del representant del Grup de Convergència, i vostè, com que s'ha remès a ell, l'ha fet servir d'argument d'autoritat..., jo no puc fer més que remetre'm també al que li he dit a ell, no? Sí que ho vull reiterar, eh?, que quedi clar: la previsió que es fa de l'IRPF, que és d'un creixement d'un 22,9 per cent, és aquella que servirà de base per als ingressos que entraran a la hisenda de la Generalitat. Ha estat així sempre, s'ha fet sempre així. Perquè l'Estat liquida d'acord amb les previsions que fa, fent unes bestretes, i després, dos anys després, es fa la liquidació definitiva. De manera que l'Estat ens ha dit aquesta xifra i després, trimestralment, ens anirà pagant, esperem que religiosament, les quanties corresponents. L'any que ve, és clar, estem parlant del pressupost de l'any 2009; és clar, per a l'any 2009. Així és com anirà. De manera que aquesta previsió és correcta a l'hora de dir quins ingressos tindrem? I tant, absolutament; que no hi hagi cap dubte d'això.

Segona –aquesta és una altra cosa–, és raonable? Jo els haig de dir que entenc la seva reacció, perquè jo vaig tenir la mateixa quan vaig veure una previsió del 22,9, però després ens ho hem mirat a fons, hem demanat les dades que ens feien falta, i sí que és veritat que aquesta previsió d'aquest creixement, què és? Creixement del 2009 sobre previsió del 2008; és aquest, el creixement. I resulta que la previsió que va fer l'Estat el 2008 era molt prudent, era molt baixa. Tant, que la liquidació del 2007 és superior a la previsió del 2008. I és quan nosaltres diem: «És raonable?» Pot ser-ho; jo no ho estic afirmant contundentment, però podria ser-ho –podria ser-ho. Voldria dir que entre el 2007 i el 2009, o sigui, en dos anys, el creixement és del 15,16 per cent, que pot ser –pot ser. Que en dos anys creixi el 15 vol dir un 7 per cent, 7-8 per cent anual; pot passar.

De manera que què és el que els dic? És fiable? Per nosaltres, totalment. És raonable? Pot ser-ho. Ja són menys contundent amb això, com poden veure, però pot ser-ho.

La Llei d'estabilitat pressupostària, a la qual vostè també s'ha volgut referir, aquí no he entès ben bé si ens retreia que fèiem massa dèficit o trobava que n'havíem de fer més, sincerament. Perquè tan aviat ens deia que no, que aquest dèficit que diem de 2.100 quedarà molt curt i que serà el doble –em sembla que ho ha dit–, com que sort que tenim aquestes lleis, que són un constrenyiment que ens permet..., que ens evita que fem més dèficit del compte. Suposo que aquí hi ha aquesta cosa que passa al Partit Popular, que hi ha el dubte entre el dogma i la realitat. El dogma és dèficit zero, estabilitat

en qualsevol circumstància, però la realitat és la que és. I ara fins i tot vostès es tornaran keynesians, segons estic veient. De manera que és possible que aquest conflicte –sempre existeix, no?, per als dogmàtics– entre dogma i realitat en aquests moments estigui començant a trontollar; és possible.

Jo el que li puc dir són dues coses, miri. Primera, Llei d'estabilitat: sort que l'hem canviada!, sort que hem canviat la que ens van deixar vostès!, escolti, sort que la vam canviar. Perquè, si no, sap què hauríem hagut de fer? Un pressupost equilibrat per a l'any que ve. Potser encara el defensen, vostès; potser encara em diuen que per a l'any que ve hem de fer un pressupost equilibrat, tots. Serem els únics al món, és clar. Vagi mirant vostè: els Estats Units, ja ho veurà, el dèficit que farà; països europeus, ja ho veurà vostè... Ara, aquí no: pressupost equilibrat. Sort que la vam canviar!, amb alguns diputats que estan en aquest Parlament i en aquell moment estaven a les Corts Generals i que se'n deuen recordar ben bé, perquè vam introduir alguna flexibilitat. Menys mal que podem fer almenys aquest 1 per cent de dèficit, que ens ha costat –ja ho he explicat abans–, perquè quan el Govern de l'Estat va portar aquesta qüestió al Consejo de Política Fiscal y Financiera els primers plantejaments que feien eren: «Equilibri, l'any que ve», contra tota evidència, no? I ho vam aconseguir canviar, en molt bona part per la nostra actuació. De manera que primera afirmació que vull fer: sort que vam canviar la que vostès van deixar i ara hi ha una certa flexibilitat. I parli vostè amb totes les comunitats autònomes, amb independència del color polític, i veurà fins a quin punt agraeixen aquesta flexibilitat.

Segona: aquesta flexibilitat és suficient o no? Perquè vostè diu: «Menys mal que hi ha això, perquè, si no, vostès no tindrien límit.» No, no, sí que en tenim, de límit; és clar que en tenim. Jo el que li dic és: no és suficient, aquesta flexibilitat; n'hi hauria d'haver més. La d'Espanya i Europa, avui amb Maastricht, n'hi hauria d'haver més. Però això no ho pot fer un sol i pel seu compte i saltant-se les regles, efectivament. Ho he explicat, ho he tractat d'explicar en la meua presentació de pressupostos. Jo crec que estem en un moment en què és necessari fer polítiques d'estímul fiscal i que els límits que hi ha són massa rígids; a Europa, són massa rígids. Però, miri, aquesta és una qüestió que, primera, s'ha de fer en un marc que no sigui un marc d'economia oberta, perquè quan un sol país..., o nosaltres, que encara som més petits territorialment, som més oberts. Catalunya és una economia molt oberta: el 70 per cent amb l'estranger, i amb l'exterior, és a dir, comptant Espanya, 120 per cent, potser. Què passa quan un vol fer una política d'estímul fiscal en un territori molt obert? Que sí que estimula la demanda, però la dels veïns, no la seva. De manera que això s'ha de fer en un marc d'economia més tancada, com són els Estats Units, que tenen un grau d'obertura que deu ser del 25 per cent. I Europa voldria dir Europa, perquè nosaltres comprem i venem, però sobretot a Europa; a Espanya i a Europa. De manera que primer requisit: no es pot fer pel seu compte, perquè llavors no és eficient, és contraproduent.

Segon: per descomptat, el que no podem fer és saltar-nos les regles del joc; és clar que no ens ho podem fer,

saltar-nos les regles del joc, perquè aleshores ens penalitzaria el mercat, ens penalitzaria tothom. I nosaltres ens podem endeutar, però hem de col·locar el nostre deute, i és un deute solvent, sòlid, apreciat pels mercats. Però ho és perquè tenim una política financera prudent, ajustada. El dia que ens ho saltéssim, escolti'm, mirin ara..., saben vostès els diferencials que hi ha entre el deute dels estats europeus de la zona euro, entre Alemanya i els que estan més castigats pels mercats? De prop d'un punt. I alguns per sobre d'un punt, entre estats. Vol dir que quan han d'emetre deute i col·locar-lo, alguns d'aquests països, els que tenen més deute i en els que hi ha la impressió que la seva economia és menys sòlida, tenen moltes dificultats per col·locar-lo. Imaginin-se nosaltres si no féssim les coses ben fetes!

De forma que amb aquestes dues limitacions, que són importants, naturalment que sí, jo li dic: crec que seria convenient una major flexibilitat amb un tema com és aquest.

Vostè em parla de les prioritats. Les prioritats les compartim, clar... I després vostè fa el contrapunt de dir: «Aquest és un pressupost contra tot allò que nosaltres diem que són els objectius del pressupost.» Bé, jo entenc que aquest és un recurs, suposo que útil en un debat parlamentari, però, miri, vostè mateix ha de recórrer als nostres plantejaments; són la referència. Aquest és un pressupost per aconseguir quatre objectius fonamentals, que són: fer front a la crisi, prioritzar les polítiques socials, continuar l'esforç pel canvi de model de competitivitat de la nostra economia –que té una paraula clau, que és millorar la productivitat– i seguir gent, fer més que mai un esforç de contenció, de rigor i d'austeritat en la gestió dels recursos públics, sí senyor. Jo he donat totes les dades, escolti'm. I jo he escoltat amb molta atenció els seus plantejaments, entenc que vostè els faci, però no m'ha rebutat el contingut de les dades que jo he donat.

Són uns pressupostos per fer front a la crisi? Sí, perquè són uns pressupostos en els quals el que no fem és contribuir a la contracció de l'activitat econòmica. Són uns pressupostos que no volen ser procíclics, que són anticíclics, amb un creixement de la inversió molt important, de l'11 per cent de la despesa de capital. Que una part d'aquesta inversió es finança amb finançaments específics? És clar que sí, com ha de ser, amb endeutament que obtenim fora del marc pressupostari, perquè el marc està acotat, clar. I volem mantenir l'esforç inversor. I en què es tradueix, aquesta inversió? Doncs, bàsicament, en un gran esforç en infraestructures a Catalunya; vostè deia que era una de les prioritats que vostè assenyalava.

És un pressupost per fer front a la crisi, també, perquè vol sostenir les polítiques socials. I torno a assenyalaho, no?: les polítiques socials, amb un marc restrictiu com el que tenim, que és molt i molt gran, creixen un 4,5 per cent, dos punts més que el sostre de despesa que tenim en el pressupost finançat amb recursos de caràcter general. Escolti, i això és perquè cal fer front a la crisi, és a dir, cal contribuir a sostenir la demanda, i sobretot perquè fer front a la crisi en un moment com l'actual vol dir evitar els riscos de fractura social, que el país es parteixi, en el moment en què augmenta

l'atur, i augmenta especialment entre la població immigrant. Mai com ara és fonamental seguir mantenint les polítiques socials, educació, sanitat, serveis socials. Perquè en aquest país hem aconseguit aquests últims sis anys absorbir una quantitat de població de gent vinguda d'altres països, que ha vingut a treballar a Catalunya, un milió i mig o 1,2 milions d'immigrants, i ho hem pogut fer bé, ho hem pogut fer sense conflictes socials rellevants. Naturalment que sempre planteja problemes, però s'ha pogut fer bé. I s'ha pogut fer, en bona mesura, per la capacitat que ha tingut el nostre sistema públic, la capacitat que han tingut les nostres institucions, de proporcionar serveis públics bàsics d'estat del benestar a aquesta població. No sabem la importància que ha tingut això per contribuir a integrar, cohesionar, evitar la fractura, la marginació. Ara, en un moment de crisi i d'atur, el risc és més gran. De manera que mai com ara hauríem de mantenir l'esforç, l'atenció, per assegurar que aquestes polítiques se segueixen prestant com s'estan prestant.

És un pressupost que fa un esforç de contenció de la despesa, de rigor, d'austeritat? Escolti... D'estalviar on es pot estalviar? Jo els n'he donat les dades. Escolti, congelació de plantilles i reducció del nombre d'empleats públics si considerem a part els Mossos d'Esquadra, reducció; congelació dels sous d'alts càrrecs i de personal directiu; manteniment de la reducció –que va ser dràstica, del 25 per cent– de la despesa en determinades partides, que es consolida l'any que ve; reducció de més de 42 milions de la funció –reducció en valor absolut– a serveis bàsics i Administració general, centrals i Administració general, aquesta és la realitat; congelació dels sous dels alts càrrecs... Escolti'm, aquestes són les mesures que s'adopten. En podríem adoptar més? Estarem encantats que vostè ens faci suggeriments i que nosaltres els puguem estudiar. No, nosaltres hem dit aquestes cinc mesures, que són molt importants, que demostren un esforç de contenció i d'austeritat en la despesa en allò que depèn de nosaltres.

I, finalment, vostè s'ha referit, en la proposta de futur que ha fet al principi, la qual ha reiterat al final, a la voluntat d'anar junts, a la voluntat que..., ens ha vingut a criticar dient «no han buscat els consensos suficients per tal d'aprovar el pressupost». Bé, escolti, el pressupost és un instrument, no?, és l'instrument per fer possible un determinat país. I aquí vostè sap que nosaltres hem expressat la nostra voluntat de poder compartir al màxim objectius, ambicions, projectes, propostes, mesures.

I ho hem practicat. Jo no sé en quin grau ha existit diàleg en altres moments, no?, però amb el seu grup, amb vostès, al llarg d'aquest any ens hem reunit dues, tres vegades; ho vam fer el mes d'abril quan vam presentar les primeres mesures –el mes d'abril, eh? Devíem ser dels primers governs que al tornar ja de la Setmana Santa vam dir: «Escoltin, aquí ha canviat la situació, cal abordar..., cal agafar el toro per les banyes.» Mirin, vostès, altres comunitats autònomes governades pels diferents partits polítics; quantes van tenir aquest tipus d'iniciativa?

Escolti'm, és normal que nosaltres ho fem, perquè nosaltres..., miri, Catalunya és el que és, i Catalunya no ha

de fixar-se en el que fan els altres, ha de marcar camí, ha de fer el que ha de fer. I nosaltres ho havíem de fer, perquè som el Govern del país. I hem actuat sempre amb mentalitat de govern del país, no d'un govern d'un territori que a sobre en té un altre de molt més important i que fins que aquell no decideix llavors no es belluga. No, no, no; nosaltres hem assumit sempre aquest paper de govern del país; òbviament, de govern del país que sap que en molts projectes i en moltes iniciatives és important el concurs del Govern de l'Estat, molt important, perquè és el que té un pressupost determinat i és el que té molts dels instruments, però sempre amb mentalitat de govern del país. I és per això que el mes de març o d'abril vam presentar ja aquell pla de mesures, i ens vam reunir amb vostès i amb els altres grups. I aquesta segueix sent la voluntat, que la volem plasmar també en l'aplicació de l'acord estratègic, amb el comitè de coordinació amb el Parlament, la comissió de coordinació parlamentària de l'acord estratègic.

És veritat, ara és un moment important, des d'aquest punt de vista. Jo he tractat de dir-ho en la meua intervenció. En aquesta crisi nosaltres, naturalment, hem d'actuar en les qüestions més immediates, més punyents, en aquelles que tenen una urgència més gran: l'atur, la liquiditat, el sosteniment de l'activitat econòmica; però, sobretot, si volem sortir de la crisi el que hem de fer és fer les reformes de fons, mai com ara és imprescindible, mai com ara.

I vol dir que aquí sí que hem de donar un senyal inequívoc al país, n'hem de ser conscients de fins a quin punt aquestes reformes estructurals, que volen dir bàsicament un canvi substancial en les nostres condicions de productivitat, són l'única recepta de veritat per sortir de la crisi. I això vol dir tenir un cert model de país. I aquest model de país l'hem de fer tots junts.

De manera que jo el que hem fet fins ara, ara ho vull reiterar, i m'agradaria que aquest debat de pressupostos fos l'inici d'un canvi qualitatiu en aquest sentit, en què el conjunt de les forces polítiques de Catalunya pogués dir al país, marcant l'orientació: «Mireu, el projecte de país que avui necessitem és aquest, els canvis de fons que necessitem són aquests», aquells en què en part ja estem treballant, però cal posar-hi una intensitat addicional, especial. Cal que en siguem conscients, que aquest any i mig en què hi haurà una crisi seriosa s'assentaran les bases, es sembraran les llavors que ens permetran, o no, sortir reforçats de la crisi. Això és el que ens jugarem ara, i en això el Govern s'hi ha de posar al front, i ho farà, però ho han de fer totes les forces polítiques, ho ha de fer tot el país, ho han de fer tots aquells que són protagonistes de l'activitat econòmica.

De manera que jo agraeixo la seva disponibilitat, la seva disposició, i vostè vull que tingui la certesa que compta amb la total disposició, la voluntat del Govern, perquè puguem realment treballar junts en aquest propòsit, que segurament és el més important que avui té a Catalunya al davant.

Ja ho deia al començar la meua intervenció i ho vull tornar a dir, no? Nosaltres, realment, a aquest debat hi anem amb un ànim constructiu, d'escoltar tothom, i demanar a tothom que també hi vagi amb un ànim cons-

tructiu, sabent que el país ens demana en aquesta hora que donem el millor de nosaltres mateixos i que posem al davant els interessos del conjunt que els de cada un de nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Millo, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller pel to de la seva resposta. Jo penso que malgrat que en el contingut ens puguem dir coses gruixudes és bo guardar les formes, si més no perquè ens permet continuar dient coses gruixudes sense que ens hàgim d'enfadar excessivament, no?

Hi han algunes coses que sí que m'agradaria contestar, i donar-li algunes dades, perquè vostè diu: «Home, no m'ha desautoritzat cap dada.» Ara n'hi donaré unes quantes, perquè s'adoni que el que havia dit està fonamentat.

Vostè em parla d'un tema que és molt important, que és el tema de l'atur, i el tema de l'atur avui és el tema número u, és el problema número u, és la preocupació número u de totes les persones que viuen i treballen a Catalunya, perquè saben que la situació és greu, i sense anar més lluny avui mateix hi ha gent al carrer que s'està manifestant per aquest motiu.

Però vostè sap tan bé com jo, i a més a més ho ha insinuat molt de passada, quasi no s'ha notat..., quan ha pujat aquí a dalt ha explicat que el pressupost del Departament de Treball, que és un dels que més presumeix quan es mira la llista dels departaments i es veu que és el que creix més, vostè ja ens ha dit, de passada, per als entesos, perquè els que no ho entenen no ho entenen –no ho entenen perquè no és la seva feina, per entendre'ns, eh?, valgui la redundància. Vostè ens ha dit: «Aquest pressupost creix molt perquè hem fet una tècnica pressupostària que el fa créixer, però que no hi hauran més diners que l'any passat.» És això el que s'ha de dir: el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya tindrà aquest any que ve els mateixos diners que ha tingut l'any passat, els mateixos, no en tindrà més, encara que digui que creix un 30 per cent. No; el que passa és que s'estan aplicant partides finalistes, que fa molt de temps que demanem que s'hi posin, perquè al final la liquidació mai té res a veure amb el que s'ha pressupostat, i no es fa mai perquè se'ns explica que comptablement no s'havia de fer. Ara resulta que es fa. Bé, es fa parcialment, segurament. Però és que el departament, a hores d'ara, si mirem l'execució del pressupost, està per sota del 40 per cent d'execució del pressupost del 2008. Com s'entén això? Hi ha un problema de gestió en aquest departament, i és un tema molt important perquè és el que té com a responsabilitat última afrontar el tema de l'atur, i no s'està fent bé.

Lliçons, no, d'acord, de ningú a ningú, però és que jo el que li demano és que siguem realistes. Jo no dono lliçons, pobre de mi; ara, jo vull que siguem realistes.

Vostè abans ha fet de metge aquí a dalt, vostè ha pujat a dir que la situació era molt greu i que feien falta mesures palliatives i curatives. Jo li dic: «No, home, fem prevenció; fem prevenció que és el que està de moda a la medicina, no?» I vostè, en lloc de fer prevenció, quan li diem «compte que et constiparàs», diu «no, que fa bo». Llavors, quan es constipa, diu: «Ah, és que vostè ho deia perquè, clar, un dia o altre m'havia de constipar.» No, home, no, li ho diem perquè alguna cosa sabem, no?

Tema de finançament. Vejam si ho aclarim d'una vegada per sempre, eh? És a dir, hi haurà algun dia un model de finançament nou a Catalunya? Espero que sí, suposo que sí, no?; de fet ja hi hauria de ser, és que ja fa dos anys que hi hauria de ser! No hi és. Jo el que he dit és: «De qui és culpa que no hi sigui?» És nostra? No! Qui ha pactat aquest nou model de finançament? Per què no està encara en vigor? Jo només he fet aquesta reflexió.

I a continuació he afegit una altra reflexió: es podria haver millorat una mica l'antic model que ja començava a estar obsolet però que permetria certes modificacions i que avui en dia podria ja estar donant més diners a Catalunya? Resposta: sí. Vostè diu que no, però sap que és que sí; encara que sigui poc, és que sí. No passa res –no passa res–, però no enganyem la gent. És a dir, avui en dia el model de finançament que tenim no s'ha modificat i no s'ha adaptat i no s'ha actualitzat a la nova població perquè vostès no ho han pogut fer amb el seu Govern amic del senyor Zapatero.

En el tema del dèficit no m'hi estendré, perquè, evidentment, vostè defensa un model econòmic i social diferent del que defenso jo, i, per tant, per vostè el dèficit té una significació i per mi en té una altra, i el pressupost zero per vostè té una significació i per mi, una altra. I només li dic una cosa, per mi el problema no és el dèficit en sí, si es manté dintre de la qualitat, el problema és com es gasten els diners, és la despesa generada com es gasta. I aquí és on jo crec que el Govern s'equivoca.

Algunes qüestions. Vostè em fixa en el pressupost com a element importantíssim la recerca. Doncs, miri, aquest 30 per cent de recerca que vostè diu que creix, si vostè homologa i descompta els diners que hi han a través de consorcis i fundacions que han aparegut, nous, resulta que l'increment és del 5 per cent només. Per tant, en termes reals d'esforç econòmic a Catalunya, no hi serà l'esforç –no hi serà l'esforç. Això no ho dic jo, ho diuen les empreses, ho diu la patronal i ho diu tothom, no?

El cicle de..., bé, del cicle de l'aigua jo n'hi volia parlar, no tinc temps, però la inversió que estan fent vostès per solucionar problemes com els que hem tingut amb la sequera, abans se n'ha parlat, no dóna solució.

En matèria d'educació els diners invertits per alumne i en l'educació en general durant el proper any baixen, la despesa per alumne baixa amb relació a l'any passat: es redueix un 20 per cent les beques, les despeses per menjador i transport només augmenten un 1 per cent, les inversions en centres educatius cauen un 50 per cent, la Generalitat gasta quasi dos-cents euros menys per alumne que la resta de comunitats autònomes de tot l'Estat espanyol.

Sanitat perd pes any rere any –perd pes any rere any–; la mitjana d'increment de les conselleries..., totes estan per sobre de la sanitat, i per vostès això és un tema important, social.

Si entrem en l'àmbit social, escolti, en la posada en marxa de la Llei de la dependència, quin esforç està fent la Generalitat? La Generalitat podria fer un esforç en aquesta matèria, altres comunitats autònomes ho estan fent. Per què no ho fan? Oh, també podrien fer-ho. Vostè diu: «És important l'atenció a les famílies i a les persones», però, en canvi, les ajudes a les famílies amb fills a càrrec s'han congelat, perden poder adquisitiu; hi ha un incompliment del Pla territorial de serveis socials, de places de recolzament a la dependència, etcètera.

I si entrem en les despeses criticables, que vostè em deia «fem un esforç d'austeritat i de rigor»..., no és veritat; fa un esforç petit, es podria fer un esforç molt i molt més gran. I si agafa totes les despeses, eh?..., a part, ja no entro en les ambaixades a l'exterior, els viatges i tota una sèrie de despeses que en aquests moments jo no sé si són molt importants o no, però no són prioritàries avui en dia. O sigui tenir ambaixada a Mèxic, a Argentina, a Nova York, a París i a Roma avui, això, no és una prioritat, que no vol dir que no pugui ser-hi, però no és una prioritat.

I si agafem despeses com els estudis i treballs tècnics, més de 350 milions; les publicitats, difusions, propagues, quasi 100 milions també; premsa, revistes, protocol, atencions protocol·làries i totes les despeses derivades cap a fundacions, consorcis, entitats mercantils, entitats de dret públic..., que creix la plantilla! Vostè ve aquí i ens diu que no creix la plantilla. Sí que creix: més de mil persones. D'on surten els diners per finançar tot això? Surt de la Generalitat –surt de la Generalitat.

Per tant, home, vostè té una gran habilitat de pujar, i li reconec el mèrit, no?, de pujar aquí i pintar un panorama idíl·lic de Catalunya, sí, on realment, escolti, quasi –quasi– que hauríem de sortir d'aquí tots contents que les coses van bé, és tot raonablement correcte, ho fem bé. No, la situació és greu, la situació és greu i no podem projectar la imatge que les coses ja van bé i ja aniran millor.

Dit això...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Ja acabo, senyor president, si m'ho permet, només deu segons. Vostè aquí contestava la meua proposta de parlem, caminem junts, busquem solucions junts. És que això és el que Catalunya necessita en aquests moments, eh? Ara, per fer això vostès han de baixar del pedestal, han d'escoltar, però a més a més d'escoltar han d'intentar fer alguna cosa amb el que escolten, perquè si només fan el gest d'escoltar i prou hi ha una mena, diguéssim, de barrera infranquejable, transparent, que no permet treballar conjuntament, i llavors no es pot caminar junts.

Nosaltres ho volem, perquè Catalunya ho necessita, perquè la situació ho requereix i perquè no podem permetre que el que quedi d'un debat com aquest, tan important, on l'instrument..., que, efectivament, vostès i nosaltres no faríem el mateix, però és l'instrument que s'utilitzarà durant l'any 2009, ha de permetre afrontar la crisi i no ens ha d'apartar del camí de la recuperació. Això és molt important.

Vostè ho ha dit...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...aquest pressupost es modificarà. Veurem com es modifica, hi estarem amatents, i jo li demano que ens escolti perquè les nostres propostes, les que el Partit Popular li farà, segur que estan en la bona direcció i en el camí d'aquesta recuperació econòmica que serà la que els catalans i les catalanes necessiten i agrairan, sens dubte, si ho fem d'aquesta manera.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Millo. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president..., il·lustre senyor diputat, miri, molt breument, algunes de les qüestions a què vostè s'ha referit i després una reflexió més de caràcter general.

Escolti'm, el model de finançament que tenim ara va cometre..., té moltes insuficiències, però n'hi ha una especialment greu, i em sembla que no deixa de resultar paradoxal, com li ho diria?, que vostè ara resulti que tracti d'atribuir-se mèrits en el punt precisament més feble del model, que és que no preveu la revisió cada cinc anys, elimina la revisió cada cinc anys, que almenys abans la teníem –o sigui, amb el model anterior, l'any 2006, hauríem hagut de pactar el model per a l'any 2007–, i que no preveu mecanismes d'ajustament de les variables, no els preveu. I vostès ara estan forçant les coses per donar una interpretació, que desgraciadament no podem donar, a un dels preceptes, que és el que deia: «En cas que la població creixés més que el 3 per cent de la mitjana –que era una xifra que se sabia que no es produiria, termes anuals– aleshores podrà demanar l'ajustament.» Que no s'ha produït i que no s'ha fet. I no es preocupi que els donaré la documentació precisa i els informes precisos.

Però només els demano una cosa. Miri, si en algun punt el Partit Popular ha de ser relativament modest, humil, ha de reconèixer que es va equivocar, és en aquest. L'actual sistema de finançament no conté mecanismes d'ajustament de les variables bàsiques. O sigui que no critiqui el Govern perquè no aplica mecanismes d'ajustament de les variables bàsiques. Home, doncs, moltes gràcies, senyors del Partit Popular! Miri, resulta que no ho podem fer. El model que es van inventar vostès,

amb la col·laboració inestimable d'alguns altres que en aquell moment governaven a Catalunya i als quals no cito perquè n'hi ha molt pocs en aquests moments a la cambra. De manera que, per una qüestió d'elegància, no els citaré, m'entén? Ho podria fer, eh?, els podria citar, però no ho faré. (*Veus de fons.*)

Escoltin, aquesta és la situació. M'entén? Aquesta és la situació. Dèficit: miri, flexibilitat, sí; dèficit en qualsevol circumstància i en qualsevol conjuntura? No. Quan les coses van bé, el que han de fer els pressupostos és també... Jo què he defensat? Jo no he defensat un dèficit perquè sí. He dit un comportament anticíclic del pressupost. Vol dir: quan les coses van malament, no contribueixis que vagin pitjor. I quan van bé, ajuda que continuïn anant bé. De manera que quan les coses van bé i quan es creix, s'ha de tenir un pressupost equilibrat. I els que defensen dèficit a tothora i perquè sí, s'equivoquen. Els dogmàtics del dèficit, s'equivoquen. Els dogmàtics del dèficit zero, també. Tots dos, s'equivoquen. M'entén? I això és el que hem defensat sempre.

I, per descomptat, escolti: dèficit destinat a inversions que ajudin a sostenir l'economia i a ser més productius. Si és el que hem de fer, ara! Ara hem de fer les dues coses: ajudar a sostenir l'economia, i la despesa que fem, que vagi en la direcció de les transformacions de fons que ens fan falta, que vol dir infraestructures, i que vol dir inversió que ajudi a millorar la productivitat de les nostres empreses i del nostre sistema productiu. És això el que hem de fer.

Home, jo crec que aquesta és una recepta prou raonable. I ara em dirà vostè que estic fent de metge, diguem-ne. No, Déu me'n guardi, tot i que sóc d'una família de metges, també li ho hagi de dir, eh? Però no, no, no vull fer de metge, escolti'm. Hem de ser molt humils i molt modestos en aquests moments, no? Vostè em diu: «Home, jo vull fer prevenció». Jo també, però quan està a quaranta de febre, en aquell moment el que has de fer és curar la malaltia... Has de fer dos coses: fer baixar la febrada, i si hi ha una infecció, atacar la infecció; les dues coses. I si hi ha una malaltia més greu, també. Però la febrada s'ha de fer baixar, perquè al que està a quaranta de febre i amb una infecció fins a dalt, no li pots dir: «No, sap què? L'important és la prevenció». Diu: «Bé, la prevenció quan m'hagi curat, en tot cas, no? Perquè no em torni a posar malalt. Però ara, de moment, curi'm!» I ara és el que hem de fer.

I, finalment, els departaments... Vostè em diu allò dels ingressos finalistes. És veritat, és veritat, escolti'm. I això ja ho he dit jo des del principi. No es poden fer comparacions fàcils entre departaments, perquè a alguns departaments hem posat ingressos finalistes més que en d'altres. En això nosaltres hem mantingut sempre una postura, una política molt prudent, que és la següent: no comptabilitzar ingressos que no sabem segur que tindrem, perquè aleshores sí que estàs pujant el pressupost artificialment, però sí comptabilitzar-los quan ja sabem segur que els tindrem; quan ja sabem segur que els tindrem. Perquè és la manera de ser transparents, i de donar tota la informació al Parlament.

Què passa? Que hi ha un any, que és l'any que va entre l'any que encara no ho posaves per prudència i l'any

que sí que ja ho poses per transparència, en què pugen; és clar, pugen molt. I és el que succeeix aquest any.

De manera que, quan vostè diu: «Tindrà els mateixos diners que l'any passat»: no. «Tot el que puja en el pressupost són diners de més que es tindran», tampoc. Perquè en part l'any passat ja es tenien, però es tenien al llarg de l'any. De manera que també, ni una posició ni l'altra. Ho entén? En tindrem més que l'any passat? Sí. Tots els que hi ha d'augment són de més? No. Té raó vostè. No tots, però una part, sí. Sap? També tinc raó jo. M'entén?

I, finalment, vostè diu: «Un panorama idíl·lic» –no. I realment, deixi'm desenganyar-lo. Si surten d'aquí amb un panorama idíl·lic, m'he equivocat. No és idíl·lic, el panorama, no és idíl·lic. Si vostè està disposat a sortir d'aquí amb un panorama idíl·lic, deixi'm rectificar ràpidament. No sortim d'aquí amb un panorama idíl·lic. No hi ha un panorama idíl·lic. Hi ha un panorama complicat, difícil, d'esforços, de sacrificis, de passar-ho malament durant un any i mig, sí senyor. Aquest és el panorama que tenim al davant.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

I li puc dir una cosa: si algú sap que el panorama no és idíl·lic és el Govern. Perquè el Govern acostuma a estar ben informat. La gent, quan té problemes, sap a qui va a veure? Al Govern, i li explica què està passant. De manera que si algú té un panorama bastant real de la situació és el Govern, i aquest conseller que els parla i tots els meus companys de Govern el tenen. Un panorama bastant exacte de la situació. Idíl·lic, no; confiat, sí. Perquè aquest és un país molt gran, que se n'ha sortit de moltes i molt més difícils –de moltes i molt més difícils–, i és clar que ens en sortirem d'aquesta. Si fem les coses ben fetes i amb el concurs de tothom.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Millo, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Molt breument, però m'agrada deixar al màxim de clar aquest petit debat que hem tingut sobre el finançament, que segurament, doncs, sobre el model de finançament, que segurament ara no tocava, però és que un tema que a mi personalment em sembla que no hem deixat prou clar mai. I vostès, en aquest sentit, tenen cua de palla; tenen cua de palla en això. Sí, perquè vostès saben perfectament que aquí s'han dit coses que no són del tot correctes, o exactes o certes. Però la població de Catalunya les ha acabat acceptant i assumint com a certes, i no ho són.

Vostès li van dir en el seu moment, l'any 2006, quan ja el propi model permetia revisar paràmetres, vostès li van dir al poble de Catalunya que s'havia de fer el nou Estatut d'autonomia de Catalunya, i nosaltres els vam dir: «Hi ha una prioritat abans que fer el nou Estatut d'autonomia de Catalunya, que és fer el nou model de finançament de Catalunya, perquè això va per davant.» I això, era..., aquest era el plantejament que feia el Par-

tit Popular. I vostès, i la resta dels grups parlamentaris de la cambra, excepte un altre, van decidir que no, que el que havien de fer era embrancar-se en un debat, que va durar dos anys, sobre el nou Estatut d'autonomia de Catalunya.

Però fixi-s'hi: dues coses van dir. Una, que l'acord seria bilateral. I això, nosaltres els vam demanar que no ho diguessin exactament així, perquè, malgrat que les negociacions poden ser bilaterals, els acords, en matèria de finançament, han de ser multilaterals. És a dir, les converses, les negociacions, les relacions poden ser bilaterals, però l'acord, i vostè ho sap perfectament, l'acord, finalment, quan hi sigui, serà multilateral, perquè el propi Consell de Política Fiscal i Financera així ho estableix, i perquè la normativa vigent així ho estableix.

I nosaltres els vam demanar que no ho diguessin això, perquè finalment la població ho assumeix com a cert i no és cert. Per tant, vull deixar-ho clar. Aprofito la tribuna per deixar clar que això no és així. És a dir, la negociació i la «conversació» i el diàleg pot ser bilateral, però l'acord, finalment, és multilateral.

I, finalment, repeteixo les paraules que li vàrem dir ja, des d'aquesta tribuna, fa un any –les he trobat allà–, a vostè, li dèiem –això va ser al maig del 2007–, li dèiem: «El que diu l'acord del 2002 és que els criteris ja són vàlids –per cert, aprovats per totes les comunitats autònomes, inclòs el Partit Socialista, tots, eh? No és un acord..., no és una cosa del Partit Popular això, eh? És de tots això, eh?– però també es deia que al cap de cinc anys s'avaluaria l'evolució de les coses i es podrien refer els paràmetres. I això no s'ha fet. Però qui no ho ha fet? Qui no ho ha volgut revisar?

I a vostè li dèiem: «El Govern del Partit Socialista, els seus correligionaris, no ho faran»; «no ho faran abans de les eleccions generals» li dèiem. «I no ho faran després, tampoc». Per què? Perquè vostès no aconseguïen que ho facin. És a dir, no han aconseguit aquesta millora del model de finançament –vostès, no el Partit Popular. El Partit Popular va pactar un model, en el seu moment, eficient, que ha permès multiplicar per tres el finançament de Catalunya i que en aquests moments està esgotat, perquè hi ha una cosa que afecta molt, que és l'increment de població, claríssimament...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...i s'ha de modificar. Però aquesta és la veritat. A mi m'agrada molt dir la veritat, perquè és clar, si no de vegades les coses s'entenen d'una manera que no és.

Agraeixo molt, de totes maneres, la seva invitació a treballar junts, a dialogar, i a buscar solucions conjuntament per al bé del país, i segurament que els catalans i les catalanes ens ho agrairan.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

La tercera esmena a la totalitat està presentada pel Grup parlamentari Mixt, i en el seu nom té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputat i diputades i convidats, bé, doncs, nosaltres, quan vam conèixer, o abans de conèixer, millor dit, la proposta de pressupostos de 2009, vam dir públicament, i em vaig comprometre aquí, en l'últim debat de política general, li vaig dir al senyor Montilla llavors que si aquests pressupostos s'adequaven a la necessitat de la ciutadania de Catalunya, si eren uns pressupostos realistes, si eren uns pressupostos que s'estrenyien el cinturó on tocava, si es feien amb rigor, si es feien amb austeritat, i sobretot si es primaven també les polítiques socials, doncs que Ciutadans ja tenia... Li ho vaig dir així al senyor Montilla: «Ja té vostè tres vots per aprovar aquests pressupostos.» Això va ser al debat de política general, fa escassament un mes i mig.

Després vam veure i vam conèixer els titulars dels pressupostos, els titulars que va fer el senyor Castells, el conseller, presentant els pressupostos. Uns titulars que ja ens esperàvem. Titulars de la Catalunya social, de l'austeritat davant de la crisi... En fi, uns pressupostos plens de titulars, però que teníem la sospita que aquests titulars després no s'adequarien a la realitat.

I el tercer pas va venir quan vam conèixer els pressupostos, quan vam tenir en mà els documents, els pressupostos generals, en aquests cas els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009. I, desgraciadament, quan vam tenir els documents a mà, i quan vam poder començar a treballar departament per departament, i, en general aquestes partides pressupostàries, vam veure que aquells titulars no tenien res a veure, o en bona part no tenien res a veure amb la realitat dels pressupostos, i que, evidentment, aquell oferiment, aquell oferiment de Ciutadans al Govern per votar a favor dels pressupostos, només es podia convertir en una esmena a la totalitat perquè no podíem compartir ni els pressupostos, i sobretot no podíem compartir l'ordre de prioritats dels pressupostos.

És a dir, el punt essencial per a Ciutadans en aquest debat és que l'ordre de prioritats dels pressupostos no és el que hauria de ser en una crisi de la dimensió que el mateix conseller s'ha dedicat, els primers vint minuts, a explicar i, d'alguna manera, a argumentar dintre d'aquest debat de pressupostos. És contradictori des del nostre punt de vista plantejar la gravetat, que compartim, d'aquesta crisi econòmica, a Catalunya a Espanya i a tot el món, i, per altra banda, no fer uns pressupostos que s'adeqüin a aquesta excepcionalitat que té en aquesta crisi.

És a dir, un mira aquests pressupostos i li fa la sensació que estem passant per allò que es diu un bamp, un *bache*; estem passant una situació una mica més complicada, però no que tenim una crisi financera, no que tenim un tancament del crèdit, no que tenim una situació on dia rere dia s'acomiadem més de sis-cents persones

a Catalunya. No té un aquesta sensació quan mira els pressupostos.

Per tant, nosaltres manifestem en aquest debat que aquests pressupostos no són, senyor Castells, els de la Catalunya social que ens venia el senyor Montilla en el seu debat d'investidura. No són uns pressupostos absolutament rigorosos ni austers –i entrarem després en qüestió. I sobretot són uns pressupostos que es basen en una sèrie de dades, que podem discutir, i que evidentment, doncs, ningú té una bola de vidre aquí per dir exactament quines dades tindrem a final de 2009. Però, home, sí que hi han certes dades en què dubtem, igual que s'ha dit des d'altres grups parlamentaris abans.

Entrarem primer en aquest punt de les dades, les dades generals de pressupostos, que són aquelles que creiem que hem de qüestionar, si es poden complir, si no es poden complir. Al darrer pressupost de 2008 vostès feien una previsió, lògicament amb una crisi que reconeixem a sobre la taula, però una previsió d'un 5,8 en el tema de l'atur, en dades d'atur. Hem acabat en un 8,8. En aquests fan uns pressupostos parlant d'un 11,8, un 11,9 d'atur. La realitat és que possiblement, i nosaltres així ho veiem, i així ho veien alguns experts també econòmics que han manifestat, s'han pronunciat sobre aquests pressupostos i sobre els de l'Estat, que aquestes dades poden quedar curtes pràcticament a mitjan 2009. És a dir, tenim uns pressupostos que parlen d'11,8 d'atur, però la realitat, lamentablement, a Catalunya més que a la resta d'Espanya és una altra. La realitat és que a Catalunya tenim, com abans deia un altre portaveu, doncs, un de cada quatre acomiadaments, i que la realitat de qualsevol ciutadà que estigui fins i tot al carrer aquests dies amb les protestes, amb la situació que s'està provocant en algunes empreses, amb la falta d'industrialització, amb la falta d'ocupació, no són dades, en aquest cas, sobretot veient les previsions anteriors, per creure's. Per tant, creiem d'entrada que aquesta previsió és una previsió a la baixa, i, per tant, a posar en cautela a l'hora de valorar amb exactitud.

Per altra banda, també, s'han manifestat... Lògicament, quan un intervé l'últim, doncs, hi han coses que ja s'han dit abans, però ho hem de reiterar, no? Algunes dades concretes, com són la d'alguns impostos, alguns ingressos que entren, que no ens acaben de quadrar, no?, com vostè ha tractat d'explicar després el perquè de l'impost de patrimoni, per què aquest increment, per què l'IRPF al tram autònom..., però nosaltres creiem que, o a l'Estat no ho han tingut prou en compte això o han fet una previsió de l'Estat que no es correspon amb la realitat. I, per tant, hagi fet l'Estat els pressupost o els hagi fet la Generalitat, la realitat és que creiem que les dades que hi han a sobre la taula, doncs, realment seran molt difícils de complir. I estem parlant d'aquest tram autònom, que s'incrementa un 23 per cent, i estem parlant de previsió d'ingressos de patrimoni, d'un impost que, com ja s'ha dit, es suprimeix, i un impost en què es preveu un increment de més del 10 per cent.

Per tant, aquestes dades creiem que, com a mínim, deixi'm dir, conseller, que s'han de posar en cautela, i que no creiem, com vostè deia, que siguin rigoroses

i que siguin exactament les que tindrem a final de 2009, i podrem dir que s'han executat plenament.

Això quant a dades generals, però ara entrem, diguéssim, a determinats departaments que considerem, des de Ciutadans, que són essencials. El primer titular que porten aquests pressupostos és «els pressupostos de les polítiques socials». Jo crec que ja és un clàssic dintre del tripartit defensar allò desgraciadament genèric que es diu «polítiques socials». I per veure si són polítiques socials, si són uns pressupostos més o menys socials, el millor és que ens posem a veure les dades i com es fa el repariment. I aquí és on entrem en la discrepància entre el projecte que fa el tripartit i el projecte de pressupostos que esmenarem des de Ciutadans en la tramitació d'aquesta llei, perquè donem per entès que ja s'ha manifestat la majoria per aprovar aquests pressupostos. Però sí a les esmenes hi treballarem.

Treballarem en un primer punt: en l'àmbit de la sanitat. I dic «l'àmbit de la sanitat», perquè en aquestes polítiques socials de què parlem, la sanitat, evidentment, forma part d'aquest pressupost i forma un paper o té un paper essencial. I parlo de la sanitat, perquè fins i tot, home, dades de sindicats de la mateixa conselleria, doncs, han posat les alertes que el sistema sanitari està pràcticament, allò que diuen a punt del col·lapse. És a dir, tenim una situació sanitària a Catalunya –les dades canten–, també tenim l'opinió de metges, també tenim l'opinió de sindicats i la pròpia opinió de la consellera Geli, que en això jo crec que ha sigut molt sincera, dient que el mateix sistema actualment té un dèficit important i que no tindria o no té els pressupostos que necessita la sanitat a Catalunya.

Però és que no és que ho diguem nosaltres, és a dir, parlem de manifestacions fetes públiques. Comissions Obreres, el sindicat de Comissions Obreres i Metges de Catalunya es referien a aquests pressupostos i deien que són irrealistes. Diuen: «El presupuesto oculta un recorte mayor del anunciado», lamenten Comissions i Metges de Catalunya. Deien també alhora: «Esconden una bolsa de déficit que se hincha año tras año.» És a dir, el que ens arriba, als partits que formem part de la cambra, quan parles amb sindicats, quan parles amb metges, quan parles amb professionals és que la realitat dels pressupostos, la congelació –«Salut congela la contratación de médicos, enfermeros y recorte presupuestario.» És a dir, el retall que suposa en sanitat ara mateix en una situació de col·lapse pràcticament del sistema sanitari suposa clarament el que en diuen ells «una temeritat». No ho dic jo, ho diu Metges de Catalunya i Comissions Obreres: és una temeritat congelar ara mateix els pressupostos en sanitat.

I és una prioritat, i vostès, al que consideren una prioritat i política social veiem que hi destinen un increment del 3,5 per cent. I un pot dir: home, incrementen els pressupostos de sanitat? Sí. S'hi destina una bona part dels pressupostos? Home, no podria ser d'una altra manera, no aquí, a qualsevol lloc del món que tingui una societat del benestar. Ara, el que sí que qüestionem és: si el pressupost s'incrementa un 6,7 per cent, per què creixem per sota la mitjana en sanitat? I també entraré després en educació i en altres camps. Per què

la prioritat del Govern no és incrementar com a mínim –com a mínim– en la mitjana del pressupost sanitat? Ho torno a dir: paraules de la senyora Geli, dels sindicats i dels grups parlamentaris que creiem que en sanitat no es fan els esforços pressupostaris necessaris per la situació actual.

I davant d'això, a la consellera Geli, doncs, suposo que també en aquesta situació pràcticament de col·lapse, se li acut obrir el debat del copagament, el debat del copagament sanitari; un debat que porta... Aquí tenim alguns representants de la cambra de diferents grups del tripartit que tenen entre vostès una picabaralla que la fan pública i es fa allò que es diu un globus sonda per llançar vejam què li sembla a la ciutadania copagar el sistema de finançament, en aquest cas, sanitari. Home, el primer que li diria és que si tenen *trifulcas* internes primer les parlin vostès, és a dir, no les llancin a la premsa ni creïn la sensació que els ciutadans ara hauran de pagar o no hauran de pagar, perquè és una sensació segurament que no es correspon, i també ho admeto, és a dir, el debat del copagament és molt més profund que un debat de titulars, és un debat que haurem potser de tenir algun dia en aquest país, tant a Catalunya com a Espanya, és un debat que haurem d'abordar possiblement. Ara, no el podem abordar a base de titulars, a base d'absolutismes i a base de tancaments, no?

Per tant, nosaltres no és que vulguem tancar o obrir aquest debat, sinó que el que volem és responsabilitat. I vostès han de fer molts esforços pressupostaris abans d'obrir el debat de copagament. I entrarem a continuació en diferents partides. No podem tenir un sistema de copagament en l'àmbit sanitari, que garanteix la Constitució, un sistema sanitari públic i gratuït, no podem tenir un sistema així quan vostès no fan esforços pressupostaris en altres partides.

Un altre àmbit que qualsevol persona que cregui en una societat de benestar i sobretot en una societat moderna i amb ciutadans formats estarà d'acord que ha de ser un pilar fonamental de la democràcia: l'educació. Hi han alguns que diuen que la millor recepta o les millors tres receptes són educació, educació, educació, no?, deia aquella frase. Doncs, nosaltres també ho creiem. Per a Ciutadans l'educació és el pilar fonamental per recollir fruits en el futur, perquè tota la resta de polítiques que fem seran pràcticament conjunturals, seran polítiques determinades per un govern, polítiques determinades per una conselleria que pot canviar de mans. No, no, el que volem és que l'educació sigui un pilar fonamental des del punt de vista pressupostari també. Perquè, és clar, és molt maco dir que volem una educació de qualitat, però si invertim per sota la mitjana de la resta de comunitats autònomes, no podem fer-ho. Per què Catalunya inverteix per sota de la resta de comunitats autònomes en educació, de la mitjana? Per què Catalunya està a la cua d'inversió de la majoria de països, en aquest cas? Dintre d'Espanya hi ha un dèficit d'educació, però és que Catalunya, com a comunitat autònoma, té un dèficit important respecte a altres regions europees. Per tant, hi han regions europees, perquè es faci la idea, la mitja europea és entorn al 6 per cent; a Catalunya pràcticament no arribem al 3 per cent. Però és que resulta que hi ha països del nord d'Europa que

inverteixen el 8 i el 9 per cent en educació. Per tant, parlem d'un dèficit important en educació. I això sí que és una prioritat absoluta.

Miri, s'ha incrementat, com deia, un 4,5 l'educació —4,5—, estem al 6,7 la mitjana, per tant, per sota la mitjana. Les últimes dades de l'informe PISA i de l'informe Bofill la veritat és que a un se li posa una mica la pell de gallina, no?, perquè tenim unes dades que parlen de Catalunya que realment, des del meu punt de vista, són molt greus, com a societat, eh?, com a model de societat. Un titular aquí que treien l'altre dia i que parlaven, precisament, des d'UGT, segons aquests informes. Diu: «Por primera vez una generación de estudiantes está peor formada que la anterior, según UGT.» És a dir, les dades ens diuen que els últims concretament quatre anys parlem que anem enrere, que els informes que es fan denoten que els estudiants a Catalunya estan pitjor formats que abans. I això, pel que diu l'informe, mai havia passat en aquest país. Jo crec que a Espanya anar enrere en educació era una cosa que no podíem preveure d'on partíem i on estem, no?

Per tant, jo vull posar sobre la taula el debat educatiu i el debat pressupostari educatiu. Si us plau, si volem fer realment un esforç educatiu, demano al Govern que admeti esmenes d'increment d'esforços en camps educatius, però no només en centres, no entraré ja en els 968 barracots, que vostès en diuen aularis, però són barracots, vaja. No entraré en això, eh? No entraré en això, que penso que és una anècdota comparat amb el mateix sistema educatiu i les carències que tenim. Per tant, no podem treballar per una societat moderna, avançada, cohesionada que no tingui un sistema educatiu de qualitat.

I, a més a més, vostès posen sobre la taula, que penso que avui tindrem aquest debat o demà, sobre la Llei d'educació, en què es dediquen simplement a transmetre la gestió als centres i pràcticament a fer allò, de mànagers, perquè després la resta tots els instituts, els directors de centres, el professorat se n'encarreguin i es responsabilitzin de la situació. És a dir, vostès no es fan càrrec de la situació de fracàs escolar que tenim a Catalunya tan alta, del dèficit escolar que tenim a Catalunya, sinó que a sobre volen fer una llei que porti, que descentralitzi i que tregui aquest concepte d'educació pública de qualitat que des de Ciutadans i molts ciutadans de Catalunya volen per a Catalunya. Al marge, evidentment, d'entitats privades, concertades, l'educació pública és un fonament d'igualtat d'oportunitats. I un govern suposadament d'esquerreres al capdavant del qual hi ha un socialista és increïble que vagi enrere. I amb aquesta llei que tenim al davant anirà enrere.

I a més a més, no només això, sinó és que tenim, en dades d'educació, més coses: es fa la previsió dintre d'educació que hi haurà el tancament de batxillerat nocturn, d'una part del batxillerat nocturn públic a Catalunya. Això ens preocupa profundament. Com pot ser que un govern socialista es dediqui a tancar per qüestió d'eficàcia i econòmica, per dir que és insostenible un model determinat. Escolti'n, l'educació no es regeix en el model de què vostè parlava keynesià i en un model de socialdemocràcia, l'educació no es regeix en

barems d'eficàcia, sinó en barems d'equitat, i l'equitat és que la gent que no pot estudiar de dia perquè treballa tingui accés a un batxillerat nocturn gratuït. I això és un fonament i sembla mentida que vostès, que són suposadament socialdemòcrates també, doncs, no ho defensin, i no ho defensin perquè van amb la qüestió de l'eficàcia.

Igual que no defensen tampoc la formació d'adults. Miri, última dada de formació d'adults: Catalunya té més de 8.500 persones en la llista d'espera per formar-se com a adults en l'educació pública. Home, estem dient, i vostès en el seu programa de l'Entesa porten: «Farem els esforços perquè no hi hagi ni una sola persona adulta que vulgui estudiar, que no tingui accés a l'educació pública...» Vuit mil cinc-centes persones demanant, si us plau, si poden educar-se, si poden rebre educació. Això és un dèficit molt important d'un sistema social que no està garantit en aquests pressupostos.

Per tant, amb les dades que tenim i l'increment per sota la mitjana que vostès fan en educació, considerem que no és suficient i, per tant, els demano que mirin les esmenes que farem com a grup parlamentari quan entri a tràmit aquesta llei, que tinguin en compte els esforços. I sobretot en camps tan concrets com el batxillerat nocturn, com l'educació pública, tan concret com el tema de la formació de persones adultes, hi facin un esforç, hi facin un esforç i ja veurem d'on ho traiem. Després en parlarem.

Un altre punt important que vostès destaquen en el seu pressupost del 2009 dintre d'aquell resum que fan, no? Es posen la medalla, en aquest cas, del Pla d'innovació dient que hi haurà un increment important. Però, clar, per posar-se medalles i per fer propostes de futur vostès han de tenir credibilitat. Deuen estar d'acord que si jo dic quatre vegades, quatre anys seguits que faré una cosa i no la faig, doncs, al final la gent dirà allò que diuen *como en el cuento del lobo*, aquest no ho farà. I això és el que els passa a vostès.

I, mirin, els poso un exemple: universitats, no ha estat absent aquest Parlament del debat universitari i de les disputes entre el senyor Huguet i tot el rectorat de Catalunya. Però és que curiosament el passat mes de novembre..., ai, el passat mes de novembre no, el 2007, perquè estem ara a 2008 ja. El 2007 s'acordava, eh?, una inversió de 51 milions en I+D per a les universitats catalanes. Fa poc es reconeixia, en aquest cas, la comissionada Blanca Palmada, que només s'havien executat i que només s'executarien a finals d'aquest any 30 milions dels 51 promesos a les universitats. I ara vostès van amb el Pla d'innovació i diuen a les universitats, als rectorats, als grups parlamentaris: «Escoltin-me, creguin-me, jo executaré els pressupostos en I+D.» Doncs, no tenen credibilitat, perquè és que vostès no compleixen, no executen. Prometen el novembre de 2007 51 milions per a les universitats catalanes, que ho necessiten, allò que en diuen *como agua de mayo*, i ara resulta que els diuen que no, que només n'hi hauran 30. I els ho diuen així: «Mirin, ho sento molt, però no serà possible.» Per tant, escolti'm, jo crec que això és prou evident que vostès en credibilitat, respecte a les universitats i I+D, estan una mica per terra.

I per això li dic també que Ciutadans no va signar el Pacte per a la innovació. I li vam dir al conseller Huguet: «Escolti, vostè fa una previsió d'un pla que és pràcticament *Alicia en el país de las maravillas*, que tothom vol I+D, tothom vol inversió en investigació, però, quan els paguen vostès als becaris i a la gent que treballa en aquest àmbit i les persones que investiguen? Quins sous tenen? Vostè creu que amb els sous que tenen a Catalunya aquestes persones es dedicaran a investigar sense poder treballar en una altra feina? Quines dades vostè pot concretar per a aquesta inversió? Home, previsions, les que vulgui, però la realitat és que vostès no executen aquelles promeses que fan, i, per tant, la credibilitat d'aquest Pla d'innovació està sota mínims d'entrada, perquè vostès no compleixen el que prometen.

Un altre punt important també que creiem pertoca dintre d'aquest àmbit, sobretot amb la crisi econòmica, en aquest cas l'ocupació, no? Les dades que donàvem al principi..., vostès parlaven d'un 11,6 a finals d'any, que no és que sigui una dada gens bona, a la resta d'Espanya, doncs, la previsió és més alta encara, lògicament també, per altra banda, sempre hem estat capdavanters en ocupació, faltaria més que ho deixéssim de ser. Però la realitat, també en aquesta línia que vostè reconeixia abans, és que Catalunya avui és la comunitat autònoma on més avança l'atur, on més problemes d'atur tenim. I vostès parlen, l'altre dia, ahir mateix ho sentíem, que faran una renovació, que faran un replantejament del Servei d'Ocupació de Catalunya, que necessitem una millora per formar els formadors que hauran de formar les persones que treballin. Doncs miri, això se'n diu no haver fet els deures, perquè en plena crisi econòmica, 2008 –i no li ho dic jo, eh?, la mateixa opinió, ho torno a dir, que tinc documentada d'alguns sindicats–, demanar ara que tenim plena crisi, amb l'atur creixent, ara se'ns acut renovar i reformar el Servei d'Ocupació de Catalunya, que té unes dades que canten per si soles. Unes dades que pràcticament aconsegueixen col·locar menys del 10 per cent de la població, de la població a l'atur.

Què volem dir amb això? Home, que vostès poden prometre el que vulguin, poden posar dades, poden posar titulars, perquè són uns pressupostos de titulars, però la realitat de la seva gestió fa que aquests pressupostos tinguin molt poca credibilitat. Ho torno a dir, el cas de l'ocupació és clar, vostès poden prometre el que vulguin, vostès poden dir que formaran la gent, però la realitat és que ens ha enxampat el toro i no hem fet els deures –no hem fet els deures– i, per tant, ara estem en aquesta situació. Hem tingut èpoques de bonança econòmica durant els últims anys i no s'ha aprofitat per fer calaix, no s'ha aprofitat per millorar alguns aspectes.

I després vostès parlaven també als seus titulars, en aquests pressupostos de titulars que són uns pressupostos d'austeritat i rigor. Doncs, miri, jo crec que ni austeritat, ni rigor. Vegem l'austeritat i el rigor dels seus pressupostos, perquè, és clar, jo crec que els titulars queden molt bé, però després hem de veure les dades, no? Parlem de despeses que nosaltres considerem que s'haurien de reduir i que s'han incrementat. Miri, el tripartit –1 i 2–, entre 2003 i 2008, ha incrementat de 149 a 242 els alts càrrecs. Aquesta és la política seva portada fins ara. I ara vostès ens diuen que volen congelar això. Miri, li torno

a dir el mateix: la seva política portada fins ara ens porta a pensar que vostès no aniran en aquesta línia, sinó que al revés, incrementen 1.000 milions d'euros la partida pressupostària, en aquest cas, dels salaris.

2003-2008, la forquilla, diguéssim, del tripartit, 227-323. Aquesta és l'ampliació d'alts càrrecs, d'alta confiança, que en diuen, del tripartit. Per tant, com els dic: vostès fan una política d'incrementar. I en això vostè deia abans: «Professors, mestres, mossos d'esquadra...» No, alts càrrecs i càrrecs de confiança, no canviem els noms, alts càrrecs i càrrecs de confiança. No són ni mossos, ni mestres, ni res que se'ls assembla. No són persones que treballen a les escoles, al carrer amb la policia, no; són alts càrrecs dels seus governs i de la seva burocràcia governamental.

Per tant, què creiem nosaltres? Que als ciutadans se'ls ha de donar exemple, i se'ls ha de donar exemple, en aquest cas, perquè molts ciutadans no poden fer el que volen fer i no poden fer el que feien fins fa poc. I les classes mitjanes, les classes mitjanes, les classes baixes, totes les classes econòmiques estan patint i està sent generalitzat. Per tant, que els demanem a un Govern amb els pressupostos? Que donin exemple. I donar exemple significa estrènyer-se el cinturó i estrènyer-se'l de veritat.

Miri, parlaven vostès de reduccions de despeses. Ens gastarem, segons els pressupostos, 23 milions d'euros, quasi 4.000 milions de les antigues pessetes, en campanyes institucionals. I algú em pot dir: «Home, hem reduït un 8 per cent aquesta despesa.» Ja, però, jo els pregunto: «Vostès són conscients de la crisi econòmica que tenim? Vostès són conscients que el que hi ha a fora, al carrer, que el que avui ens trobarem aquí fins i tot amb treballadors que reclamen clarament una política d'ocupació tindrem ara mateix una campanya institucional de promoció, de publicitat de la Generalitat de 23 milions d'euros? Vostès són conscients que tenim 6.500 euros en polítiques de protocol, de protocol de la Generalitat?»

Home, el que els demano, i ja sé que em dirà que això són el que es diuen «cacauets», que són xifres que no tenen importància. Si no tenen importància, redueixi vostè aquestes xifres. Si no tenen importància, demostrin, donin exemple a la ciutadania que són capaços d'estrènyer-se el cinturó. Miri, li posaré un exemple amb una família. En una família hi ha gent que pensarà que hi ha coses prioritàries i altres no: la hipoteca, l'escola dels nens, el menjar, portar les coses de la casa... I algú dirà: «Home, comprar-se un televisor de 2.000 euros, doncs, pot semblar agosarat per a una família que potser s'ha d'endeutar per això.» Doncs, vostès el que fan és, en plena crisi, demanar crèdit, que és endeutar-se amb un dèficit, per comprar televisors. No sé si m'explico. És a dir, vostès no són capaços de reduir allò essencial, perquè creiem que és com a mínim donar exemple i a més a més tot suma –tot suma– i són gestos importants.

Un altre punt important on vostès no han complert amb el que deia el senyor Montilla en aquesta cambra. Deien vostès que la despesa, i a més ho posen amb lletres grans en els seus titulars: «Els serveis generals, la despesa

d'Administració, els hem reduït 45,9 milions.» Espero que així sigui. També haurem..., amb un dogma de fe haurem de creure que vostès són capaços de reduir això. Ara, el senyor Montilla va dir públicament que les reduïrien en 100 milions, 100 milions d'euros, i ara ens diuen que 45,9. Per tant, escolti'm, jo crec que si diuen una cosa, com a mínim complexin-la. Es que, si no, anem en la mateixa línia: no tenen credibilitat per anar donant dades que després els grups parlamentaris hi donem suport.

I em quedo amb aquesta xifra de 45,9 perquè sé que vostè –ja ho ha fet en alguna altra ocasió i des del seu govern– quan jo li tregui xifres, em dirà: «Home, aquesta xifra és una anècdota!» Ja, però es que vostès posen en un titular així de gran els 45,9 milions d'euros. I, en canvi, jo li diré partides que són més altes i vostè em dirà que no tenen importància. Jo ja em preparo per la resposta habitual: «No, això no té importància. Això no puja gaire... No, això..., home, això és un 2, un 3, un 4 per cent del pressupost...» Home, és que parlem d'això, eh?, parlem d'estrènyer-nos el cinturó i de no endeutar-nos més enllà d'on puguem.

Un altre punt que nosaltres considerem essencial perquè jo crec que tot està aquí darrere també, dintre d'aquesta despesa. Hem demostrat despeses que considerem innecessàries, alguns exemples d'elles. Però és que vostès tenen una línia traçada, claríssimament, que és la línia... –i a més jo crec que no se n'amaguen i ho mostren públicament; bé, alguns sí que se n'amaguen quan arriben les campanyes, com el Partit Socialista de Catalunya, però la resta ho diu públicament–, que és que nosaltres estem en un procés de construcció nacional. I un procés de construcció nacional, doncs, vostès entenen que han de tenir una despesa de construcció nacional. Curiós també una nació que s'està construint cada dia, que també té nassos! És a dir, no deixa de ser curiós que vostès estiguin cada dia construint una nació que no existeix i vinga construir nacions! Home, jo començo a pensar que això és un pou sense fons i que a algú, doncs, li va molt bé construir aquesta nació, perquè, clar, això..., hi ha molta gent que en treu profit, no? Però ara hi entrarem en això.

Vostès, amb aquesta construcció nacional un dels punts que..., per exemple, l'Informe 2007 que coneixíem del Consorci de Política Lingüística, són capaços de gastar-se 157 milions d'euros, 157 milions d'euros en política lingüística, 2007, informe del consorci. Saben vostès quant és això? A mi se m'escapa ja comptar-ho en milions de les antigues pessetes, em sembla que són 26.000 milions, si no m'equivoco, aproximadament. I fa poc..., jo sé que fins i tot algun membre d'algun altre partit ens ho deia en aquesta cambra: «Home, això és essencial.» Home..., essencial gastar-se 26.000 milions de pessetes en plena crisi econòmica per fer una política lingüística determinada en una línia a més a més absolutament parcial i sectària..., per què no fan vostès una política general perquè la gent aprengui a parlar més llengües? Vostès tenen una construcció clara d'on volen anar.

Nosaltres considerem que aquestes partides s'han de reduir en alguns casos fins i tot suspendre, perquè no estem en una situació... Ni les volem quan no hi ha crisi, però sobretot quan hi ha crisi vostès haurien de te-

nir una mica de vergonya i una mica de realisme, i dir: «Home, com podem presentar aquestes dades?» Per tant, en aquest informe que veiem el Consorci de Política Lingüística s'incrementa un 4 per cent la seva partida fins a 18 milions d'euros.

Miri, jo només li dic una cosa, amb aquestes xifres que alguns consideren cacauets, amb aquestes xifres –li ho vam dir en el debat de política general– tots els escolars de primària de Catalunya tindrien a sobre la seva taula, a l'escola, un ordinador personal. I vostès diran: «Home, això és demagògia!» Facin-ho. No hi ha..., els pares ho saben. Tenen els fills avui un ordinador personal davant de la taula a totes les escoles de Catalunya, cada un, cada un d'ells, de primària? No. I vostès diuen que és que no hi han diners. Doncs, jo els dic que utilitzin altres diners per al que és prioritari, perquè per a mi és prioritari, ara mateix, que estiguin formats els alumnes i que hi hagi una bona educació que no que facin polítiques determinades en una línia determinada de política lingüística. (*Veus de fons.*)

Li poso un altre exemple. Un organisme que últimament està molt a sobre de la taula, el Consell Audiovisual de Catalunya, el CAC, 9,7 milions d'euros d'aquest organisme, quasi 10 milions d'euros que es pressuposten per al 2009, 130.000 euros de sou per als consellers, més que el president del Govern d'Espanya. Els consellers del CAC cobren més que el president del Govern d'Espanya. És normal això? Els ciutadans ho entenen així? És normal que tinguem organismes que costen 10 milions d'euros, que ja sabem perquè serveixen, ja ho hem vist aquests dies, serveixen per fer la trucada i que facin el que tenen i el que diuen els que tenen carnet, perquè molts d'ells tenen carnet polític. Per tant, no ens enganyem, deixem-nos de dir coses que no són.

Nosaltres estem en contra de la política de creació d'organismes a base de 130.000 euros de sou per conseller. No és la política que toca quan hi ha crisi. A veure si s'ho fiquen al cap. Una crisi mundial és una crisi mundial, i si vostès no són capaços de retallar on podem retallar, ens anirem endeutant, deixarem que l'educació creixi per sota la mitjana, que la salut es col·lapsi, però no serem capaços de fer una política realment de reducció de despesa. Clar, també és veritat que vostès tenen una prioritat, per això parlen de prioritats: és més prioritari construir una nació que no treballar en els àmbits perquè els altres ja van tirant, els altres estan com sempre. Doncs jo plantejo una inversió a les prioritats d'inversió de la Generalitat.

Un altre punt, mitjans de comunicació públics a Catalunya. Evidentment, jo crec que hi ha d'haver-hi, que han d'haver-hi mitjans de comunicació públics a Catalunya. Però jo plantejo, és necessari que tinguem els mitjans de comunicació públics d'Espanya, de totes les comunitats, més cars, juntament amb la Comunitat Valenciana, per cert? Ens gastem 336 milions en aquests pressupostos en mitjans de comunicació públics. I, home, jo els ho torno a dir, en època de bonança nosaltres ho qüestionarem en determinats punts, però hi ha gent que pugui dir «mira, doncs, ens ho gastem i tenim cinc canals de televisió, quatre de ràdio, tal, i tenim 2.700 persones a personal». Però jo els plantejo: en plena crisi vostès

no s'han plantejat –no s'ho han plantejat, oi?– reduir despeses en tots els ens públics, només aquells que ens interessa? Si podem justificar que no creix l'educació... Ara, els mitjans de comunicació no me'ls toquis, perquè són els mitjans de comunicació que a mi m'interessen! Per tant, jo els demano, estem en situació de gastar tot aquest diner en aquesta inversió?, som capaços de reduir? Jo crec que aquest Govern no és capaç de reduir-ho.

Posaria molts més exemples que després els explicaré. El senyor Carod-Rovira sembla que no està de crisi, perquè el seu departament puja els sous de 1.900.048 dels seus alts càrrecs a 2.240.000, quasi més, més d'un 10 per cent. Escolti'm, el senyor Carod és un..., ja li ho vaig dir, a més, és el forat negre del Govern, perquè a base de subvencions d'alts càrrecs, de despeses, d'ambaixades, per anar a dir-li després a *The Economist* el que ha de dir i tot això..., anem plens. És una conselleria que només es dedica a crear burocràcia i a crear, en aquest cas, alts càrrecs. Home, si us plau, austeritat és treure's d'aquestes coses. Això és austeritat. Demostraran vostès autoritat, austeritat i autoritat, quan treballin en aquesta línia.

Després li puc treure més exemples, però sí que m'agradaria..., no m'agradaria acabar aquesta intervenció sense tocar un altre tema, que és el tema del finançament. Per tant, en definitiva, miri, senyor conseller, tant Hayek com Keynes segurament poden tenir moltes discrepàncies, però aquí el que li dirien segurament és miri, és que construir una nació surt molt car, eh? I vostès veuen que construir una nació surt molt car. I hi ha molta gent de Catalunya que no se li diu que se li està construint una nació, perquè hi ha molta gent que el que vol és que se li construeixin carreteres, centres educatius i no barracons, hospitals, CAP... Això és el que vol molta gent que se li construeixi, no nacions. Per tant, si vostès tenen al cap una nació, escolti'm, amb els seus diners facin el que vulguin, jo no li diré que no muntin associacions i que treballin, però amb els meus i amb els de molts ciutadans, si us plau, no ho facin!

Finalment, finançament, que em donarà molt poc temps de tocar-ho ara. Nosaltres estem d'acord amb el conseller –i li ho vam dir en el seu dia– que a Catalunya cal revisar determinats paràmetres de finançament perquè no són el mateix les dades de l'any 99 que les dades de l'any 2008. Però això no és canviar i posar potes amunt el model de finançament autonòmic o canviar l'estat de les autonomies, això és en aquest cas reajustar les dades del 2008 al que tenim a Catalunya igual que ho faran, suposo, els de la Comunidad de Madrid, igual que ho faran a València o igual que ho faran a Castella i Lleó.

Per tant, en aquesta situació d'estat pseudofederal, estat autonòmic, nosaltres ja estarem a favor de reajustar, del que no estem a favor és que es qüestionï el model de forma unilateral per part de Catalunya, perquè estem en unes regles de joc i nosaltres volem estar en aquestes regles de joc i no volem posar potes amunt cap sistema. Per tant, més diners per a Catalunya? Sí, en aquell cas que s'hagin de reajustar la immigració, la població, el servei sanitari, els serveis d'educació. Però, ho torno a dir, aquest punt de què vostè parla en el màxim exponent..., parlem de 2.800, 3.000 milions d'euros a l'any?

Vostès tenen 37.000 milions d'euros. Un increment, segons vostès, un increment del 8, del 7, del 9 per cent dels pressupostos acaben i són la vareta màgica de tota la solució a Catalunya.

Jo els dic, l'Estat preveu, com vostè sap, pràcticament 3.000 milions d'euros per a tot Espanya, per a repartir entre totes les comunitats. Per tant, a on anem? Vull dir, estem en crisi a Catalunya? És clar que estem en crisi, però és que la resta d'Espanya també estarà en crisi. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per tant, el que li demano aquí és que nosaltres negociem lògicament dintre d'aquest marc multilateral, però que tinguem en compte que la crisi econòmica...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president. La crisi econòmica afecta a tothom, i no podem dir allò de «jo vull tenir no sé què». Home, suposo que els de Castella i Lleó i els de Madrid, els de València, els de Balears també tindran els seus problemes de crisi. Hem d'intentar entre tots, com a bons germans, solucionar-ho. El que no podem fer és tirar-nos els trastos pel cap. Continuaré després en la segona intervenció, senyor conseller.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, il·lustre senyor diputat, la veritat és que em costa trobar el fil conductor del seu discurs, perquè jo no he vist en la seva intervenció ni un diagnòstic més o menys articulat de la situació econòmica, de la que tenim i de les previsions, ni de les prioritats, ni dels objectius, ni del model de país, ni, per descomptat, del model de finançament. I moltes de les qüestions concretes que vostè ha suscitat també, la veritat és que jo ja m'hi he referit en altres intervencions, però naturalment no tinc cap inconvenient en tornar-les a reiterar.

Vostè ha fet un discurs en el qual passa de les grans paraules a les qüestions més concretes, d'alguna manera de la nació a les atencions protocol·làries, sense camí intermediari. Sí, passa de dir-nos que intentem construir la nació i que això no és el que vol el país, immediatament la crítica que jo sé retenir, perquè l'altre no he sabut veure-la, és respecte si les atencions protocol·làries són o no són massa elevades.

Francament, aquest és un debat de totalitat dels pressupostos. Jo crec que les esmenes concretes que vostè vulgui fer tindrà oportunitat de presentar-les el seu grup a la comissió corresponent en el moment en què es debatin, i no tingui cap dubte que allà seran estudiades, sens dubte, per tots els grups parlamentaris amb el mà-

xim interès i amb ànim constructiu. Però sí que voldria fer referència a alguna de les qüestions a les quals vostè ha fet esment.

Primer, respecte a les previsions. Ja m'hi he referit abans, no? Ara fem les previsions que en aquests moments realment pensem que s'han de fer, estan fetes amb tot rigor –les previsions econòmiques vull dir, eh?–, amb tot rigor, amb tota fiabilitat, amb tota objectivitat, tècnica-ment ben fetes, però és veritat que estem en un procés de revisió de previsions relativament ràpid.

La previsió que fem de l'atur ja és prou dolenta, deixi-m'ho dir així, no? Haurem passat en un any d'un atur del 6 i mig per cent que teníem l'any passat..., que era un rècord històric, un 6, 5 per cent a Catalunya feia trenta anys que no el teníem, i ara estem al 9 per cent. I per a l'any que ve diem que la mitjana anual estarem a l'11,6 per cent. Déu n'hi do –Déu n'hi do, 11,6 per cent!–, cosa que vol dir que probablement acabarem l'any amb un atur superior a aquest, si la mitjana anual és aquesta.

O sigui que vostè em diu «haurien de ser molt pitjors». Bé, són les que hem fet, no? I les hem fet ben fetes. Poden ser molt pitjors? Poden ser pitjors, és clar, però crec que nosaltres hem de fer les previsions d'acord amb el que ens diuen les nostres dades i tractant de ser el màxim de fiables possibles. No hem de contribuir a fer-les pitjors només perquè vostè pugui veure aquí recompensat el seu afany catastrofista, deixi-m'ho dir així, no?, 11,6 ja és prou dolent. És pitjor al conjunt d'Espanya. Encara que ara estiguem creixent més nosaltres, és pitjor al conjunt d'Espanya i serà pitjor. A Espanya hi ha un problema estructural en matèria d'ocupació, d'atur, que em sembla que és molt preocupant i a Catalunya menys, però també, també és massa elevat. Aquest 6,5 era una bona dada, eh?, la dada que teníem fa un any; era per sota, clarament, de la mitjana comunitària. Però ara amb aquest 9 ja hi estem per sobre.

El mateix pel que fa a les seves crítiques a les previsions d'ingressos –d'IRPF i de patrimoni. Jo crec que..., ja m'hi he referit amb els dos grups anteriors. Jo crec que ho he explicat d'una manera clara, almenys tan clara como jo sóc capaç d'explicar-ho, sincerament.

Ara podria tornar-li a explicar a vostè, però em temo que no ho explicaria millor del que ho he explicat abans, de manera que em remeto a les meves explicacions, crec que gairebé tota la cambra ho deu haver entès i, en tot cas, si algun grup no ho ha entès, el que haig de fer és manifestar la meua impotència, sincerament, per poder aconseguir que tots els grups entenguin, comparteixin els arguments amb què hem fet les nostres previsions de l'IRPF i del patrimoni; són sòlides, són solvents, tindrem els ingressos que es desprenen d'aquestes previsions, pel que fa a l'IRPF, sens dubte, pel que fa al patrimoni, si com esperem es compleix la tendència que estem tenint en aquests moments en els rendiments del patrimoni.

El mateix li haig de dir respecte a la seva crítica quan em diu que parlem d'una reducció de 45,9 milions d'euros en les despeses corresponents a la funció «Serveis i administració general» i el president Montilla va parlar de 100 milions. Però, aquí, com que només ho he reiterat

dues vegades, ho torno a reiterar: les dues són correctes. Efectivament, la funció «Serveis i administració general» es redueix en termes absoluts, hi ha una retallada de 46 milions d'euros. Una part d'aquesta retallada procedeix de la retallada que hi ha hagut en unes partides concretes que són les d'informes, atencions protocol·làries, estudis, etcètera, publicitat, etcètera. I una altra part, d'altres partides. La retallada del 25 per cent d'aquestes partides –d'informes, estudis, atencions protocol·làries, etcètera– en totes les funcions –no només en la de serveis generals, en totes– representa 100 milions d'euros menys, efectivament, que és el que va dir el president Montilla. És a dir, la retallada que hem fet ja en el curs d'aquest exercici en aquestes partides d'un 25 per cent suposa 100 milions d'euros menys. Una part està a la funció 1 i una part, en altres funcions. De manera que les dues coses són perfectament coherents i jo espero ara haver-me explicat –sens dubte abans ho he fet molt malament–, espero haver-me explicat bé.

Vostè deia: «Vostè sortirà i em dirà que no, que això és una anècdota, que si no ho complim és igual, que finalment entre 46 i 100 milions no hi ha tanta diferència.» Ja veu que no li dic això. No és una anècdota. Si hi hagués hagut una contradicció, seria una contradicció per mirar de resoldre-la, però la solució al problema que vostè planteja és que no hi ha contradicció: 46, funció 1, 100, atencions protocol·làries, publicitat, informes, estudis, etcètera. No és una anècdota tampoc –i això sí que li prego que ho tingui en compte– que vostè segueixi insistint en un punt que jo crec que ha d'haver quedat suficientment aclarit; més que re, per no crear confusió. Jo crec que està prou clar.

Per cert, en atencions protocol·làries –que vostè les ha fet servir dins d'aquest pas que ha passat de la nació a l'atenció protocol·lària i de l'atenció protocol·lària a la nació–..., quan estàvem a l'atenció protocol·lària, vostè també deia que havíem de gastar molt o que havíem gastat molt, miri, del pressupost del 2008 al pressupost del 2009 hi ha una retallada de 1.067 milions d'euros, per ser exactes. De manera que val la pena tenir-ho present, que és més del 20 per cent.

Sanitat i educació. Sí, són molt importants –són molt importants. I també li pregaria aquí que fóssim exigents, rigorosos a l'hora de comparar les xifres.

El pressupost de sanitat creix un 3 i mig per cent. El pressupost comparable amb aquest 3 i mig creix un 2 i mig per cent, que és el sostre de despesa finançada amb ingressos de caràcter general; és amb el que hem de comparar. Perquè vostè ho compara amb 6 i mig per cent, però aquesta és una comparació artificial. A aquest sostre de despesa al 6 i mig, que és el total del pressupost del sector públic, hi hem d'afegir, primer, un conjunt d'entitats que en aquest pressupost hi són i en l'altre no, de manera que això, naturalment, augmenta artificialment l'increment. Si ho comparéssim amb el mateix perímetre del sector públic, la diferència no seria 6,5, sinó 5,8.

Segon, amb els ingressos finalistes, que aquests tenen ja atribuïda la seva despesa. Sí que creixeran molt els ingressos..., creixeran molt, creixeran per sobre d'aquest 2 i mig els ingressos que rebrem, per exemple, per als mossos, però són per gastar-los amb mossos, dins del conveni

de mossos, perquè hi ha el desplegament de mossos. Sí que rebrem més recursos, per exemple..., vostè ho critica, però els rebrem per al SOC, perquè augmentarà l'atur i les polítiques actives, però són per gastar-los en això. De manera que, segona raó per la qual passem d'aquest 2,4 al 6,5: que hi ha ingressos finalistes.

I tercer –també ho he explicat–, els ingressos financers. Vol dir els que són resultat de l'emissió de deute. Però aquests, en una part molt important, van acompanyats també de l'amortització de deute d'aquest any. Hi ha venciments, que no coincideixen sempre en els anys, i aquest any hi ha uns venciments importants que donen lloc a una emissió per mantenir-los en els mateixos nivells; de manera que augmenten el 40 per cent. I això és el que fa passar d'aquest 2,4 –que és el que val a l'hora de comparar– a aquest 6 i mig per cent. Però, si vostè vol saber si la sanitat la tractem millor o pitjor, diem que el conjunt –o l'educació–..., ho ha de comparar amb aquest 2 i mig. I, aleshores, és 3 i mig a 2 i mig. La sanitat, malgrat un pressupost enormement complicat, restrictiu, creix més. Com l'educació, que és el 4,5 –que és el 4,5.

Però, si vostè em diu: «Prioritat absoluta.» Prioritat absoluta. «No és suficient.» No és suficient, és veritat. «Hauria de ser més.» Hauria de ser més, perquè són dos serveis fonamentals, bàsics en el nostre país i per construir el país que volem i més en moments com els que tenim ara.

Però quan vostè diu: «En el fons estan sacrificant sanitat i educació per fer totes aquestes coses que no s'haurien de fer», aquí no és veritat i aquí li haig de dir amb tota claredat: «Això no és cert.» O sigui, no és suficient? No. Voldríem fer més? Voldríem fer més. Tenim un pressupost que ens restringeix molt? El tenim. Però, estem sacrificant per fer atencions protocol·làries, informes, publicitat, ambaixades a l'estranger, no sé quantes coses? No és veritat. Per construir la nació, que vostè diu? No, perquè estem construint-la la nació, fent sanitat i fent educació. Estem construint la nació. M'entén? I de valent l'estem construint, integrant 1 milió i mig d'habitants que han vingut de fora i que han pogut trobar aquí els serveis d'educació i de sanitat que feien falta. Així estem construint la nació. I m'agradaria que vostè també ho veïés bé, que construïm aquesta nació de ciutadans lliures i iguals, que miren el futur, que és el futur de tots ells. Aquesta és la nació que estem construint. Suposo que és una nació en què vostè hi creu també, no? Bé, hi creu, deixi-m'ho retirar. Una nació que val la pena i una nació en la qual tots hem de posar el que puguem perquè tiri endavant.

I acabaré fent referència als seus esments del model de finançament.

No he acabat d'entendre si vostè deia que ens feien falta 2.500 milions o 3.000 a Catalunya o que fan falta per a tot Espanya. Tampoc he entès si vostè era partidari de fer un nou model de finançament o només era partidari de fer uns petits retocs. Per tant, si considera que l'actual model de finançament està molt bé, però que requereix uns petits retocs o cal canviar-lo. Per descomptat, cal canviar-lo evitant un model de finançament bilateral, això ja ho he entès, vostè no vol un model de

finançament bilateral; vol un model de finançament que valgui per a tothom. Això, ja ho he entès. Però no he entès si l'actual ja li sembla que val o creu que n'hi ha d'haver un altre.

El que sí que he entès és que, quan parlem del model de finançament... Miri, escolti'm, el model de finançament planteja moltes qüestions i nosaltres estem plantejant un model de finançament que sigui generalitzable, que es pugui aplicar per a tothom, però que, per descomptat, resolgui els problemes de Catalunya. Això és el que estem plantejant. Perquè Catalunya té problemes i té problemes que no tenen altres. I l'actual model de finançament penalitza Catalunya.

Jo el que voldria saber és si quan hem d'anar a la negociació del model de finançament vostè opina que ens hem de preocupar dels interessos de Catalunya o no ens n'hem de preocupar. Això és el que voldria saber. I si aquests interessos ens exigeixen modificar, i de veritat, el model de finançament. Un model de finançament que ens doni més recursos, que ens permeti atendre totes aquestes polítiques que hem d'atendre, que ens doni més capacitat de decisió i que, per descomptat, consagri el nostre compromís amb la solidaritat, que el consagri, com nosaltres estem defensant, però no provocant el que provoca ara, que és penalitzar-nos. Si volem un model de finançament com el que tenen la majoria de països comparables al nostres, en què els ciutadans que paguen impostos a un govern saben que aquests impostos serveixen fonamentalment per prestar serveis als ciutadans que paguen els impostos i una part –però una part– serveix també per ajudar a la solidaritat.

Jo voldria saber si vostè pensa això, i que, quan hem d'anar a negociar el model de finançament, hem de defensar els interessos del país, d'aquest país que volem construir entre tots. M'entén? I si podem comptar amb vostè també a l'hora de plantejar-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Rivera, pot intervenir.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Miri, jo potser tampoc m'he explicat gaire bé. I també em sento impotent que no m'hagi entès vostè en algunes de les meves explicacions, igual que vostè deia.

El fil conductor que jo li deia és ben clar. El que li estic dient és que aquests pressupostos són pressupostos de titulars, que són pressupostos que quan hi entres a dintre no són realment el que diuen els titulars, i que no són tan austers com diuen que són, que no són tant de política social com vostè diuen i que no són uns pressupostos rigorosos. És això el fil conductor. Ho dic per si no ha quedat prou clar, ho explico per segona vegada i totes les vegades que calgui. És això el que li he dit en la meua intervenció.

I, quan li explico coses concretes i partides concretes, són el que se'n diu exemples. Són exemples de perquè li dic que no són rigorosos, de perquè li dic que no són

socials o de perquè li dic que no són austers. És tan senzill com això. Per tant, el fil conductor, si no..., demano disculpes si no m'he explicat prou bé abans, és aquest el fil conductor: que vostès fan uns pressupostos..., primer, construeixen els titulars i, després, fan els pressupostos. I és una característica molt del seu Govern, eh?, construir titulars però, després, a l'hora de la veritat, la realitat és ben diferent.

Miri, jo li diria que..., ha parlat vostè d'impostos concrets i de finalistes. Ha parlat que havíem de tenir en compte els impostos finalistes. Vostè s'ha descuidat de parlar del cèntim sanitari; no ho ha tingut en compte, també és finalista. Per cert, que la Unió Europea li ha dit que el retiri. Per tant, vostè..., també s'ha descuidat vostè de parlar dels impostos finalistes amb el que li interessa, que és que sanitat té un impost concret, que tots els catalans, quan anem a omplir la benzina al cotxe, en paguem una part amb un impost que el senyor Maragall va posar, que és un impost per a la sanitat. Doncs això també ho ha de tenir vostè en compte. Jo tindrè en compte el que va als mossos, però vostè tingui en compte també que la sanitat ja té destinat, en aquest cas, un impost finalista, que per cert, ho torno a dir, seria bo que escoltés la Unió Europea.

Per altra banda també, vostè parlava del sistema de finançament i de què volfem i que no havia entès el que li deïem. Jo el que li deïa és que el sistema de finançament s'ha d'emmarcar on s'ha d'emmarcar, que és a l'àmbit de la Constitució dels estatuts d'autonomia, però també dintre de la LOFCA i també dintre del que és un sistema digui-li vostè de les autonomies, digui-li vostè un sistema federal. No volem un sistema confederal on hi han varies nacions, com vostès defensen, que es posen d'acord i fan pactes bilaterals, no. Volem un sistema pseudofederal o federal on hi han comunitats autònomes que es posen d'acord i tenen un sistema de repartiment, en aquest cas, d'una caixa comuna.

I què vull jo? Com vostè, el millor. Però jo vull el millor per als ciutadans de Catalunya, eh? Vostè parlava de la construcció del país, jo li parlo dels ciutadans de Catalunya, que és ben diferent, és un matís important, perquè tot el que vostè faci ha de revertir.

Vostè em deïa que es construeix nació amb educació i sanitat. No, miri, senyor Castells, m'ha preocupat aquesta afirmació. Sanitat i educació es diu «estat social» i ho diu la Constitució, que som un estat social. I parlar de sanitat pública..., ho diu la Constitució, que som un estat social de benestar i amb una sanitat gratuïta. I l'educació, també ho diu la Constitució. Per tant, no és que estiguem construint pàtria a base d'escoles i a base d'hospitals, no, no. És que això ens ho obliga la Constitució que tenim, ens obliga a ser un estat social; i a les comunitats autònomes, que són part de l'Estat, a executar aquest estat social.

Per tant, no està vostè construint cap nació, sinó que el que està fent és fer el que li diu la Constitució espanyola, que és que tenim una sanitat gratuïta de qualitat i que tenim una educació gratuïta de qualitat. Per tant, no giri vostè les paraules. Ja sé que als socialistes els costa molt això de ser nacionalistes i socialistes alhora, i han d'inventar-se la Catalunya social, el catalanisme social

i les escoles i els hospitals per fer pàtria. Però, no, fer pàtria i escola és societat i, en aquest cas, benestar.

Finalment, vostè...—perquè el temps que tenim, lògicament, ens marca—, vostè parlava de les ambaixades, de totes aquelles despeses. El que no m'ha dit és... Vull dir, jo també vull saber si vostè està disposat a acceptar esmenes que redueixin aquestes despeses. I no m'ho ha dit. Vostè hi està disposat? El seu grup està... Creu que és fonamental incrementar un 63 per cent les ambaixades del senyor Carod per tot el món? És necessari per vostè? Senyor Castells, eh? —no em digui que això és del senyor Carod. Senyor Castells, vostè creu que és imprescindible incrementar un 63 per cent aquesta partida pressupostària? És una anècdota? No és cap anècdota, són 2,2 milions d'euros, són despeses.

I, a més a més, perdoni, quin paper han jugat? Perquè és que tenim aquí la SEAT amb molts acomiadaments, amb una situació molt, molt delicada. Quina feina ha fet la nostra suposada ambaixada a Alemanya? Quina gestió han fet vostès davant del Grup Volkswagen? Cap ni una. Quina gestió ha fet aquesta... Allà es dediquen només a fer promoció de la nació i de tot el que hi porta. Què ha fet la nostra ambaixada a Londres? Queixar-se quan surt un article que diu les veritats de Catalunya des de l'*Economist*? Això és el que fa l'ambaixada que tenim? Miri, això no és política comercial ni política de relacions públiques, això només són «xiringuitos» polítics que costen molts diners als ciutadans de Catalunya. I jo el que els demano, el meu grup, és que retirin aquestes partides pressupostàries i demostrin que canvien les prioritats del seu govern.

Finalment, per acabar, nosaltres li proposem en aquest cas del finançament, que siguin vostès valents i diguin, abans d'anar a finançar, per a què volen els diners. Sap per què? Perquè molts ciutadans ja no es refien de per a què els volen. Digui'm vostè que anirà a la llei de dependència tal partida. Digui'm vostè a quina infraestructura adjudicarà aquests diners que demana a l'Estat. Diguin-me vostès quina partida anirà a sanitat. Diguin-m'ho, perquè els ciutadans el que volen és això: Llei de la dependència, sanitat, educació, infraestructures. Si vostès són capaços de dir per a què volen els diners, de quina manera, i es reparteixen d'una forma justa amb la resta de l'Estat, nosaltres estarem allà. Ara, el que no podem són xecs en blanc de diners i d'imports i de milions i milions d'euros. Volem qüestions concretes, i per a què vol el Govern de la Generalitat els diners. I ho torno a dir: si és per a la llei de dependència, sanitat o educació, o unes millors infraestructures, ens tindran allà amb vostès. Ja li ho dic així. Ara, el que no podem fer, com fins ara, és anar demanant diners, anar demanant diners, i després gastar-los en partides pressupostàries que considerem absolutament innecessàries... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps de la intervenció*). Acabo, senyor president. I, per què no dir-ho? Fins i tot en plena crisi econòmica, una mica de decència, també els demanaria. Decència davant els ciutadans. No fem l'espectacle de partides pressupostàries que coneixem. Ho torno a dir. Allò de l'anècdota no m'he explicat, no em referia als 45 milions; em referia als que vostès cataloguen d'anècdota aquestes partides

que jo li he anat explicant. No són anècdotes. I si ho són, suprimim-les.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

I acabo, senyor president. Per tant, ho torno a dir, ens tindrà al seu costat per a allò que sigui absolutament necessari per als ciutadans de Catalunya, però tot allò que sigui mantenir aquesta bombolla, aquesta construcció que vostès fan i aquesta classe política que necessita una regeneració profunda, no comptin amb nosaltres.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, president. Conseller, membres del Govern, senyores i senyors diputats. Jo avui començaré parlant de dos temes quasi obligatoris per defensar com el Govern de Catalunya pensa gastar 36.985 milions d'euros, una discussió gens menor. I que, per tant, equivocar-la –com sovint s'ha fet aquest matí– és fer un flac favor al que ens devem, que no és altra cosa que servir l'interès general del nostre país, de Catalunya.

Primer. Existeixen uns condicionants molt importants perquè avui, més que mai, haguem de parlar del pressupost parlant, primer, del context econòmic i polític del país. És a dir, parlant de la crisi econòmica i del sistema de finançament. Però també veure com n'estem parlant amb relació al tema que ens ocupa. Perquè avui s'ha dit cada cosa aquí, senyor Rivera, que, llibertat, tota, però també una mica de responsabilitat.

Respecte al sistema de finançament, no serà el meu grup qui digui que aquest no és un tema clau, que a més a més és de justícia, i no tan sols això, sinó que és d'obligació legal en virtut del nostre Estatut d'autonomia. I què més volen que els digui? Què ha passat el 9 d'agost? Sí. Que hi ha hagut un incompliment? Sí, òbviament que sí. Però, pot el pressupost recollir un sistema que no està encara pactat? No, s'ha de fer en base al sistema actual. Allò altre seria absurd. I això ho sabem, ho sabem en el passat debat de política general, quan es va signar una resolució conjunta de la majoria dels grups d'aquesta cambra. Un debat que va ser *post* 9 d'agost. I jo entenc que el que correspon és continuar en aquella lògica. Perquè davant la dificultat podem triar entre esquinçar-nos les vestidures o continuar treballant. I això és el que està fent aquest Govern, el que estan fent el conseller Castells i el president Montilla. Qualsevol altra cosa que donar suport en aquesta negociació es mou, ho repeteixo, entre la indignació estèril o el debilitament de la part negociadora catalana en un moment que, sincerament, no crec que ho necessiti. Després del dia D, després que tinguem l'acord, critiquin, facin, desfacin... Però mentrestant, deixin treballar a qui ho està fent,

a qui ho ha de fer, que és el Govern de Catalunya, que és el Govern de tots, per obtenir el que ens mereixem.

Pel que fa a la crisi econòmica, és clar que vivim una crisi que segurament és una de les més profundes del capitalisme actual a tot el món occidental, no només aquí a Catalunya. Una crisi que tindrà conseqüències econòmiques i també geopolítiques. I tot i que jo avui he vist que el que més els interessa és veure qui va ser el millor predictor d'aquesta crisi, jo considero que és més rellevant reflexionar sobre algunes certituds que ja apareixen. I la certitud es diu: més Europa. Una paraula que avui, excepte al conseller, no els he sentit mencionar a ningú. Perquè la paralització de la integració europea és avui l'amenaça més gran cap a la defensa dels nostres valors i de les nostres condicions de vida.

I la segona certitud es diu: model de benestar, política socialdemòcrata, diguin-li vostès com vulguin, però és la defensa d'un model econòmic sensat, que és el que defensa l'esquerra democràtica. Un model que s'articula entorn dels binomis d'eficiència i equitat, de llibertat i igualtat, de mercat i sector públic, no l'un sense l'altre. No el model que monopolitza els beneficis i socialitza les pèrdues. No al model que defensa el mercat en un estat de natura, sinó en un estat de dret on la regulació és un bé públic a preservar. I, per tant, les principals lliçons de la crisi d'avui, les que perduraran en el temps, són la confirmació d'una certa manera d'entendre i de practicar la política econòmica. És la manera sensata que nosaltres sempre hem defensat. Una política econòmica que es desvia de la fe cega en l'estat omnipresent, però que també es desvia de la fe cega en el mercat com a solució a tot. I això és el que avui, després de molts patiments i altres que estan per venir, desgraciadament, ens queda clar. No a aquesta fórmula única, doctrinària, que vostès apliquen faci fred, faci calor, que consisteix a reduir impostos. Quan tot va bé, volen reduir impostos; quan les coses van malament, també volen reduir impostos. I aquest document d'iniciatives parlamentàries que vostè, senyor Teixidó, ha donat tan amablement al conseller, i que a mi me'l varen proporcionar els serveis d'arxiu de la cambra, és el que mostra que la reducció d'impostos és igual al gruix de les seves iniciatives. Així que siguem sensats. Són més aviat vostès, i no nosaltres, els que han de rectificar la seva orientació econòmica, en general.

Segon tema. Què és un pressupost? El pressupost és l'expressió quantificada, conjunta i sistemàtica dels ingressos i les despeses d'una organització per un exercici econòmic. I ho recordo perquè, si parlem de mesures anticrisi, no tan sols hem de tenir en compte la capacitat real de maniobra del nostre Govern, sinó també de les polítiques que no troben un reflex pressupostari, com són els avals per incrementar la liquiditat o els tràmits de simplificació administrativa. Però també hem de tenir en compte les polítiques dutes a terme per altres nivells de l'Administració competents, que també són les nostres. Perquè el Govern central, que, insisteixo, també és el nostre, és el Govern de tots nosaltres, és el que té més capacitat en política monetària i financera, i també en polítiques de seguretat social. Així, no és just que vostès parlin de mesures anticrisi sense mencionar les quaranta-dues mesures que va aprovar el Govern

l'abril passat, i de les quals ja n'està executant el 72 per cent, o que no parlin del pla de 150.000 milions d'euros posat en marxa pel Govern Zapatero, i de les mesures actuals anunciades destinades a desbloquejar, no ja el crèdit interbancari sinó el que flueix a empreses i famílies. Hi ha vida més enllà dels pressupostos, vostès ho saben, i, per tant, no és just que no ho mencionin ni ho reconeguin.

Però també vull recordar que un pressupost són els recursos anuals per executar els objectius prioritzats d'un govern, perquè, al cap i a la fi, avui debatem això. I, en canvi, hem pogut sentir molt, molt poc de l'alternativa real que l'oposició proposa per a aquesta prioritització d'objectius i de la Catalunya que dibuixen. El que sí que hem sentit, en canvi, és un reguitzell de crítiques, a les quals no em puc deixar de referir. Algunes, molt barroeres, per posar-hi un adjectiu suau, indocumentades, que simplement falten a la veritat, i la majoria presentades amb aquest mètode que jo, amb el temps i després d'uns quants debats, ja vaig coneixent i que anomeno «mètode Teixidó»; i li ho dic amb tot el «carinyo», diputat. (*Veus de fons.*) Vostè ja ho sap. Però és un mètode que consisteix a dir: «Nosaltres no venim aquí a fer el pim-pam-pum, som temperats.» Punt i seguit. Pim, pam, pum. «Nosaltres avui no parlarem de dades.» Punt i seguit. «A la inflació no sé què, el PIB no sé quants...» Bé. De què estem parlant?

Personal i sous. Hi ha una congelació dels sous dels alts càrrecs. (*Veus de fons.*) La nòmina del conseller serà, durant tot el 2009, la mateixa que ha rebut aquest mes. I tenim sis nous alts càrrecs? Molt bé, sí, d'acord. Però també diguin que tenim vint-i-tres eventuais menys. I pel que fa a la contenció de personal, és importantíssima, dos-cents vuit llocs de treball menys, i els altres són bàsicament aflorament, no creixement. Generalitat, més ICS, més Servei Català de la Salut, més ICASS, més entitats autònomes administratives, més òrgans superiors, incrementen el personal d'un 0,1 per cent.

Dèficit. Han dit que no se'l creuen, no el critiquen, eh? Jo els feia més dogmàtics. Per tant, els ho agraeixo. Però per què no se'l creuen? Pel document de la Intervenció General, de 30 de juny, que diu que el dèficit el 2008 era de 3.119 milions d'euros. I, clar, diuen: no és creïble que el del 2009 estigui a 2.127. Però si continuen llegint l'informe, que són dues pàgines, veuen que falten, en el segon semestre, ingressos importants, i que la previsió és que el dèficit del 2008 se situï en 2.055 milions d'euros, equivalent a l'1 per cent del PIB, que és el que va autoritzar el 9 d'octubre el Consejo de Política Fiscal y Financiera en una revisió deguda al canvi en la situació econòmica.

Deute. Vaig molt ràpida. El senyor Millo ha dit «bola de neu». El 9,43 per cent del PIB? Per favor, senyor Millo. Això són uns nivells més que sostenibles. I execució. Vostès cada any fan el mateix. Insisteixen a posar en dubte la credibilitat de l'Administració pública catalana en el compliment i execució dels pressupostos. Una execució que segueix una pauta d'estar al 55-60 per cent, al setembre, i a final d'any, perquè hi ha acumulació comptable a final d'any, vostès ja ho saben, al 90

per cent. I això són uns límits més que raonables, molt satisfactoris.

I també han argumentat, el conseller els ha insistit molt, sobre posar una ombra de dubte davant la credibilitat dels nostres ingressos, agafant aquest exemple de l'impost de transmissions patrimonials, que decreix un 46 per cent, i de l'IRPF, que augmenta un 22,9. Jo insisteixo que el conseller ja els ho ha explicat, però simplement és que estan ajustant l'ingrés real amb l'estimat. Abans en pressupostaven 75, en liquidaven 100. Ara en pressuposten 90, en liquiden 90. Cauen els ingressos, però, evidentment, el reflex pressupostari de 75 a 90 s'eleva. Creixement estadístic, no real.

I el darrer punt, sobre el qual em vull estendre amb més deteniment, perquè aquí és on trobem la clau de la nostra justificació, és justament veure el que fan aquests pressupostos per afrontar la crisi en aquest context de dificultat que ens obliga a tots a extremar l'exigència. Perquè amb la metàfora que fa servir el conseller sovint, són uns pressupostos que donen l'antitèrmic però també l'antibiòtic. Fan un esforç inversor més que notable, rècord: 6.581 milions d'euros. Un esforç que, conjuntament amb l'esforç que farà l'Estat i les administracions locals, se situa a nivells superiors al 6 per cent del PIB. Què vol dir, això? Vol dir ambició de futur, obsessió per insistir en la feina que s'ha de fer. I m'ha semblat que vostès, aquest tema de la inversió se'l ventilaven..., així, en un tres i no res. Només citant exemples a vegades de baixa execució departamental, quan saben que l'important en aquests casos no és citar el departament, sinó justament l'agrupació departamental. No em citi PTOP: PTOP, més GISA, més Ferrocarrils de la Generalitat, etcètera.

Segon. El pressupost aposta per la transformació de la nostra economia cap a una de més productiva, amb un acord estratègic, del qual es va signar una revisió i un nou impuls el 7 de juliol passat, i que vostès ni han mencionat. Un acord que conté 7.826 milions d'euros en aquest pressupost, i que, a més a més, aborda la transformació de l'única manera que funciona, que és amb la complicitat i la concertació de tota la societat. I també és un pressupost auster en tot el que és despesa no social i no directament productiva. Però, sobretot, són uns pressupostos que, tot i el context, no obliden la feina per fer, i insisteixen a treballar per una Catalunya més justa i més equilibrada territorialment, entenent l'equilibri territorial no com el practicaven vostès, que era enfrontar Barcelona amb la resta de territoris, sinó un equilibri real del nostre país, atenent les seves necessitats. Vostès creuen que és menor la millora de les infraestructures per potenciar el turisme al Ripollès, un tema clau per a la zona? I les inversions, en termes ambientals, al Solsonès? Potser el que no els agrada és la inversió de 21 milions d'euros en l'eix Diagonal, entre Puigdàlber, Vilafranca i Olèrdola, ja que ha mencionat l'Alt Penedès; o els cinc nous centres educatius i la millora de divuit més a la província de Lleida. Nosaltres el que hem decidit és continuar apostant per aquest país, com és la inversió per al rec de la zona oriental de la Terra Alta, que és l'obra, en infraestructures de futur, més important que s'ha fet mai a la comarca. (*Remor de veus.*) Sí, senyor Pallarès, és la més important que s'ha

fet mai a la comarca. I és tot aquest conjunt d'accions que ajudarà a reactivar l'enorme potencial de la societat catalana, a fer aflorar la confiança en els nostres actius, que són molts, per poder tornar a créixer com ho fèiem, inclús més i millor, de manera més equilibrada.

Jo ara no recordo qui de vostès deia que, davant d'una situació excepcional, aquests eren uns pressupostos ordinaris. I és clar que ho són, perquè les nostres obligacions són ordinàries, són quotidianes, són al servei dels ciutadans dia a dia. Deixar de fer escoles, deixar de fer hospitals, deixar de fer carreteres, això sí que seria un drama excepcional, extraordinari, seria nefast. Perquè el que de cap manera ens podem permetre, en el context de dificultat en què ens trobem, atenent quasi un milió més de població sense recursos addicionals, el que de cap manera ens podem permetre és la fractura social.

Jo acabo, president, perquè vostès avui han demostrat la disposició i una certa coincidència de diagnosi i d'objectius, i per tant acabo apellant a la seva sensatesa econòmica, i els demano que donin suport a uns pressupostos que combinen la inversió i la protecció, que combinen amb realisme la cura del present amb el treball de futur. I també els demano, apello a la seva sensatesa política, al seu sentit comú, al reconeixement del que ens ha ensenyat la nostra història col·lectiva com a poble, que diu que en moments difícils el partidisme condemna Catalunya, que Catalunya mai es salva sense unitat.

Retirin, si us plau, les esmenes a la totalitat, i ens trobaran al seu costat treballant plegats per la millora d'aquests pressupostos, al servei dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, que ho necessiten i s'ho mereixen.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, efectivament, estem en aquest debat a la totalitat i, per tant, prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per fixar la nostra posició quant a les tres esmenes a la totalitat presentades.

Estem davant d'uns pressupostos consolidats, que assoleixen la xifra de pràcticament 37.000 milions d'euros –37.000 milions d'euros– i que, des del nostre grup parlamentari, volem titllar o volem anomenar, aquests pressupostos, com a realistes, però també fortament limitats. Limitats per tres circumstàncies concretes: la crisi econòmica –se n'ha parlat a bastament–, no només per la recessió que està provocant que els ingressos a la Generalitat es vegin disminuïts, sinó també pel que seran la quantitat de necessitats d'ajudes socials, per exemple amb la xifra mateixa del marc macroeconòmic, que comporta l'atur previst per a l'any vinent en un 11,6 per cent; també per la mateixa Llei d'estabilitat pressupostària, i, per descomptat, pel model de finançament.

Efectivament, el model de finançament, una greu limitació financera deguda a la disminució dels ingressos no financers de l'Administració de la Generalitat. En aquest cas estem parlant, bàsicament, de la disminució provocada en les recaptacions pressupostades per l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, però també –però també– per la participació en l'IVA per a l'any vinent. La Generalitat tindrà pràcticament 1.000 milions d'euros menys que l'any passat en ingressos no financers, i aquesta dada entenem que s'ha de subratllar –s'ha de subratllar–, 1.000 milions d'euros menys en ingressos no financers. I aquesta és la crònica d'una mort anunciada. L'any passat, en aquest mateix debat, parlàvem que hi havia un fre en el creixement d'aquests ingressos no financers, creixien però menys; enguany ja estem parlant d'una reculada, una reculada, una disminució de 1.000 milions d'euros. De fet, és la darrera prova que el model de finançament vigent, aquell signat l'any 2001 entre Convergència i Unió i el Partit Popular, està absolutament i totalment esgotat, però mai com ara hem patit en pell pròpia els greus efectes d'un model de finançament injust, feble, esgotat i discriminatori pel que afecta negativament la nostra nació.

Sintetitzant, la situació en la qual ens trobem per confeccionar aquests pressupostos, la situació de partida, és: tenim un model vell de finançament que és un veritable desastre, però per l'altre costat encara no tenim el nou model de finançament que es deriva del nou Estatut.

I aquí la pregunta que s'havia de fer és la següent: però no havíem de tenir un nou model de finançament el 9 d'agost d'enguany? On està, aquell nou model o sistema de finançament que es deriva del nou Estatut? I estem davant de l'enèsim incompliment del Govern espanyol, del Partit Socialista Obrer Espanyol, i en concret del seu president, José Luis Rodríguez Zapatero. Diríem que ja no estem parlant d'aquell «govern amic», sinó que és aquell «govern no amic». (*Remor de veus.*)

Aquesta actitud ha condemnat el Govern de la Generalitat de Catalunya a fer uns pressupostos per al 2009 que són uns veritables pressupostos de resistència. Realment, aquesta és la millor prova palpable del veritable cost de la dependència de Catalunya com a nació.

I tenint en compte, doncs, aquesta difícil situació, quina ha estat l'actitud del Govern de la Generalitat? Doncs, com no podia ser d'altra manera, actuar amb dignitat i amb responsabilitat. No podia quedar-se amb els braços encreuats. I el que ha fet són uns pressupostos que afronten les necessitats prioritàries del país, i davant d'aquell decreixement, davant d'aquella pèrdua de 1.000 milions d'euros en ingressos no financers, com s'ho ha fet? Doncs, recorrent al dèficit públic i a l'endeutament, aquesta ha estat la fórmula; dèficit públic de 2.127 milions d'euros i un endeutament que el 2009 està previst que augmenti fins a la xifra del 9,43 per cent del PIB. Per tant, al límit de les nostres possibilitats, dins dels límits i dins la normativa, però al límit. Recórrer, doncs, al dèficit públic i a l'endeutament ha estat la fórmula per poder atenuar la forta limitació en el finançament i,

d'aquesta manera, continuar donant respostes a les principals necessitats de catalans i catalanes.

Per exemple, en inversió, un important esforç inversor, assolint la xifra mai aconseguida: 6.500 milions d'euros; dit en altres paraules, 744 euros per habitant. I això ve d'un canvi de política fa cinc anys; en cinc anys s'ha més que doblat la inversió per persona: el 2003, 365 euros per persona, i el 2009, 744 euros per persona, ingent esforç inversor que enguany es ratifica.

Però, atès l'estret marge financer al qual em referia, aquest volum d'inversió ha estat possible gràcies al fet de fer ús de l'anomenada *golden rule*, que permet presentar un dèficit addicional, sempre que es destini a finançar increments d'inversions productives. Aquella feina que es va fer al Congrés dels Diputats ara fa tres anys, flexibilitzant la llei del dèficit zero dels governs d'Aznar, ha pogut permetre aquesta fugida, aquesta esclatxa per la qual s'han pogut quadrar els números enguany. No vull pensar què hauria passat en aquesta situació sense la flexibilització de la llei del dèficit zero de l'època Aznar. Precisament aquesta flexibilització, en la qual el Grup Parlamentari d'Esquerra al Congrés dels Diputats va tenir un paper principal, ha permès aquesta esclatxa amb la qual s'han pogut fer aquests pressupostos que hem titllat de resistència.

Malgrat, doncs, la greu limitació de recursos i tenint en compte, a més a més, que ens trobem submergits en una crisi econòmica que provoca que hi hagi més sectors vulnerables i els quals s'ha d'atendre, el Govern respon, el Govern ha respost, seguint un seguit de mesures que podríem englobar en dos eixos bàsics: per un costat, unes mesures que el que fan és continuar bastint l'Estat català del benestar, i un segon eix de mesures que van encaminades a la creació d'estructures d'estat des del Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquests dos eixos representen els dos compromisos del Govern d'entesa, compromís social i compromís nacional, dues cares de la mateixa política per fer front als efectes de la crisi econòmica i així també donar resposta a aquells sectors més vulnerables. De fet, els grans reptes del nostre país són acollir la immigració, la competitivitat de la nostra economia i tenir estat propi; necessiten, tots ells, mesures de reforç de l'estat del benestar, per un costat, i anar abastint aquestes estructures d'estat, per un altre.

No podem acceptar determinades afirmacions que avui s'han fet durant el debat, i són aquelles que deien que no eren uns pressupostos..., no era una base, no era una bona base per afrontar la crisi; no ho podem acceptar. Tenen unes greus limitacions, sí; però són una bona base, aquests pressupostos, per poder afrontar aquesta crisi. Ja ho deia: la inversió pública pràcticament arriba a 6.500 milions d'euros, s'ha doblat la inversió pública, en cinc anys, per habitant. El foment de l'ocupació, amb 100 milions d'euros amb préstecs per a la formació de desocupats, i aquí és on ha de donar resposta el nostre Govern. O la millora de les condicions de finançament de l'economia; també està donant resposta aquest Govern a aquesta situació. O, per què no dir-ho?, el nou Pacte nacional per a la recerca i la innovació: la primera anualitat, que és la de l'any 2009, que inclou el Pac-

te nacional per a la recerca i la innovació, està contemplada en aquests pressupostos del 2009, malgrat la greu limitació financera; hi està contemplada. Això és o no és fer front a la crisi? Això és o no és apostar per la competitivitat i la productivitat de la nostra economia? Ho és.

També s'ha dit: «Són uns pressupostos no socials.» No és cert. Jo ho diria d'una altra manera: són els pressupostos més socials possibles, atesa la greu situació econòmica. Les principals polítiques socials augmenten en més de 700 milions d'euros, en salut, en educació, en protecció social, en habitatge. Es desenvolupen també els sistemes de protecció social per als col·lectius més vulnerables: desplegament de les lleis de dependència, serveis socials i prestacions econòmiques, es garanteix el desplegament d'aquestes tres lleis fonamentals. De fet, la mateixa Llei de la dependència..., aquest Govern ha actuat amb responsabilitat: tres quarts parts de l'aplicació de la Llei de la dependència van amb fons propis de la Generalitat de Catalunya. I, també s'ha de dir i s'ha dit, amb una gran deslleialtat pel que fa a l'Estat: fa la llei, però no preveu la seva aplicació ni el seu finançament. I aquest Govern ha donat la cara, ha donat la cara amb les expectatives que havia aixecat aquesta Llei de la dependència i, malgrat la situació econòmica, finança tres quarts parts de l'aplicació de la Llei de dependència en el nostre país.

Deixi'm fer una petita reflexió. És un pressupost, com dèiem, de resistència, és una bona base, estic d'acord que no suficient. Abans se'n posava una sèrie d'exemples: en prestacions socials, en ajuts als infants de zero a tres, en els complements de prestacions o d'ajuts a vidus i vídues..., hi estem d'acord. Però tenim una greu restricció, és una situació excepcional de crisi econòmica i, alhora, de manca de finançament. I crec que hem de fer una reflexió col·lectiva, tots els grups parlamentaris: en aquesta situació d'excepcionalitat, entenem que s'haurien hagut de discutir, s'hauria hagut de parlar més dels punts que ens uneixen que no pas d'aquells punts que ens allunyen, donada la situació d'excepcionalitat. Hi han hagut petites esclatxes al debat que esperem que es confirmen d'aquí a final d'any, que és quan s'aprovaran definitivament aquests pressupostos, hi han hagut petites esclatxes, però donada la situació d'excepcionalitat d'aquests pressupostos, entenem que hem de dedicar més temps a parlar d'allò que ens uneix que no pas a allò que ens separa.

I voldria acabar amb una breu referència al model de finançament. Dèficit fiscal. S'han repetit moltes xifres: 18.000 milions d'euros. Avui estem tramitant, iniciant el tràmit parlamentari d'un pressupost de 36.000. Per tant, estem parlant d'un dèficit fiscal absolutament monstruós. Cap país del món pot funcionar amb normalitat amb un dèficit fiscal d'aquestes dimensions. I el Govern espanyol, mentrestant, què? Doncs, les va publicar, les balances, finalment, després d'haver-les reclamat. Però continua absolutament insensible davant d'aquesta xifra, malgrat haver-les publicat. I quan ho va publicar ho va fer a desgana, quasi d'amagat, amb deslleialtat i sense cap reacció en el procés de negociació del nou model de finançament que s'ha de derivar.

I aquí és on volia anar a parar, al model de finançament. La gestió del temps en aquesta negociació és fonamental i no hem de caure mai en la temptació d'acceptar un mal sistema abans que res. I aquesta situació en la qual s'han hagut de fer aquests pressupostos és un parany en el qual no hem de caure. El Govern espanyol ens ha situat en un punt límit –en un punt límit–, i el que no hem de fer és acceptar, en aquestes circumstàncies, qualsevol acord de finançament. Des d'aquí hem de ser forts. Són uns pressupostos per resistir. Hem de ser forts si anem junts, com ho vam fer amb la proposta de resolució del debat de política general quant al finançament. Només serem forts si anem junts; només serem forts si aconseguim unitat d'acció en tots els àmbits. Si no, l'any que ve malauradament tornarem a parlar d'uns pressupostos més enllà del límit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Intervenir el darrer en un debat tan prolongat no estic segur que sigui un privilegi, però en tot cas estic convençut que encara hi han algunes qüestions que es podran posar damunt de la taula i que són d'interès en aquest debat.

S'ha repetit fins a la sacietat i és absolutament cert que l'element diferencial d'aquest pressupost és la seva formulació en temps de crisi. És veritat. Però potser no s'ha dit o no s'ha insistit en què aquesta crisi, a diferència de les anteriors, es dona amb un context de globalització de l'economia en què l'economia està molt menys estructurada en economies nacionals i molt més liderada per uns grups econòmics multinacionals. I això ho han de tenir en compte els que propugnen canvi de model, els que propugnen la sortida keynesiana o els que propugnen un ajust pur i dur a compte dels de sempre, diguin-ne vostès de la manera que vulguin.

Efectivament, sortim d'un període en què hi ha hagut una expansió de l'economia, uns creixements del producte interior brut sostinguts per damunt del 3 per cent, en què s'ha donat, per tant, uns efectes positius: convergència de la renda *per capita* amb Europa, increments de la cobertura del deute públic i, per tant, reducció d'aquest deute, a nivell de l'Estat, amb xifres, del 60, del qual veníem, del producte interior brut, de fins al 30. I això s'ha de tenir en compte, perquè és precisament el que ara ens dona marge de maniobra. I també ha tingut efectes positius sobre el mercat de treball, que bàsicament per la via de la incorporació, que no de la reducció del nombre absolut de parats, han anat baixant els percentatges d'atur. I això és bo. Hem passat de l'atur estructural a un cert atur de la rotació, de la precarietat, si vostès volen.

En aquest temps també hi ha hagut qui ha fet els deures i ha anat sabent buscant la competitivitat. Moltes

empreses ho han fet, afortunadament, i formen part en aquest moment d'aquest capital que té el nostre país. També ho han fet altres sectors, sectors industrials; els treballadors d'aquests sectors han sabut..., del sector manufacturer, del sector de l'automòbil, han sabut fer front a increments de productivitat, a rebaixa de sous reals, a increments de jornada per atendre puntes de producció, han assumit regulacions temporals de feina quan ha fet falta. I potser aquest esforç no es veu recompensat precisament per aquests elements de decisió fora del nostre país, que es donen cada vegada més.

Però al mateix temps que passava això es donaven altres aspectes que no són tan positius. La bombolla immobiliària, la conversió del sector de l'habitatge no ja en la necessitat d'una satisfacció real, sinó en un element clarament especulatiu. I aquí el nostre «modèlic», que han dit alguns, sector financer s'hi ha apuntat amb tot entusiasme. Un increment del dèficit exterior i, per tant, una dependència de l'endeutament extern, que ens ha protegit de les *subprimes*, és cert, però que ara ens crea unes dificultats de tresoreria a les empreses nostres, fins i tot en aquelles ben solvents. I una evolució dels salaris que, es miri com es miri, no ha seguit el ritme del creixement de l'economia. Segons dades d'Hisenda, el 41 per cent de la població està cobrant menys de mil euros. És allò que el Joan Barriol, sempre tan afinat, avui en deia una cosa tan passada de moda com «classe obrera». Això s'hauria pogut corregir amb polítiques públiques, però tampoc no s'ha fet. I, de fet, el que ha anat passant és que l'evolució dins de la renda nacional, com vostès saben, del sou dels assalariats ha anat baixant del 50 per cent fins al 44 per cent.

I arriba la crisi actual, que és més que una crisi financera, que és més que una crisi de confiança, que té aspectes econòmics, financers, alimentaris, energètics, en què els recursos provinents de la disminució de la fracció salarial no s'han utilitzat per invertir en l'economia productiva i s'han desviat cap a l'àmbit financer. És la crisi d'un model que fins no fa gaire semblava intocable, el neoliberalisme. A mi m'ha sorprès que algú avui no hagi volgut entrar en el debat ideològic; veig que s'apunta al parèntesi que propugna qui diu que de moment ara solucionem els problemes dels privats amb diner públic i després continuem amb la privatització dels guanys.

És clar que ens en sortirem, d'aquesta crisi, com algú ha dit. Però és que potser ens podem marcar uns objectius per sortir d'aquesta crisi. Nosaltres volem sortir d'aquesta crisi, i tant que sí, però en volem sortir d'una altra manera; en volem sortir amb un sistema molt més regulat, amb una distribució de la riquesa molt més justa i posant fi a un sistema immoral de privatització dels guanys i de socialització de les pèrdues.

S'ha parlat en els darrers dies fins a la sacietat de si s'havia de ser a la cimera que hi haurà el cap de setmana que ve. Segur que sí, que és bo que s'hi sigui. Però podem fer deures a casa nostra, també, a Europa. Té sentit encara que l'article 56 del Tractat de Lisboa prohibeixi tota restricció als moviments de capital? No hem d'establir un control dels moviments de capitals? No hem de situar el sistema bancari sota control públic? No hem de

suprimir les *stock options*? No hem de suprimir els paradisos fiscals? No hem de propugnar impostos progressius sobre els beneficis del capital?

Si jo aquest discurs l'hagués fet fa molt de temps possiblement haurien dit que estic absolutament sol i aïllat. Curiosament aquestes coses avui en dia formen part –i és bo que així sigui i tant de bo que ens en sortim– de l'agenda política internacional; tant de bo que aquesta crisi serveixi almenys per recobrar la «cordura» en aquests àmbits.

Tot aquest entorn condiciona absolutament aquest pressupost, evidentment que sí. En la política fiscal, quan es dona una rebaixa del 24 per cent, de més del 24 per cent, en els tributs cedits, en tots ells, vol dir que està passant alguna cosa i prou grossa; un descens de 1.762 milions d'euros en el model, i això compensat bàsicament per uns increments petits d'impost de successions i donacions i d'impost de patrimoni.

Jo avui he trobat interessant els equilibris que algú ha fet per dir que com ens havíem atrevit a posar dins del pressupost l'impost del patrimoni i al mateix temps no recordar què havia propugnat des d'aquesta mateixa tribuna la supressió de l'impost del patrimoni. Afortunadament el podem posar dins del pressupost perquè no hem comès la imprudència de reclamar la seva desaparició. Se'n recorden, de les propostes d'eliminació de l'impost de successions i donacions? Com formularíem aquest pressupost si s'hi hagués fet cas? Se'n recorden, dels quatre-cents euros per persona, quan la paraula «crisi» encara estava prohibida? Ara es veu com un desencert, ara es veu una mesura, amb un cost fiscal de 6.000 milions, absolutament desafortunada. Això era el que convenia?

Fins i tot hi ha una cosa curiosa. Sona com a antiquada una mesura que encara no s'ha pres: l'eliminació de l'impost de patrimoni. Ara? Aquest és el moment? Fins i tot donant per suposat, que és molt de suposar, que l'Estat central ens el compensarà íntegrament, aquest és el missatge que s'ha de llançar quan els assalariats del nostre país ho passen certament malament, quan els «mileuristes» ho passen tan malament? En tècnica pressupostària, l'impost del patrimoni s'hi havia de posar, segur que sí. Però, si vol, ofereixo al conseller encara un altre argument. Com que des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida hem presentat al Congrés dels Diputats una proposta d'esmena a la modificació de l'impost de patrimoni, encara podem confiar que s'imposarà la «cordura» i que aquesta mesura absurda finalment no tirarà endavant.

Nosaltres no vam donar mai suport a totes aquestes propostes fiscals de reducció injustificada i penso que vam encertar-la. Nosaltres volem disposar dels recursos públics necessaris per fer front a la crisi, a les necessitats, a les expectatives del poble de Catalunya, i una condició necessària però no suficient és disposar d'uns ingressos fiscals raonables, fruit d'un sistema fiscal just, progressiu i equitatiu. I disposar de la integritat dels ingressos. En unes circumstàncies com les actuals el frau fiscal és un element d'insolidaritat absolutament intolerable, y *haberlo, haylo*, com les estadístiques europees i, si vostès volen, la percepció olfactiva ens recorden. I el nostre

grup voldria que en aquest camp totes les administracions, i també la catalana, fossin decidides i eficaces. El pressupost i la gent d'aquest país ho agrairien.

Tenim evidentment, i tothom s'hi ha referit, i jo no puc passar per alt aquest punt, el problema de no tenir tancat el finançament, una cosa que complica encara més el trencaclosques d'aquest puzzle. Mínimament resoltes –i s'accepten correccions de matís– les inversions de l'Estat, tenim problema amb la base fiscal, amb una pressió fiscal baixa, amb un frau fiscal important –i encara amb mites que circulen, com que si tenim l'impost de societats, i després resulta que els estudis ho refuten i diuen que estem per sota de la mitjana europea–, amb el repartiment que fa l'Estat amb les comunitats autònomes –importantíssim: el 1999 el 45 per cent era l'Estat, el 54 per cent eren les comunitats autònomes, i això ha anat en detriment: el 2007 el 51 per cent és l'Estat i el 49 per cent són les comunitats autònomes, a pesar que les comunitats autònomes tenen aquella despesa que creix d'acord amb la població–, i finalment el repartiment entre comunitats. Euros per habitant, allò que diuen que és objectiu. El nostre país té ventalls que van, d'ingressos corrents, des dels 5.538 euros per habitant, eh?, fins als 2.820 que tenen altres. I evidentment això té també una implicació immediata damunt d'aquest pressupost.

Mirin, moltes vegades fem allò de les comparacions entre països, no? També es poden fer comparacions de què representa el sector públic damunt del producte interior brut. A Europa és un 46 per cent, a Espanya és un 38,5 per cent. Hi han comunitats autònomes al nostre país que tenen 58 per cent, més que Suècia, i n'hi han algunes, que, miri, ves per on, som nosaltres, que tenim el 30,8 per cent, menys que Romania. Aquest problema hi és i mentre no hi hagi resolució la satisfacció de les necessitats pressupostàries, de les necessitats de la nostra gent serà certament difícil.

I aquest és el missatge que hem de llançar a la societat catalana: un nou model de finançament no és fàcil, però el necessitem. És molt pesat aquest debat tan llarg sobre el finançament, però és absolutament imprescindible. No aconseguirem satisfer les necessitats del país sense solucionar aquest aspecte.

Això ha fet que aquest pressupost faci recurs a l'1 per cent d'endeutament, a l'1 per cent del producte interior brut de dèficit. Jo no em dono per alludit en absolut per la qualificació de qui ha parlat dels dogmàtics del deute. Per contra, celebrego que finalment el conseller Castells i el nostre grup ens hàgim trobat en la definició que el deute en situacions de crisi és una eina absolutament imprescindible i que tant de bo que, com molts altres països han sabut fer, aquí hi hagués, a Espanya, la sensibilitat per tal d'aixecar, dins de la racionalitat, els nivells de deute fins a aquells nivells que ens permetin afrontar una situació de crisi important.

Ja sé que diran que m'aprofito que el liberalisme està en hores baixes, però a mi no em fa cap vergonya de dir que en aquests moments uns pressupostos expansius haurien sigut una fórmula excel·lent per contribuir a donar sortida a la crisi. Hi ha qui en la llarga marxa de Marx fins a Hayek, eh?, no ha sabut fer aquella pa-

rada oportuna per prendre el bo que té el nostre vell amic Keynes.

Parlem ara de les despesa. Saben vostès que..., s'ha dit avui aquí que hi ha una percepció que aquest pressupost s'ha fet... –ho han dit els grups de l'oposició–, que aquest pressupost s'ha fet mirant primer les despeses i després tapant-ho amb els ingressos. Parlant-li amb absoluta franquesa, la percepció que tenim els grups que donem suport al Govern és just –és just– a la inversa. Potser per això no m'atreveixo a parlar de sang, suor i llàgrimes; de sang no n'hi ha hagut, almenys que a mi em consti, però de suor i de llàgrimes n'hi han hagut i amb quantitats importants. No. Aquí el que s'ha fet ha sigut veure realment amb els paràmetres econòmics fins on es podia arribar amb els paràmetres d'ingressos i a partir d'aquí prioritzar –prioritzar–, i la prioritització que en surt és conseqüència directa dels anunciats que s'han dit: mantenir l'esforç d'inversió, un esforç d'inversió que el podem presentar en valor absoluts, en valors relatius i en valors comparatius, i que és un pas endavant en qualsevol element del nostre país en anys anteriors. Mirin-s'ho com vulguin! I que amb l'ajuda, a més a més, de l'addicional tercera de l'Estatut configuren en aquests moments una de les bases sòlides del nostre desenvolupament i de la dinamització de la nostra economia. Potser caldrà anar pensant cada vegada més ja no en termes quantitativs, sinó en termes de la qualitat de a què destinem la inversió.

Un esforç amb partides d'investigació, recerca i desenvolupament, compliment del pacte nacional; dels béns públics de caràcter econòmic, transport, aigua –em meravella que algú digui «les inversions que s'han fet en aquest àmbit no serveixen de res». Afortunadament que s'estan fent, afortunadament disposem cada vegada més d'una base normalitzada en aquest sentit, de foment de l'economia productiva, etcètera.

Avui és un debat de totalitat de valoració de les esmenes. Avui aquí hem anat sentint afirmacions que, des de la nostra perspectiva, no s'han vist justificades: «No ataquen la crisi.» L'ataquen amb la força de la qual disposem. «Vostès proposen mesures contradictòries.» Proponem aquelles mesures que donen resposta als compromisos i a les necessitats. «És que vostès gasten molt perquè tenen moltes conselleries.» Tant de bo fos tan fàcil com reduir el nombre de conselleries per reduir o per incrementar la dallonses de la despesa. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) No admetem, tampoc no trobem adequades qui contraposa partides que tenen ordres de magnitud absolutament diferents.

Mantenim, i amb això acabo, senyor president, que es tracta d'uns pressupostos que permeten fer front a la crisi i protegir els sectors més vulnerables. Si algú hi vol afegir la resistència, benvinguda sigui, possiblement té una part d'element de raó, en tot cas, motius més que suficients al nostre criteri per avui no donar suport a les esmenes a la totalitat dels pressupostos que s'han formulat.

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, molt honorable senyor president, molt breument, des de l'escó, simplement per agrair als tres grups parlamentaris de la majoria les seves paraules, les seves paraules de suport a aquests pressupostos que ha presentat el Govern. Agrair també les aportacions dels grups de la majoria, les aportacions que han permès enriquir aquests pressupost. I algun dels membres dels grups parlamentaris, algun dels portaveus, ha dit que el Govern ha respost, i vull senyalar que el Govern ha respost perquè sap que té al darrere una sòlida majoria parlamentària, que comparteix un projecte, que comparteix un model de país i que avui en aquest debat, i al llarg de la tramitació dels pressupostos, dirà al país: «Les vostres institucions, el vostre Govern, us diuen que sabem on anem i que estem en condicions de fer front a aquesta crisi.»

Jo, en nom del Govern, us vull demanar que ho feu, com heu fet avui, amb un ànim constructiu, sabent que totes les aportacions positives poden ajudar a enriquir aquests pressupostos.

Moltes gràcies, als grups parlamentaris; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Doncs, acabat el debat sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat del projecte.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat del Projecte de pressupost de la Generalitat per al 2009 han estat rebutjades per 64 vots a favor i 69 vots en contra.

Per tant, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del projecte presentat.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Palomares Amat i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el tancament d'algunes emissores arran de l'atorgament de concessions d'emissores de ràdio pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya i sobre la independència política dels membres del Consell (tram. 317-00193/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat. En primer lloc, té la paraula per a formular-la el Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Al grup de Ciutadans li agradaria conèixer l'opinió del molt honorable president sobre el tancament d'algunes emissores en les concessions de ràdio que hi ha hagut per part del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. I saber també quina és l'opinió que té el president de la Generalitat sobre la independència política dels càrrecs que formen part d'aquest consell, i si creu que és la idònia i la convenient per poder fer una actuació independent i adequada en aquesta línia d'aquest ordre.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no em consta cap tancament de cap emissora que tingui cap concessió atorgada legalment. I, evidentment, pel que respecta a la independència dels membres del CAC, és un organisme independent nomenat per aquest Parlament, com molt bé vostè ho sap, i ho recull la llei que es va modificar en el seu moment.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Doncs, és veritat que aquest tancament poder no s'ha produït encara, però vostè sap que hi han assignacions i també retirades de concessions que implicarà tancaments –si tot va com ha d'anar– d'algunes emissores a Catalunya.

I, justament, el que li vull dir, respecte a la independència, vostè diu que és un òrgan independent, però quan un organisme dels seus deu membres en té set que són excàrrecs públics –d'aquest Parlament o alcaldes o altres tipus de càrrecs públics–, evidentment no es pot parlar d'independència, senyor Montilla. Vostè hauria de saber que vostè fins i tot té excompanys del seu partit al capdavant d'aquest organisme, i no és la primera ni la segona vegada que hi han, en aquest cas, feines arbitràries per part d'aquest organisme.

Nosaltres el que li volem dir –perquè jo crec que hem de parlar clar per a la ciutadania–: està claríssim que a Catalunya, i sobretot al Govern de la Generalitat, el que no interessa escoltar és millor tancar-ho, el que no interessa sentir és millor que no s'escolti. I, per tant, alguns dels membres que donen suport al Govern ja ho han dit molt bé, no?, allò famós del cordó sanitari: s'ha de posar una mena de cordó sanitari a tot allò que sigui descriure el malbaratament del diner públic, a tot allò que sigui descriure l'obsessió nacionalista del seu Govern, descriure tota aquella desfalca de diners que tenim.

Miri, jo crec sincerament, senyor Montilla, que dintre del seu Govern està clar que tenen al cap el que diuen alguns dels seus membres: «un espai català propi en tots els àmbits que puguem», i, en aquest cas, mediàtic. Vostès ja estan intentant fer una neteja lingüística a les escoles, als mitjans de comunicació, als comerços, i ara toca la neteja mediàtica, la neteja d'aquells mitjans que critiquen obertament i en democràcia el que fa el seu Govern. Per tant, ara toca la neteja mediàtica i esborrar del mapa tots aquells grups mediàtics que no els agrada el que vostè fa.

S'ha d'adaptar, senyor Montilla, a això. Miri, jo tinc aquí sobre una revista, que espero que el CAC no segresti ni mani segrestar, *The Economist*, ja que sí que el seu Govern està intentant fer gestions perquè això no es publiqui. Aquí el que diu és la pura realitat vista des d'Europa, la realitat que a Catalunya, com diu aquest *The Economist*, hi ha una obsessió nacionalista i una situació totalment contrària.

Per tant, senyor Montilla, espero, em guardaré la revista, guardada ben guardada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...perquè no la segrestin...

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president...

El president

No, no, se li ha acabat el temps.

El Sr. Rivera Díaz

Perquè a vostès no els agrada sentir allò que no fan.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè porta ja de diputat pràcticament dos anys. Vostè, a més a més, és lletrat, és advocat, algunes coses les hauria de conèixer a aquestes alçades. Cap de les empreses a què vostè fa al·lusió tenia cap concessió atorgada, o sigui, a ningú no se li ha tret una concessió i un dret legalment atorgat. I, per tant, no sé exactament de què parla vostè.

En qualsevol cas, suposo que tampoc quan parla de neteja, diguem-ne, lingüística està fent al·lusió a grups coneguts, alguns d'ells que utilitzen no precisament el català en les seves publicacions i que no han manifestat cap queixa. Suposo que vostè exclusivament parla per boca d'algun mitjà molt determinat, especialitzat, com vostè, a criticar la llengua catalana, a criticar aquest país i, també, evidentment, suposo que també a alinear-se en crítiques absolutament infundades i impresentables com les que ha fet una revista, que no per això evidentment nosaltres..., no segrestem res, ni podem ni volem, eh?, o sigui que pot guardar totes les revistes que vulgui, tots els exemplars de *The Economist*. Però, escolti, el que diu aquesta revista té molt poc a veure amb la realitat que vostè diu i que es viu a Catalunya.

I, per tant, tingui molt present això: una mica més d'informació, de documentació i de solvència a l'hora de parlar. Ningú ha perdut una concessió que legalment tingués atribuïda.

El president

És el torn...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la negociació de l'acord de finançament amb el Govern de l'Estat i sobre les mesures adoptades davant l'expedient de regulació d'ocupació de Nissan (tram. 317-00196/08)

...del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Molt honorable president, durant els darrers dies ha mantingut vostè dues reunions de gran transcendència, una amb el president Zapatero sobre el finançament, l'altra amb dirigents de Nissan. Pel que fa al finançament, el Govern central va incomplir de forma lamentable l'obligació imposada per l'Estatut d'aprovar el nou sistema abans del 9 d'agost. Fou ben trist, un govern desobeint una llei orgànica. Després, la vicepresidenta De la Vega es va comprometre a assolir un acord abans del final d'aquest mes. Si ho incompleix es demostrarà que, una de dues, o va mentir per sortir d'una situació parlamentària incòmoda, o no pinta res al Govern. En qualsevol cas, una persona que presumeix de profundes conviccions democràtiques haurà de reflexionar sobre les conseqüències d'aquesta pèrdua de credibilitat.

Ara, el president Zapatero sembla que preveu un acord abans d'acabar l'any. El meu grup és partidari d'una actitud ferma i decidida per aconseguir un bon acord aplicable l'1 de gener que permeti destinar els nous recursos, no eixugar dèficit, sinó incrementar les partides socials.

En l'altra reunió, la de Nissan, la Generalitat va expressar la preocupació per l'expedient ara ja presentat. S'ha apel·lat a la flexibilitat dels sindicats. Els sindicats, i en concret els de Nissan, ja ho han estat, de responsables i flexibles. Qui ara ha de ser responsable i flexible és la direcció de Nissan.

En temps de crisi hi ha expedients de regulació inevitables, però hem d'impedir que algunes empreses s'aprofitin de la crisi per reduir plantilla de forma injustificada. Tenim la sensació que Nissan és un d'aquests casos, i la Generalitat no pot acceptar que li plantegin «o expedient o adéu». Aquí no és aplicable allò que dos no es barallen si un no vol. Quan l'empresa vol imposar, on és la possible concertació? L'actuació pública no s'ha de produir tan sols amb relació al sector financer. Davant els expedients de regulació hi ha un perill superior a la possible dificultat de captar noves inversions, que és que altres empreses pensin que el xantatge és la via per aprovar-los. El Govern ha de transmetre la confiança que és al costat dels sectors socials que més pateixen la crisi.

D'aquestes dues qüestions, que estan profundament relacionades, voldríem que ens en fes una valoració.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies president. Senyor diputat, em pregunta vostè sobre dues qüestions complexes, i el temps òbviament no em permetrà que m'estengui el que voldria, però intentaré respondre molt clarament.

L'entrevista amb el president del Govern espanyol no va ser exclusivament per parlar de finançament. Vàrem parlar del finançament, però també vàrem parlar de la situació del sector de l'automòbil i de la crisi industrial, i també d'una bona notícia que es va produir, per a Barcelona i per a la capital de Catalunya, com és l'atorgament de la seu del Secretariat de la Unió per la Mediterrània.

Pel que fa al finançament, com vostè sap, certament en aquesta reunió van quedar dues coses clares. Per un costat, el president del Govern espanyol ha reconegut la necessitat que el nou sistema de finançament entri en vigor i sigui d'aplicació l'any que ve. I, per l'altre, el seu compromís també d'accelerar el ritme de les negociacions. Espero que així serà.

I pel que fa l'altra qüestió, el Govern és plenament conscient de la situació dels treballadors de Nissan, dels de Nissan i de moltes altres empreses del sector de l'automoció, i d'altres sectors, desgraciadament. Per això

estem treballant des del primer moment amb un objectiu molt clar, que és mantenir el màxim nombre de llocs de treball possibles en aquesta situació de crisi econòmica que tenim. Aquest és el nostre objectiu: els llocs de treball d'avui, i també els de demà; i des del primer dia, dic, perquè la reunió mantinguda a París ha estat una de les moltes accions que dia a dia du a terme aquest Govern.

El Govern està en contacte: amb els sindicats òbviament, amb el Govern de l'Estat també, per a solucions del problema. I hi continuarem treballant, no ho dubti, perquè ens importa i molt la situació dels treballadors afectats per aquest expedient de regulació, i desgraciadament per uns altres. I hem mantingut reunions amb l'empresa a nivell estatal i a nivell europeu, i no ens quedarem aquí. També durant les properes setmanes faré un viatge al Japó, on també, entre altres, tinc previst mantenir contactes amb la direcció de Nissan. L'objectiu? Molt clar: salvar, mantenir llocs de treball, mantenir l'activitat industrial ara i demà.

I, senyor diputat, coincidirà amb mi que la situació no agrada a ningú, però el que ningú podrà dir és que el Govern no està fent ni farà tot el que està a la seva mà.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posició del Govern i les gestions del president davant l'expedient de regulació d'ocupació de Nissan (tram. 317-00192/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Honorable president, voldríem saber amb més exactitud quina és la posició unitària, si és que n'hi ha, del Govern de la Generalitat de Catalunya amb relació a l'empresa Nissan i quines accions està fent vostè, més enllà del que diuen els seus socis de Govern, per evitar que 1.700 treballadors se'n vagin al carrer.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies. Senyor diputat, no sols el que diuen, com vostè diu, els socis del Govern. Jo he explicat en aquest moment les gestions que fem, que hem fet i que continuarem fent amb la direcció de l'empresa aquí, a Catalunya i a Espanya, i també amb els responsables màxims de l'empresa a Europa i al Japó. I, evidentment, també en col·laboració amb el Govern espanyol pel que fa a la necessitat d'impulsar un pla del sector de l'automòbil a nivell de l'Estat i a nivell europeu.

Aquesta i moltes altres coses farem, a més a més d'una cosa, que és també pel que respecta als expedients de regulació d'ocupació: fer complir el que diu la llei, l'article 52 de l'Estatut dels treballadors.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president. En qualsevol cas aquesta deu ser la seva legítima, però la seva opinió al cap i a la fi, perquè, escolti, el 5 de novembre hi va haver una manifestació a Barcelona, multitudinària, en què molts treballadors van manifestar-se per evitar els expedients de regulació, i aquella manifestació anava també en contra de la inacció del Govern de la Generalitat. I, en aquella manifestació, curiosament, hi havien representants del Partit Socialista de Catalunya, diputats a més a més; diputats al Congrés, d'Esquerra Republicana de Catalunya; diputats d'Iniciativa per Catalunya Verds, que estaven alhora manifestant-se, és a dir, estaven als dos costats del conflicte. I, per tant... Sí, sí, senyor Iceta, vostè també hi era, eh? (*Rialles.*)

En tot cas, miri hem vist... No, no, jo no. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Sirera i Bellés

Escoltin, és que no es pot anar a missa i repicar, sap?, s'ha de fer una cosa o l'altra. Miri, els seus socis de Govern, senyor Montilla, li demanen que no accepti signar l'ERO de Nissan. Tant Iniciativa per Catalunya com Esquerra Republicana li estan posant a vostè una condició per continuar donant-li suport, que és que no signi o no accepti signar aquest ERO.

Vostè, senyor president, no ha explicat quina és la posició unitària del seu Govern. Nosaltres no sabem si la seva posició és la mateixa que la de la consellera de Treball, que espero i desitjo que sí, però no sabem si els seus altres consellers d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya pensen el mateix amb relació a aquest expedient. I a nosaltres ens preocupa, perquè –no sé si vostè ho deu recordar– fa uns mesos vostè va crear un gabinet de crisi del Govern del qual no s'ha tornat a parlar, ni se n'ha tornat a sentir, no? Des que vostè va crear aquell gabinet de crisi, Catalunya ja suma 6.000 acomiadaments i 7.000 suspensions temporals d'ocupació.

Senyor Montilla, què fa el Govern, de debò, més enllà de fer-se la fotografia? Què fa, de debò, per evitar que els 1.700 treballadors de Nissan, que els treballadors de SEAT, Delphi, de Tyco, de Frigo, totes aquestes persones i les seves famílies no se'n vagin al carrer? Vostè no està fent absolutament res. Ara ha anunciat que anirà al Japó i que aprofitarà per veure la gent de Nissan. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Senyor Montilla, li demano, des del Grup Popular...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

...molta més empena per afrontar aquesta crisi.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, a vostè no li ha d'estranyar que persones de la majoria parlamentària que dona suport al Govern comparteixin una preocupació, que era la preocupació d'aquesta manifestació per al manteniment de l'ocupació i la defensa de la indústria catalana. Això era el lema, entre d'altres, d'aquesta manifestació. Vostè, com que això ho segueix mitjançant la premsa, segurament mostra aquest desconeixement. A vostè sí que no el trobaran en aquestes manifestacions, no formen part de la seva preocupació. *(Veus de fons.)* Miri, aquesta és la realitat –aquesta és la realitat.

Respecte als expedients de regulació d'ocupació, el Govern està obligat a fer complir la llei, i la llei està, com li he dit abans, molt ben recollida en l'article 52 de l'Estatut dels treballadors. Aquest expedient ha estat presentat fa dos dies. Aquest expedient, entre altres coses, comportarà que demà hi hagi la primera reunió entre l'empresa i els treballadors per seguir el procediment que preveu el mateix Estatut dels treballadors, que fa tota una sèrie de requeriments. I nosaltres el que farem és aplicar la llei i vetllar pels interessos dels treballadors –pels interessos dels treballadors–, en un context que no és únic a Catalunya. Escolti, perquè això de la destrucció dels llocs de treball en el sector de l'automòbil, precisament, no és un patrimoni de Catalunya. O no hi ha destrucció també de llocs de treball a altres empreses del sector de l'automòbil? És que hi ha una realitat, senyor Sirera. Vostè no sé si se n'ha assabentat! *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Entre altres coses, es venen menys cotxes.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I això també és un dels problemes que tenim als quals haurem de fer front.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compromís en el desenvolupament de la planificació de la política industrial estratègica (tram. 317-00194/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyor president, un de cada quatre euros que factura la indústria a l'Estat es genera a Catalunya. La indústria i els serveis empresarials són dels principals actius de la nostra economia. I ara estem en un moment en què les economies mundials pateixen els efectes de la primera crisi de la globalització. I a casa nostra hi ha sectors que aguanten bé i que se'n surten, i d'altres en els quals hi ha un increment de l'atur, regulacions d'ocupació i tancaments.

I igual que s'han acompanyat sectors que han apostat per la tecnologia, per la innovació, pels clústers, així s'ha de fer en els que acusen en carn pròpia la recessió i la caiguda del consum, com són també el de l'automoció i els components. És més moment que mai per reforçar aquesta política d'una visió industrial que no sigui ni puntual, ni d'anar posant pegats, de reforçar les polítiques que aposten per la millora de la competitivitat, pel foment de la recerca, el desenvolupament i la innovació, per la captació d'inversió estrangera, perquè, com hem vist, una política industrial que mereixi aquest nom no s'improvisa.

I també hem de tenir molt clar, perquè n'hem tingut exemples duríssims, que el paper del sector públic, la intervenció del sector públic s'ha fet més evident de com n'és de clau. I també és moment, president, de pensar en els treballadors i treballadores d'aquest país més que mai. També perquè venim d'on venim, de classe treballadora, i som conscients de les dificultats que encaren les classes populars. I no hem de perdre de vista tampoc d'on formem part, que és d'un país d'economia productiva, no d'economia especulativa. I aquesta economia ha de continuar sent-ho i reforçada de cara al futur. És per això que més que mai hem de seguir en la línia iniciada els darrers anys i actuar bé, de manera justa, rigorosa davant els ERO, i amb fermesa. I també hem de ser capaços, president, de transmetre confiança a les empreses i als treballadors i treballadores de l'àrea metropolitana de Barcelona, però també de Sarrià de Ter, de Palamós, de Montblanc, de Manresa, de Girona, d'arreu del país.

Per això, president, volem saber la visió i el compromís del Govern en el desenvolupament de la planificació i de la política industrial estratègica engegada, que ens ha de permetre afrontar amb garanties el cicle de recessió en què estem i posar al dia el model industrial d'aquest país.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè és conscient que patim una crisi d'abast mundial i aquesta crisi inevitablement ens afecta. Per sort jo crec que a Catalunya, i ho deia el conseller Castells aquest matí, tenim una bona base industrial, que hem de mantenir i que hem de millorar per ser un país més competitiu, per continuar sent un país capdavanter a Europa. Sectors com el de l'automoció en són un exemple clar. I volem continuar sent referents en aquesta i en altres activitats industrials, que ningú no ho dubti.

Per sort, i per sortir de la crisi, amb una indústria reforçada, necessitem bàsicament quatre coses: un treball constant, idees clares, complicitat i també competitivitat. Jo crec que de treball i d'idees clares per a la indústria aquest govern les té. Sobre les complicitats tenim clar que, si volem solucions a gran escala, no hem de treballar sols, i per això estem en contacte amb el Govern espanyol, contactes que ja existeixen i que s'intensificaran a partir de la setmana que ve. I estem, també, impulsant l'elaboració d'un pla europeu per a l'automoció. És absolutament necessari. Volem que la Unió Europea també ens ajudi a sortir d'aquesta crisi amb un sector de l'automoció reforçat. I també en això estem treballant i parlant amb les empreses i parlant amb els sindicats, només faltaria!

I per aconseguir més competitivitat, l'altre pilar fonamental, hem de ser capaços d'aportar més valor afegit i més competitivitat. I ho fem apostant per la recerca, apostant per la innovació, per la concertació. I aquí també són necessàries les complicitats, també per a la formació, per a les infraestructures. Ja ho estem fent. Els pressupostos presentats aquest matí ho demostren, no? I no només els pressupostos, també treballem per crear un entorn que pugui ser atractiu per a les empreses sobre el marc normatiu, el marc polític i el marc institucional, amb la Llei de política industrial, amb la Llei de seguretat industrial, amb l'acord estratègic, amb el Pacte nacional de la recerca i també amb les mesures per reduir les traves burocràtiques, per citar-ne només els exemples més rellevants.

En definitiva, treballem per resoldre els problemes d'avui, però també per preparar el país per a demà, perquè aquesta és la nostra obligació, és l'obligació de tots els que avui estem aquí, i, per tant, en aquest sentit, estic convençut que tots treballarem per aconseguir-ho.

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la designació de Barcelona com a seu del Secretariat Permanent de la Unió per la Mediterrània (tram. 317-00195/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Mohammed Chaib per formular la següent pregunta.

El Sr. Chaib Akhdim

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, el passat 5 de novembre ens vàrem despertar amb dues bones notícies: el *Yes, we can* es va fer realitat amb la victòria aclaparadora de Barack Obama i també amb la notícia transcendental i definitiva que els quaranta-tres països reunits a Marsella havien decidit que Barcelona fos la ciutat que acollís la Secretaria de la Unió per la Mediterrània. Sens dubte, dos fets que marcaran el rumb de la humanitat en el futur. (*Remor de veus.*)

Senyor president, sempre havíem pensat que podríem i que aconseguiríem que la seu de la Unió per la Mediterrània estigués a Barcelona, perquè la gran i bona feina feta de manera coordinada, tant pel Govern d'Espanya, pel Govern de la Generalitat i per l'Ajuntament de Barcelona, va ser finalment i clarament reconeguda.

Crec que no podem passar per alt algunes qüestions importants que hem d'analitzar en aquesta transcendental decisió: hem de reconèixer l'important paper que va tenir també la societat civil catalana en el seu conjunt, i, dins d'aquesta societat les comunitats originàries de països àrabs de la Mediterrània: Síria, Marroc, Palestina, Líban, etcètera, que viuen a casa nostra i que van donar el seu suport incondicional a Barcelona des del primer moment, fent així honor, una altra vegada, al tarannà obert i acollidor de Catalunya i de Barcelona com a capital, potenciant el sentiment de pertinença al nostre país.

Un altre element és la importància de les excel·lents relacions que Catalunya i el Govern d'Espanya han teixit històricament durant anys amb tots els països de la Mediterrània, i que s'han anat reforçant des del Procés de Barcelona, que culmina ara amb la Unió per la Mediterrània tenint Barcelona com a capital de la Mediterrània. És per això que alguns països àrabs van retirar la seva candidatura en benefici de Barcelona, simplement perquè no volien competir amb un germà per al qual desitjaven tot el millor.

Senyor president, quan els països de la Mediterrània que conformen la Lliga Àrab es van reunir al Caire una setmana abans de la reunió de Marsella o quan van venir a Barcelona quatre dies abans convidats per «la Caixa», l'antic ambaixador i ara director d'Afers Europeus de la Lliga Àrab, ja coneixíem l'estima i la confiança que tenien per Barcelona. I, a més, vèiem que la petició que feia la Lliga Àrab de tenir un paper important en la UpM ens semblava absolutament lògic, i és així com totes les polítiques que desenvolupem han d'anar encaminades a aquest objectiu.

S'obre, per tant, una gran oportunitat per a Barcelona i Catalunya, per a tota la societat catalana per enfortir els llaços amb els pobles de la Mediterrània, des del punt de vista social, cultural, mediambiental...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Chaib Akhdim

...econòmic i polític, fent que sigui una regió de prosperitat, de diàleg...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Chaib Akhdim

...entre cultures, de pau, d'estabilitat i de seguretat.

Per tant, senyor president, com valora...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Chaib Akhdim

...i què espera el Govern de la Generalitat d'aquesta important designació per a Barcelona?

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè sap, el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya va apostar des del primer moment perquè el Govern d'Espanya presentés la candidatura de Barcelona. I en aquest sentit crec que és també just reconèixer l'important paper que ha tingut el treball del Ministeri d'Afers Exteriors en l'assoliment d'aquest objectiu.

Però vostè em preguntava què espera el Govern. Doncs bé, considerem que la Secretaria de la Unió per la Mediterrània consolida i consolidarà la capitalitat euromediterrània de Barcelona, i dóna cobertura i forma a la vocació euromediterrània de la capital del nostre país. No es tracta només d'una qüestió simbòlica, el fet de dotar el Procés de Barcelona d'una estructura permanent comporta la seva institucionalització i li proporciona un espai d'acció i de projecció de caràcter tangible.

Per una altra banda, també, la designació de Barcelona com a seu de la Secretaria culmina un procés que es va iniciar precisament a Barcelona ara ja fa més d'una dècada. Per tant, podem dir que amb la Unió per la Mediterrània comença una nova etapa caracteritzada per un major compromís de cooperació dels estats, un nou protagonisme de la societat civil i també una atenció prioritària en el desenvolupament de projectes concrets. I això es farà des de Barcelona, des de Catalunya.

Les estructures permanents i molt especialment la Secretaria neixen amb l'objectiu de dotar de contingut aquests projectes. I tots els temes rellevants per Catalunya –les infraestructures, el medi ambient, les transaccions comercials– se situen en el doble eix europeu i mediterrani. Tot just aquesta setmana se celebra, aquí a Barcelona, el congrés de cambres de comerç del Mediterrani. Per tant, la Mediterrània és el nostre àmbit comercial també natural. I més enllà de la seu, senyor diputat, la política euromediterrània és un àmbit clau per a Catalunya i la lluita mantinguda per aconseguir ser la seu és la demostració més clara d'aquest convenciment.

I finalment, per acabar, puc també dir que el Govern ja està organitzant amb el Ministeri d'Afers Exteriors i la Comissió Europea els treballs per a una posada en marxa efectiva de la Secretaria, que, com vostè sap, ha d'estar operativa el maig de l'any 2009.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el model industrial i del sector de l'automòbil i sobre les actuacions previstes davant la crisi d'aquest sector (tram. 317-00197/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

(Pausa. Per raons tècniques, el Sr. Pujol i Ferrusola deixen l'escó al Sr. Mas i Gavarró.)

El Sr. Mas i Gavarró

Que ningú..., que ningú interpreti res –que ningú interpreti res.

(Rialles.)

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Comença ara el temps? *(Pausa.)* Senyor president del Parlament, senyor president de la Generalitat, hi ha hagut un debat molt interessant sobre tot aquest tema de l'àmbit industrial, dels sectors industrials de Catalunya, també del tema de l'automoció, del tema de l'automòbil. Catalunya és un país que té una llarguíssima tradició no només industrial, sinó també precisament en aquest ram de l'automòbil.

De tota manera, deixi'm dir-li, senyor president, que, escoltant les seves respostes, a mi em fa la impressió d'una resposta purament administrativa i burocràtica. Aquesta és la sensació que jo tinc.

Vostè diu que es va veure amb el president del Govern espanyol, però no explica com van quedar; és a dir, va tornar amb les mans buides d'aquesta conversa? Parlo

de la Nissan, parlo de la SEAT, parlo a través d'aquestes empreses de tot el teixit productiu que hi està associat, que són petites i mitjanes empreses que formen part d'aquesta identitat industrial catalana. Vostè va tornar amb les mans buides perquè no ens ha explicat què van aconseguir.

Se'n va anar a París a veure el gran mànager de Nissan-Renault i va tornar amb les mans buides.

És més, pocs dies després de tornar vostè de París, li han presentat l'ERO. Déu n'hi do! Aleshores si vostè va allà a prendre nota del que li diuen..., que no sé si és exactament això, però la realitat és aquesta: vostè torna amb les mans buides de tot arreu. I a mi això em sembla que és una posició o una resposta, ho torno a dir, molt administrativa i molt burocràtica.

Per tant, jo li demano que ens expliqui una mica més, per trencar aquesta imatge, que ens expliqui una mica més quin model tenen vostès, quin model industrial, quin model del sector de l'automòbil, i què pensen fer concretament per resoldre els temes, no simplement a través de declaracions, sinó a través de fets; no paraules, sinó fets.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, la veritat és que em costa, em costa reconèixer en vostè el líder d'una formació política que ha governat vint-i-tres anys Catalunya, senyor Mas, i que aspira a tornar a governar-la. Ho dic una mica per aquestes desqualificacions: «vostè torna amb les mans buides», «vostè no ha fet res» (*remor de veus*), «vostè el que fa és una gestió burocràtica, administrativa...»

Escolti, vostè sap que això no és així. Vostè sap també el marc en què està la crisi de l'automòbil. Vostè sap perfectament com està evolucionant el mercat, la situació de dificultat que tenen totes les empreses. Aquí i a tot arreu –aquí i a tot arreu. Hi ha multinacionals més importants que Nissan que estan a punt de fer fallida. Ho diu la premsa econòmica d'avui, sense anar més lluny.

Per tant, no estem parlant d'una cosa que afecti Catalunya i que pugui solucionar exclusivament el seu Govern. I, per tant, les coses, amb una mica més de rigor. Vostè sap que no està en mans del Govern de Catalunya, exclusivament –dic «exclusivament», no dic que no estiguem fent res i que no puguem fer res, que estem fent i farem–, la solució d'aquest problema; entre altres, diguem-ne, als que vostè ha fet referència.

El president

El senyor Mas té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

La seva resposta, senyor president, em confirma aquest esperit administratiu i burocràtic, i a més a més jo li

demano una cosa, no s'ho prengui malament, home. Escolti'm, que la crítica forma part de la democràcia. I jo li demano una mica de respecte també, perquè que vostè ha tornat amb les mans buides de tot arreu és la pura evidència, no ens ho inventem nosaltres.

Permeti'm que li digui una altra cosa. Vostè ha sigut ministre d'Indústria durant tres anys –tres anys–, senyor Montilla, ministre d'Indústria, i ara porta més de dos anys de president de la Generalitat, o dos anys; ha tingut temps i poder, instruments i temps, per ocupar-se de la indústria, per exemple.

Els problemes de Nissan no vénen només d'ara, eh?, vénen de quan es va perdre l'ampliació o la substitució de la fàbrica de la Zona Franca. Els problemes de SEAT són de models i de mercats, no vénen d'ara, vénen de fa mesos. Vostè ha tingut capacitat d'intervenció en tot això, i ha fet una resposta purament administrativa. Ha anat prenent nota. Jo li demano acció...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...i lideratge en aquest terreny.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Certament, jo era ministre quan es van produir les xifres rècord de producció d'automòbils a Espanya i a Catalunya, i no era mèrit meu –no era mèrit meu–, evidentment, no ho era, era del mercat i de la situació econòmica. (*Remor de veus.*) Tampoc es culpa d'aquest Govern que el mes passat la matriculació de cotxes hagi caigut un 39 per cent o de furgonetes i altres vehicles, un 52 per cent. Suposo que tampoc..., suposo que vostè en això coincidirà que no és culpa d'aquest Govern.

I el Govern s'ha preocupat i es preocupa i es continuarà preocupant pels treballadors i pel futur de la indústria d'aquest país. I SEAT té nous models que fabricarà. I alguna cosa hi tenim a veure també, eh?; no dic que ho hàgim portat nosaltres, que s'hagi decidit en una reunió del Consell de Govern, però evidentment perquè hem fet aquesta aposta i perquè hem fet les gestions pertinents i el suport necessari. Com ho farem també, com estem disposats a fer-ho, i així ho hem explicat als responsables de la multinacional Nissan, també; si fan una aposta industrial, hi haurà col·laboració i suport d'aquest Govern. Igual que tampoc deixarem que l'empresa aprofiti la circumstàncies...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...sense projecte industrial i sense pla social, per reduir injustament la plantilla.

El president

Senyor president, gràcies.

Pregunta

al Govern sobre l'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerca Mèdiques (tram. 310-00248/08)

La següent pregunta, en aquest cas al Govern i a l'honorable..., en aquest cas al Govern, la planteja, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, des del passat mes d'octubre el senyor Joan Guanyabens és el nou responsable de l'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerca Mèdiques. Aquest canvi no és «baladí», darrere aquest canvi hi ha la voluntat de donar un important impuls en matèria d'informació i d'avaluació en l'àmbit de la salut. Hem tingut l'oportunitat de parlar en aquest mateix hemicicle de la extensió de la història clínica compartida, que permetrà al llarg dels anys 2009 i 2010 que el ciutadà tingui accés a la seva pròpia història clínica electrònica i també als diferents professionals que l'atenen, per tal que en definitiva es millori l'assistència a tots els catalans i totes les catalanes.

Avui, però, senyora consellera, volia parlar-li de la creació de l'Agència d'Informació i Qualitat; ho dic perquè el senyor Guanyabens també té l'encàrrec de la seva posta en funcionament. El Grup de Treball per la Racionalització i el Finançament de la Despesa Sanitària, l'anomenat informe Vilardell, ja recomanava la seva creació com una de les mesures per tal de millorar la qualitat del sistema sanitari català.

I nosaltres, senyora consellera, també considerem que cada dia és més important la informació i l'avaluació de les actuacions que es fan en l'àmbit de la salut, perquè aporten transparència al sistema, i aquesta transparència genera confiança al ciutadà, que en definitiva és el centre del sistema, perquè també n'és l'usuari i també n'és el copropietari, d'allò que els diferents governs del nostre país tenen l'obligació de gestionar i de gestionar amb qualitat.

Sabem, senyora consellera, que l'Agència de la Informació i Qualitat treballarà en dues línies, la de la informació i la de l'avaluació, i integrarà en el seu si l'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerca Mèdiques i també la central de resultats. La primera avaluarà les tecnologies i la recerca, i la segona avaluarà el sistema sanitari de Catalunya; de fet, una gran responsabilitat i també un gran projecte pel que fa referència a la informació i a l'avaluació de les tasques i les actuacions que es duen a terme en l'àmbit de salut al nostre país.

Per això, senyora consellera, volem preguntar-li sobre la valoració que fa vostè de la creació de l'Agència d'Informació i Qualitat, sobre la seva missió i sobre el calendari de la seva posta en funcionament.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera de Salut té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, nosaltres desplegarem l'Agència d'Informació i de Qualitat aquest any 2009. Això forma part d'un treball que va començar en l'anterior legislatura, després del grup que va liderar el doctor Miquel Vilardell, i en aquests moments és l'evolució, com vostè molt bé ha dit, de l'Agència d'Avaluació de Tecnologia sanitària i Recerca, adscrita al Servei Català de la Salut.

La nostra missió és molt clara. De fet, el sector salut té llarga tradició de cultura de resultats, però ara hem fet una aposta molt clara –molt clara– que agregarà la informació, estendrà les tecnologies de la informació i la comunicació; un projecte que ja ha començat i que de fet té un gran producte estrella que és el desplegament de la història clínica compartida a tot el sistema, que s'acabarà abans que s'acabi l'any 2009, així com també la recepta electrònica –liderat i acompanyats pel doctor Manolo Castells.

Per tant, informació, agregació, gestió de la informació, al costat de la cultura de resultats. Aquesta és la missió i els objectius, com deia vostè, destinats a fer avaluació «pre» i «post» de tot allò que passi en el sector salut, també en salut pública, en tecnologies sanitàries, en medicaments, en recerca, en innovació.

Al servei de què i de qui? Al servei, per descomptat, de la qualitat i l'equitat i l'eficiència del sistema. De qui? De totes les parts, de tots els actors.

També és un exercici de total transparència. Primer, pel Departament de Salut per prendre les decisions correctes en cada moment, que és qui exerceix l'autoritat. Pel Servei Català de la Salut, que està canviant els seus sistemes de compra cap a compra de resultats. També les organitzacions sanitàries que estan acostumades –i ho generalitzarem– a comparar-se entre elles, a estendre les bones pràctiques. També cadascun dels professionals, perquè de fet al model retributiu hi hem incorporat indicadors de comparança entre els mateixos professionals. I també, i sobretot, pels usuaris.

Per tant, estem davant d'un projecte molt important que només els sectors madurs el poden fer, perquè estan disposats a comparar-se, a ser transparents, en ares, per descomptat, de la qualitat i de l'equitat i també de l'humanisme.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Sanitat

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la línia d'actuació amb relació als expedients de regulació d'ocupació presentats darrerament (tram. 310-00249/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Espero tener más suerte en la información; después de cuatro preguntas parlamentarias al presidente de la Generalitat no he acabado de saber cuál es la posición del Gobierno en lo que hace referencia al expediente de regulación de empleo de Nissan. Espero que la *consellera* me lo pueda aclarar.

Sí que es cierto que el artículo 51, no el 52, del Estatuto de los trabajadores establece una regulación del despido colectivo. Mil, casi mil setecientas personas están pendientes ahora mismo de saber qué pasará con su puesto de trabajo. El lunes se presentó el ERE de Nissan y seguro que la *consellera* ya tiene información detallada sobre él; no puede decir que no lo ha leído, y, si no lo ha leído, es una irresponsabilidad que no lo haya hecho.

Por lo tanto, me gustaría conocer de primera impresión: primero, si va a ser admitido a trámite; después, cuál es la impresión que tiene del mismo; si cuenta con proyecto industrial; qué contenido tiene, y al mismo tiempo si la inspección de trabajo ya se ha puesto en marcha para realizar el informe pertinente.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert que dilluns passat es va presentar l'expedient de regulació d'ocupació que el dia 13 d'octubre havia anunciat l'empresa. Aquest expedient es va presentar dilluns a les sis de la tarda, i les causes alegades per l'empresa per rescindir 1.288 contractes de treball són causes organitzatives i productives.

He de dir, com ha dit el president de la Generalitat, que el proper..., demà, dijous, es convocarà dins del període de consultes la primera reunió de mediació, per part del Departament de Treball, i amb la presència d'un inspector o inspectora de treball.

El president

El senyor Domingo té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Consellera*, esa primera reunión debe tener ya una primera impresión por parte de la *conselleria*. Desde luego, nuestro grupo,

como toda la sociedad catalana, está desconcertado en estos momentos. El presidente de la Generalitat llama a los sindicatos para que sean cautelosos, no sean malos y no molesten a las multinacionales.

Con esta posición, comprenderá que los trabajadores estén especialmente inquietos. ¿Ha recibido usted alguna instrucción por parte del presidente de la Generalitat para llevar con rigor y con cautela la negociación?

En este sentido, ¿se va a proceder, se va a invitar o se va a estimular por parte de la *conselleria* fomentar la suspensión de trabajos en vez de los despidos colectivos? Recientemente más de cuatro mil trabajadores de otra empresa automovilística también en crisis han optado por una vía distinta, la de la suspensión de trabajo, la suspensión del contrato de trabajo. Esa es una vía adecuada y que en tiempos de crisis del sector automovilístico puede dar una posible solución.

¿Va a impulsar y va a estimular esa vía o sencillamente se va a plegar a los intereses de la multinacional y va a aceptar de una manera casi servil lo que viene diciendo el amigo japonés?

Muchas gracias.

El president

La senyora consellera té la paraula.

La consellera de Treball

Sí, miri, senyor diputat, segurament vostè sap millor que jo el que diu l'article 51, i el que resoldrem és des del rigor, des de l'experiència, des de la contundència, i, com ha dit el president, defensant els llocs de treball, defensant també els interessos dels treballadors i defensant la indústria de l'automoció a Catalunya.

El cas de Nissan, el cas de SEAT i el cas del sector de l'automoció tenen implicació en moltes empreses a Catalunya. I, com vostè sap millor que jo, en aquests expedients ens pertocuen dues funcions: una, com a govern, liderant tot el procés, parlant amb els ministeris, parlant amb l'empresa, parlant amb els sindicats, parlant amb el comitè d'empresa, i l'altra, com a autoritat laboral.

I no és cap resposta administrativa, ni burocràtica; és la resposta que ens pertoca com a govern, i que diu l'Estatut; fomentant el diàleg —és des del diàleg i de la concertació i els acords que es poden trobar solucions—, fomentant un pla de viabilitat, un pla industrial i un pla de futur, fomentant un pla social per atenuar, pal·liar o evitar els efectes d'aquests acomiadaments.

I, miri, no es preocupi, que cap empresa pensi que es pot aprofitar d'aquesta situació econòmica per resoldre de forma favorable aquests expedients. No ens tremolarà la mà: quan no hi ha causa, ho denegarem. I si hi ha causa, com hem fet en el cas de SEAT, en què no hi ha hagut acord, i en un cas de suspensió de contractes, hem de resoldre favorablement la situació que demanaven de suspensió de contractes.

A nosaltres ens hauria agradat que el cas de Nissan hagués estat d'una altra forma, diferent; ens agrada millor trobar solucions en una taula, amb negociació, i buscar

mesures que no afectin els treballadors com són els acomiadaments.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris (tram. 310-00246/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera Tura, aquest matí vostè ha dit en una emissora de ràdio alguna cosa així com que la piscina de la presó de Lledoners no havia de sobtar ningú perquè està pensada com un incentiu per als reclusos que es portin bé –suposo que deu ser per als que es portin bé a l'estiu. Ens podria explicar aquesta frase i, per extensió, el seu capteniment en matèria de presons?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Justícia, senyora Montserrat Tura.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, com que suposo que la pregunta la va formular amb anterioritat al meu programa de ràdio d'aquest matí, la devia fer d'una altra cosa que no fos la piscina d'una presó, que encara no ha estat inaugurada.

I la pregunta fa referència a quina és la situació en les onze presons funcionant en aquests moments a Catalunya. I li he de dir que les presons són presons, que ningú es pensi que són una bassa d'oli, que per això existeix el reglament penitenciari, que aquest s'aplica, però que els indicadors, en general, del que està succeint amb la població penitenciària, que ha superat per primera vegada les deu mil persones, són indicadors favorables.

El president

Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Consellera, jo donava per..., la resposta per donada tal i com l'ha fet..., tal com l'ha respost, perquè, de fet, el problema és anterior a la seva entrevista d'aquest matí, però el problema és també anterior, fins i tot..., al problema de les presons. Té a veure amb això que algú del seu grup parlamentari, del seu partit, va dir que era la necessitat de l'eliminació d'una

«crosta» nacionalista en els mitjans de comunicació i, en general, a Catalunya, i la seva substitució pel que clarament és una «crosta» socialista que consisteix, malgrat el que algun conseller d'Esquerra Republicana en el poder no s'ha adonat, que és una manera d'anar canviant el panorama, no solament el panorama lingüístic i el panorama mediàtic, sinó el panorama sociològic i polític d'aquest país.

Quan tothom s'ha embarcat en una patètica cursa per demanar a veure qui demana més diners, jo el que em pregunto és com ho podem fer perquè l'autonomia financera no es converteixi en una manera de malbaratar diners.

I la piscina és una anècdota, efectivament, és una anècdota, però jo tinc la sensació que molta gent al carrer i, de fet, el ciberespai s'ha convertit en una manera de fer ressò del que preocupa la gent, s'ha convertit –dic– aquesta nova «crosta» seva, cristallitzada a través del CAC, en una manera de fer nous banys d'imatge que vostè havia fet abans en l'àmbit d'Interior i ara, que costen molt més.

Vostè es va tancar a la presó de Lledoners amb un grup de periodistes, i d'aquests alguns es preguntaven: «Per què aquesta piscina?» Per què ens gastem els diners públics amb coses que tenen a veure amb una postura bonista, en la qual es parla de la reinserció de les persones que estan a les presons, com si fossin més importants que les persones que hi treballen. Recordi que les persones que treballen a les presons de Catalunya són la ràtio més baixa d'Espanya en raó dels reclosos i que, per tant, les seves condicions de treball deuen ser bastant menys dignes que les dels presos que ara aniran a Lledoners.

Vostè, a l'última Comissió de Justícia, va dir que estaria construïda el 2012. Tenim clarament un problema, tenim un problema...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nebrera González

...de prioritització de recursos...

El president

Senyora diputada, s'ha acabat el temps.

La Sra. Nebrera González

...que molt probablement vostè hauria de tenir en compte.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia

Moltíssimes gràcies, senyor president. Em sembla que en dos minuts i mig vol discutir la política penitenciària i serà molt difícil. Però, de totes maneres, permeti'm que li digui, efectivament, quan arreglem les goteres de

la Model, no les arreglem només per als interns que hi ha allà dintre, sinó per a les persones que hi treballen. I, quan fem presons –i n'estem fent més que mai, perquè algunes d'elles són indignes i van ser construïdes o fa més de cent anys o en plena època del franquisme–, no ho fem només perquè els que compleixen penes de privació de llibertat tinguin bones condicions, sinó també perquè els treballadors treballin en instal·lacions molt més dignes i amb possibilitats de rehabilitació.

I és veritat que hi han incentius del tipus de pavellons esportius. Però, només faltaria que no hi hagués aquest tipus d'incentius.

I vostè s'agafa a aquesta anècdota i juga a la demagògia fàcil que l'incentiu de poder anar a la piscina cada tres setmanes és un malbaratament de diners i no s'ha fixat en cap dels indicadors –que, per cert, els fem públics i que mai hem sigut tan transparents i per això vostè té les dades que té, entre altres coses, perquè nosaltres les facilitem–..., doncs, que el nombre de persones en règim tancat, per tant, que han vulnerat la disciplina és més baix en els últims anys, que el nombre de persones que segueixen estudis reglats a l'interior de les presons s'ha incrementat en l'últim any en un 17,5 i ha superat per primera vegada les 4.000 persones que segueixen aquests estudis, que el nombre de persones que s'han acollit a treball penitenciari superen les 3.000 persones i s'han incrementat un 47 per cent durant un any, l'últim any.

Per tant, si això és «crosta» socialista, s'equivoca. L'execució de les penes dictades per un tribunal que priven d'un dret fonamental, que és la llibertat,...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...és una acció de l'Estat,...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

... avui descentralitzada en comunitat autònomes, i, per tant, una de les funcions més importants...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...que fa aquest Govern.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de recursos humans del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 310-00251/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. Avui, no faré ús del torn de rèplica, perquè crec que la pregunta que adreço al conseller Saura és de molta sensibilitat.

El dia 1 de novembre vam acabar el desplegament dels Mossos. Aquest any hem celebrat el vint-i-cinquè aniversari de la implantació de la Policia de la Generalitat com a policia pròpia, Cos de Mossos d'Esquadra.

Convergència i Unió va demanar durant molts anys a Madrid que això pogués ser possible. Va costar molt, els govern socialistes no ho entenien, finalment, vam tenir una policia pròpia.

No li diré que, en aquest moment, el desplegament hagi sigut un èxit total perquè tenim una taca negra. Aquesta taca..., no parlaré del Decret de segona activitat, que ja hauríem de tenir aquí des del mes de març i que no tenim, sinó d'una colla de mossos d'esquadra, alguns d'ells de la primera promoció –de fa vint-i-cinc anys–, tots amb experiència, amb formació, amb un gran sentit de cos, amb estima al país, que volen treballar i que no poden perquè tenen una declaració d'algun grau d'incapacitat, demanen al conseller Saura que els busqui una feina que estigui adaptada a les seves possibilitats –i podrien fer-la molt bé– i el conseller Saura els gira l'esquena.

Ara diré una cosa, senyor Saura i membres del Govern, que vull que quedi molt clara. Senyor Saura, jo l'exi-meixo de la responsabilitat d'un d'aquests casos –i als membres del Govern també– que ha acabat molt malament, ha acabat fatal, amb aquest ja no hi arribarem a temps, però, en tots els altres, sí. Tinc una carta de la família que autoritza a fer-ho públic. Vostè coneix el cas perquè té una reclamació damunt de la taula. La resposta arribarà tard, per als altres, no. Per als altres encara hi és a temps i seria benvinguda.

Vostè ha dit en un article, celebrant això dels mossos: «Les polítiques públiques de seguretat cal situar-les en l'àmbit de les modernes polítiques socials i protegir especialment les persones en situació de més vulnerabilitat.»

Aquests mossos d'esquadra ens estaven protegint a tots, ens volen continuar protegint a tots. Els mossos d'esquadra que estan ara en actiu s'han de poder sentir segurs davant d'una contingència.

Conseller Saura, faci honor a les seves paraules. Faci honor a aquestes paraules que ha dit en aquest article fa tres dies i digui'ns avui: «Sí, per a aquests mossos tinc una resposta positiva, tenen un lloc en el Cos de Mossos d'Esquadra de la Generalitat, encara que sigui en una tasca administrativa adaptada a les seves possibilitats.»

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada. Suposo que sap... Em sorprèn la seva pregunta, perquè suposo que sap que abans de l'estiu vam arribar a un acord amb tots els sindicats –amb tots els sindicats– per regular la segona activitat.

Li vull recordar que estava pendent des de 1994. Des de 1994 estava pendent la regulació de la segona activitat.

I aquest acord –i aquest acord– s'ha aconseguit fa quatre mesos, amb tots els sindicats.

Espero que demà la Comissió Jurídica Assessora, després de tres mesos, aprovi aquest decret i que en el proper Govern el puguem aprovar.

Per tant, l'acord és més de cinquanta-set anys, persones que tinguin determinades condicions físiques o psíquiques i els buscarem un lloc de treball. La negociació no ha estat fàcil però hem aconseguit negociar un decret de segona activitat, cosa que durant catorze anys no s'havia fet, senyora diputada.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la celebració del 25è aniversari de l'Institut Català de la Salut (tram. 310-00252/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Consellera, avui hem tingut el debat de pressupostos. Estem en crisi. El juny d'aquest any també estàvem en crisi. Tant és així que vostè parla de copagament dels medicaments o del menjar, copagament de serveis d'hostaleria als hospitals.

En aquest context, li pregunto: qui va decidir celebrar un acte central, vint-i-cinquè aniversari de l'ICS, amb aquest cost? Amb un cost de 534.479 euros? 288 en càterring, quasi 300.000 en despeses d'organització, quasi 100 milions de les antigues pessetes en un sol tiberi. Quina ha estat la despesa total de les diverses celebracions? Qui és el responsable d'autoritzar aquesta despesa, consellera?

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

El motiu, per descomptat, de celebrar els vint-i-cinc anys és com a qualsevol altra empresa. Una empresa de 42.000 treballadors que feia vint-i-cinc anys i un any d'empresa pública. El consell d'administració i el seu director general varen decidir, doncs, fer tot un seguit d'actes, que després l'hi relataré –de fet, els he passat per escrit, un per un, amb el cost–, amb una decisió que es va prendre és que això fos per patrocini o mecenatge de les entitats que volien col·laborar espontàniament sense..., amb un únic, diríem, límit que cap d'elles estigués formant part, en aquest moment, d'un concurs.

El president

Senyor Sancho, per repreguntar.

El Sr. Sancho i Serena

Consellera, em parla dels treballadors i em parla de les empreses. Jo li demano respecte. Respecte als treballadors i als professionals i respecte a les empreses. No es refugii vostè ni darrere els professionals ni darrere de la indústria, perquè els nostres professionals i les nostres empreses són tan responsables que cap d'ells hauria fet una despesa de quasi 100 milions en tiberis o 11.000 euros en una pausa cafè.

Jo també sóc personal de l'ICS, vostè ho sap. I no estic disposat que vostè em vulgui fer còmplice o coresponsable –ni a mi ni als meus companys de treball– d'aquest disbarat. Una cosa és celebrar i l'altra és malgastar.

Tant és així que, per exemple, els metges de família, en el seu codi ètic, recomanen no acceptar regals dels proveïdors. No és ètic gastar més de 641.000 euros en actes fastuosos pel vint-i-cinquè aniversari de l'ICS. No, no ho és per respecte a la gent, per respecte a les empreses i per respecte als professionals.

També la indústria és seriosa, tant és així que, parlant amb ells, algunes de les empreses que han sufragat la despesa tenen molt clar que ells haurien destinat els diners a altres fins com ajudes a la recerca biomèdica o a comprar TAC o a equipar quiròfans, o a contractar metges o infermeres; mai per a tiberis o festes, i menys en plena crisi.

La decisió de la despesa és seva, seva és la irresponsabilitat. Sí, una irresponsabilitat més, en plena crisi. Un símptoma que aquest Govern ha perdut el nord, un dels molts i molts símptomes d'un mal govern. L'actuació és certificat d'un govern en retrocés ètic, que ens porta a un clar retrocés nacional i social. *(Veus de fons.)*

Consellera, si greu és l'actuació, greu és voler traslladar les responsabilitats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...als professionals o a la indústria. La decisió de la despesa és seva,...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps...

El Sr. Sancho i Serena

...seva és la responsabilitat.

Per acabar, jo només li demano...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Sancho i Serena

...que assumeixi les conseqüències i ens doni explicacions, no excuses...

(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

El president

Té la paraula l'honorable consellera. *(Remor de veus.)*

La consellera de Salut

Senyor Sancho, sap que tinc un respecte profund... Vostè va estar present també en algun d'aquests actes que vàrem fer i no vaig veure entre els sis mil participants que hi hagués, de cap manera, cap infravaloració del que estàvem fent, perquè vostè sap que les entitats necessiten un sentiment de pertinença fort i el sector públic, també, senyor Sancho.

El gener, jornada de pacients amb el Programa de pacients experts. El febrer, jornada de directius, dos mil directius d'atenció primària. El març, jornada amb els treballadors socials dels centres de Catalunya. L'abril, mil administratius sanitaris reunits per debatre quin era el seu paper en l'Institut Català de la Salut. El mes de maig, cursa atlètica de la sanitat catalana...

Vostè sap que aquesta és una consellera, a diferència d'altres èpoques, que dona tota, tota la informació, eh? I vostè la té tota detallada, cost a cost. Hi insisteixo, la justificació és perquè, com totes les empreses, 42.000 treballadors, 2.600 milions d'euros anuals de pressupost bé es mereixien una multiplicitat d'actes, sobretot, perquè no van estar pagats amb diners públics, sinó –hi insisteixo– per patrocini voluntari de les mateixes entitats.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el comerç al detall (tram. 310-00247/08)

...l'il·lustre senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. *(Pausa.)* Perdó, el senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Moltes gràcies, senyor president. Conseller Huguet, el nostre teixit comercial ha d'afrontar l'actual context de crisi financera i econòmica, i la conseqüent caiguda del consum. És clau planificar com si cada any hi hagués crisi. És per això que des de la conselleria d'Innovació, Universitats i Empresa es treballa des de fa anys per oferir a les empreses comercials catalanes el suport necessari tant tècnic com econòmic per tal que puguin portar a terme els seus plans d'innovació, creixement i expansió.

És públic que durant d'any 2007 la seva conselleria va dedicar més de 27 milions d'euros al suport de les pimes comercials, al treball de les associacions i al suport als ajuntaments amb la millora dels entorns urbans per fer-los comercialment més atractius, generant una inversió que va superar els 151 milions d'euros. Durant el 2008 aquest suport s'ha mantingut i s'ha superat el nombre de peticions ateses.

El nostre model comercial, el català, és un model d'èxit, emparat en una llei catalana d'equipaments comercials que blindava aquest comerç i que va ser, aquesta llei, aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya; model comercial català que és sostenible, que cohesiona socialment perquè s'implanta comercialment en la trama urbana i al mateix temps també dona llibertat d'elecció al consumidor i busca l'equilibri territorial i de formats.

El desembre del 2006 el Parlament i el Consell Europeu van aprovar la Directiva de serveis en el mercat interior, que haurà de ser transposada a l'ordenament jurídic de l'Estat espanyol abans de finalitzar l'any 2009. La directiva, senyor conseller, té com a objectiu, ja ho sap, l'eliminació dels obstacles per a garantir el dret d'establiment dels prestadors de serveis i la seva lliure circulació.

Atesa la preocupació creixent en els agents del sector comercial de Catalunya, en el sentit que l'esmentada transposició pugui arribar a esbardellar el model comercial català, li formulem des del nostre grup parlamentari la següent pregunta. Quin és el capteniment del Govern sobre la proposta de modificació que proposa el Govern de l'Estat de la Llei d'ordenació del comerç minorista...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps...

El Sr. Quera i Carré

...per tal d'adaptar-la als nous imperatius de la Directiva de serveis?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. És evident que estem davant d'un repte, que és la transposició de la Directiva europea de serveis, anomenada Bolkestein. Aquesta directiva inicialment era molt negativa perquè pràcticament liberalitzava totalment la implantació. A partir d'una sèrie d'accions, entre les quals la mateixa acció de la Generalitat, es va introduir una esmena que va quedar de la manera que la regulació és possible en casos excepcionals. Aquestes excepcions són de tipus urbanístic i social.

I precisament són aquests dos motius els que justifiquen perfectament el model català de comerç; un model que va ser blindat per aquest Parlament per unanimitat en l'anterior legislatura amb la Llei d'equipaments comercials i que el que cal ara és, a partir de les indicacions europees, que n'hem de fer cas, amb relació a la lliure competència..., però que això no sigui incompatible amb la preservació de ciutats compactes, de ciutats complexes, per tant, múltiples, variades, diverses, i també que garanteixin la cohesió social i a la vegada la mobilitat sostenible.

És per això que cal regular, és per això que el comerç urbà de proximitat s'ha de garantir perquè la gent tingui al costat de casa, sense desplaçament, comerç de tota mida i que afavoreixin i donin tot tipus de béns i serveis de proximitat. Estem treballant en aquesta direcció amb un equip d'experts.

I quant a la llei, al projecte de llei espanyol, és evident que hi ha una interpretació que entenem que passa més enllà de les seves competències. En aquest sentit tenim l'estudi en mans de l'Institut d'Estudis Autònomic; hem fet arribar al ministre la nostra preocupació per aquest apartat, i espero que en el tram parlamentari del projecte de llei hi hagi la reforma pertinent per eliminar una clàusula que és l'única que veiem lesiva, que és quan marca un sostre de 2.500 metres a partir de sota del qual, diguem-ne, no hi ha regulació. Això entenem que possiblement és vàlid per a grans concentracions urbanes, però no ho seria per als territoris majoritaris a Catalunya, per tant..., i a més a més entra en competències que són clarament competències exclusives de la Generalitat.

Per això entrarem en negociació, espero que hi hagi acord, si no hi ha acord, evidentment, com no podria ser d'altra manera, defensarem jurídicament el conflicte de competències per defensar les nostres competències i a la vegada el model de comerç social...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...i compacte de Catalunya.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la situació general de Sallent (Bages) (tram. 310-00250/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies. Honorable conseller, la mineria potàssica del Bages és una indústria que genera llocs de treball i riquesa, que ha contribuït i contribueix al desenvolupament econòmic i social de localitats com Sallent i del conjunt de la nostra comarca.

No obstant, l'explotació de la potassa produeix els anomenats dipòsits o runams salins, és a dir, terreres amb alts continguts de sal. L'existència d'aquests dipòsits, combinada amb les filtracions i les pluges, produeix un greu problema: la salinització de les aigües. Durant molts anys s'ha treballat i produït sense que existís una cultura social mediambiental i unes normes legals adequades i, per tant, les terreres no reuneixen les condicions i garanties per evitar-la, aquesta salinització.

Des del nostre grup sempre hem pensat i defensat que és necessari i possible combinar l'activitat minera i els llocs de treball amb la preservació del medi ambient. I en aquest sentit considerem positives les actuacions que es porten a terme des del Govern i en especial des del Departament de Medi Ambient, com el conveni assolit entre l'Agència Catalana de l'Aigua i l'empresa Iberpotash per a la preservació del medi i també molt especialment per millorar la qualitat de l'aigua, i també amb la proposta i amb la reactivació que dona l'impuls al Fòrum de la Mineria del Bages.

Però entenem que cal avançar i cal fer-ho en la línia d'un pla integral, un pla que contempli, entre d'altres, la reutilització amb la instal·lació d'una planta de revalorització de la sal i que s'installi a Sallent, a l'estil de la que ja existeix a la vall salina de Cardona.

El poble de Sallent és el que està patint aquesta problemàtica de forma més intensa, ja que, a més a més del runam, de la contaminació de rius i fonts, ha fet, l'activitat minera, que sorgissin en el seu territori tot un seguit de deficiències qualificades com a subsidències, que això vol dir enfonsament dels terrenys, i que afecten molt especialment un barri que és el barri de l'Estació, que està situat sobre una antiga mina. I això ha fet que el barri, els seus pisos i les seves cases s'esquerdin de tal manera que els veïns han d'abandonar aquests habitatges.

Sabem que això ha estat motiu de preocupació i de treball per al seu departament, sabem que s'està treballant i s'ha negociat amb els veïns, però el que ens agradaria és que s'arribi a un acord satisfactori i de forma ràpida i d'acord amb les famílies afectades, perquè aquesta darrera setmana s'han enregistrat nous moviments.

I és en aquest sentit, honorable conseller, que li volíem preguntar en quin moment ens trobem, en quina situació estem, amb relació al barri de l'Estació, de Sallent.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, dir-li que òbviament la importància de Sallent i de la comarca minera del Bages és absolutament prioritària per al Govern.

En aquest sentit dir-li que en el Fòrum de la Minería, que està impulsat pel consell comarcal i que hi participem, es va parlar, justament, de la configuració d'un pla estratègic de la conca minera del Bages on constessin les actuacions i es situessin les inversions tant públiques com privades.

Evidentment un pla d'aquesta naturalesa, òbviament, seria liderat pel Govern, concretament pel departament que té les competències en matèria d'energia i minería.

Evidentment, assenyalar també, òbviament, que en aquest sentit el Fòrum ha recollit tot el treball d'un grup del qual formen part diferents departaments de la Generalitat, concretament el Departament d'Economia, energia i mines; el Departament de recerca i Universitats; Acció Cidem-Copca; el mateix Departament de Política Territorial, i el Departament de Medi Ambient, així com l'Agència Catalana de l'Aigua; en formen part també les administracions locals, com el Consell Comarcal del Bages, l'Ajuntament de Sallent, l'Ajuntament de Balsareny i l'Ajuntament de Súria, i forma part del mateix també l'empresa Iberpotash.

Respecte al tema dels runams, dir-li el següent. Tant a Súria com a Sallent s'han resolt les autoritzacions d'instal·lacions i l'empresa està realitzant els controls previstos en les mateixes autoritzacions. Iberpotash, amb la col·laboració d'Acció, està fent una prospecció per a nous usos de la sal.

Respecte a la reducció de la generació de runam s'estan aplicant les tècniques més selectives en l'explotació. El projecte de restauració per al runam inactiu de Vilafons està en tràmit d'avaluació d'impacte ambiental. El nou abastament d'aigua de Sallent s'està finalitzant amb una important participació de l'Agència Catalana de l'Aigua. A més a més, l'objectiu del conveni signat l'any passat és per executar els projectes de captació de surgència de Súria i Sallent i conduir-les al col·lector.

Respecte al col·lector de salmorres, dir que la primera part, la primera fase, està acabada i la segona està en període previ de licitació.

I pel que fa al barri de l'Estació, que vostè sap que és un tema de la màxima preocupació d'aquest Govern, dir que hi ha un acord amb tota una part, l'altra s'està acabant..., dels acords amb els veïns.

I en aquests moments, òbviament, estem seguint amb la màxima atenció tots aquells fenòmens que s'han produït darrerament, aquestes últimes setmanes, de petits moviments, que entenem que no són greus, però que evidentment ens han de fer accelerar, evidentment, tota

la segona fase del pla de remodelació en aquest cas d'edificis del barri, que és una qüestió fonamental.

I en aquest sentit també és important saber que és important que l'Ajuntament de Sallent...

El president

Honorable conseller, s'ha acabat el temps...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...aprovi el pla d'ordenació municipal, urbanística...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...que és una de les eines per tirar endavant.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (debat de totalitat) (tram. 200-00050/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, senyors diputats, tinc l'honor de presentar en nom del Govern el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres que acompanya els pressupostos per a l'any 2009. Vull iniciar la meua intervenció explicant breument els principis que han inspirat l'elaboració d'aquest projecte de llei.

En primer lloc, com cada any, aquest projecte conté mesures fiscals i financeres que per les seves característiques no poden formar part d'una llei com la de pressupostos, donada la limitació anual de la seva vigència, però que és necessari que la completin. El text, però, no incorpora disposicions que per la seva pròpia naturalesa o el seu abast han de ser tramitats per altres procediments legislatius.

En segon lloc, la llei de mesures fiscals i financeres ens proporciona l'oportunitat de realitzar modificacions tributàries puntuals que tenen voluntat de permanència. En aquesta ocasió resulten especialment rellevants els canvis efectuats tant al tram autonòmic de l'IRPF, com a l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, com a l'impost de successions, i que després veurem amb més detall. No obstant això, es tracta de modificacions que en cap cas representen un canvi en l'essència de cap d'aquests tributs.

Finalment, com cada any, cal deixar molt clar que aquest projecte de llei no representa cap augment de la pressió fiscal; el text no conté cap modificació normativa que augmenti els impostos que paguen els ciutadans; decisió, la de no incrementar la pressió fiscal, que és plenament compatible amb la voluntat inequívoca d'aquests pressupostos de ser especialment rigorosos amb la gestió de les finances públiques per tal de fer front a la situació de crisi econòmica en què ens trobem actualment.

A continuació, voldria exposar a la cambra els aspectes més significatius del contingut del projecte. El text es compon de dos títols, el primer dedicat a les mesures fiscals i el segon a les mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques.

El primer títol conté una sèrie de mesures de caràcter fiscal, dividides en tres capítols, amb un total de dinou articles.

Pel que fa als tributs propis, cal destacar en primer lloc la modificació del cànon de l'aigua, que conté quatre mesures: la primera suposa l'adaptació del procediment de gestió del tribut a la normativa general; la segona, la modificació del criteri de comptabilització dels ingressos derivats del cànon de l'aigua procedent de les entitats subministradores; la tercera és una correcció tècnica, i la quarta declara l'exempció de tributació dels ens locals quan la utilització del domini públic hidràulic es fa en benefici de l'interès públic.

En segon lloc, respecte a les taxes de la Generalitat, cal indicar que, tot i que es creen quatre taxes noves, les dues primeres deriven de figures anàlogues en l'àmbit de comunicació audiovisual; la tercera és una taxa per l'acreditació de competències en tecnologies de la informació i la comunicació, i la quarta està relacionada amb els serveis prestats en relació amb el certificat d'aptitud professional per als conductors de transports de passatgers i de mercaderies i respon a un nou títol creat per la Unió Europea. En qualsevol cas, cal precisar que l'impacte recaptatori d'aquestes taxes és pràcticament irrellevant.

També cal indicar que es creen dues bonificacions de la quota, del 10 per cent amb caràcter general per a totes les taxes i del 20 per cent en la taxa per la inscripció en les convocatòries per a la selecció del personal que ha d'accedir a la Generalitat, per aquells supòsits en què la sol·licitud del servei gravat per la taxa es presenti telemàticament.

Finalment, altres modificacions significatives en aquest àmbit són la reducció de la quota en la taxa per autoritzacions d'abocaments al domini públic; la simplificació de fets imposables en la taxa pels serveis d'acreditació d'entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient, i la contribució especial per a l'establiment, la millora i l'ampliació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments on s'atribueixen a l'Agència Tributària de Catalunya les tasques de gestió.

Amb relació als tributs cedits i a les altres mesures fiscals, cal destacar que, com ja he dit anteriorment, en aquest àmbit resulten especialment rellevants les mo-

dificacions efectuades tant al tram autonòmic de l'IRPF com a l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i a l'impost de successions.

Pel que fa a l'impost sobre la renda de les persones físiques, s'eleva del 15 al 25 per cent el percentatge de deducció per les quantitats donades a favor de centres de recerca adscrits a universitats catalanes que tinguin per objecte el foment de la recerca científica i el desenvolupament i la innovació tecnològiques. Resulta una mesura que complementa les ja posades en marxa pel Govern per al foment de la productivitat i la competitivitat a casa nostra.

Amb relació a l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, és significativa l'ampliació de tres a cinc anys del termini per gaudir de la bonificació de quota de què disposen les empreses del sector per transmetre els immobles. Aquesta mesura, a més, s'amplia amb relació a aquells fets imposables que a 31 del XII del 2008 no hagin exhaurit el termini de tres anys. Ateses les dificultats actuals en el sector immobiliari i tenint en compte que el període transcorregut entre les operacions de compra i venda d'habitatges en aquest sector s'han allargat ostensiblement, aquesta mesura pretén ajustar-se a aquesta realitat i alleugerir les condicions de competitivitat en què es desenvolupa el sector.

Finalment, respecte a l'impost sobre successions i donacions, també resulta important la determinació del concepte d'habitatge habitual per tal de considerar com a tal aquell que ho havia estat fins als dos anys anteriors a la defunció, tot i que el causant no hi residís en aquell moment, sempre que no hagués estat cedit a tercers. Aquesta mesura permetrà aclarir situacions, cada cop més freqüents, relacionades amb persones grans que en els últims anys de la seva vida han de ser atesos en llocs de residència diferents al seu habitatge habitual.

Exposats aquests punts, passaré al segon títol de l'Avantprojecte de llei de mesures fiscals i financeres, que conté una sèrie de mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques, dividides en set capítols, amb un total de disset articles. En el capítol de gestió financera i control s'inclouen tres mesures. La primera concreta la classificació de les entitats públiques que s'han d'incorporar al sistema de centralització de fons, el *cash pooling*. La segona regula l'obligació que tenen les empreses que gestionen infraestructures viàries de titularitat de la Generalitat d'elaborar i presentar un pla econòmic financer global. I la tercera unifica amb la normativa estatal l'import de les multes en matèria de comerç interior de Catalunya.

En el capítol de mesures d'ordre social es modifica la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic per unificar el criteri de la quantia econòmica per poder accedir i mantenir la prestació social: l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, IRSC.

En el capítol de foment, s'autoritza el Departament de Política Territorial i Obres Públiques perquè, a càrrec del fons de foment del Programa de barris i àrees urbanes d'atenció especial, la Llei 2/2004, formalitzi conve-

nis amb els ajuntaments i convoqui ajuts de millora de barris, establint diferents percentatges de finançament, si s'escau, en funció del nombre d'habitants.

En el capítol de tarifes i prestacions patrimonials, s'incrementen en un 5 per cent les quanties de determinades tarifes per als serveis generals i serveis específics, i per a les concessions i autoritzacions administratives dels ports de la Generalitat, ja que existeix un desajustament acumulat entre l'ingrés i el cost de la prestació per al servei portuari com a conseqüència que els anys anteriors únicament s'havia aplicat l'IPC.

En matèria de contractació, trobem tres mesures. Les dues primeres, referents als òrgans de contractació i als contractes menors, són motivades per la necessitat d'adoptar la normativa de la Generalitat a la nova Llei de contractes del sector públic. La tercera permetrà aclarir que en els casos d'adjudicació de tramitació anticipada aquesta se sotmeti a la condició suspensiva d'existència de crèdit suficient i adequat per atendre les obligacions derivades del contracte en l'exercici corresponent.

En el capítol de personal dels serveis penitenciaris i en compliment de l'acord sindical amb l'Administració, s'estableixen els mecanismes per portar a terme la promoció especial del cos auxiliar, D; el cos de tècnics especialistes, C, del grup de serveis penitenciaris.

Per acabar, només vull fer esment de tres modificacions, que també resulten substantives, com són la modificació del concepte de fundació pública, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, que aclareix a partir de quina data és necessari presentar els comptes anuals de les fundacions; l'adaptació de la Llei del Centre d'Estudis d'Opinió a la Llei de finances públiques de Catalunya en matèria de control, aplicant el control financer permanent propi dels organismes autònoms administratius, i l'extensió del règim d'autonomia econòmica o financera a totes aquelles delegacions del Govern de la Generalitat de Catalunya a l'exterior existents i a totes aquelles que es puguin crear en un futur.

Aquests són, senyor president, els aspectes més rellevants del Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres que acompanya els pressupostos per a 2009 i que m'ha complagut presentar davant d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els haig de confessar que esperava amb expectació aquest Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres, i ho feia des del convenciment que tant aquesta llei com evidentment la Llei de pressupostos són i poden ser dos dels millors instruments que tenim per poder impulsar diverses mesures, mesures en majúscules, tant per fer front a la situació actual com per reforçar de cara

al futur la solidesa de l'economia del nostre país. Enviar un missatge clar que les institucions d'aquí també actuen amb fermesa i celeritat en els àmbits que són de la seva competència per fer front a la situació certament complexa, de profunda crisi econòmica.

En un moment com aquest, si alguna cosa cal impulsar són justament mesures fiscals i mesures financeres potents, a cops arriscades, però potents. I per això aquesta Llei, com el seu nom indica, de mesures fiscals i financeres, pot ser un molt bon instrument per establir-les. Per altra banda, en una situació com aquesta si alguna cosa esdevé molt important també és el factor temps, en el sentit que, per bones que siguin les mesures, si la seva aprovació i, per tant, aplicació es demora en el temps amb tramitacions llargues o s'ofeguen en la burocràcia, aquestes mesures poden perdre gran part de la seva efectivitat.

Calen, per tant, ara més que mai, mesures valentes i celeritat en el temps. Això és el que cal, i això és el que veiem que estan fent arreu del món molts i molts governs, des del convenciment que això no ho arreglarà un de sol i que el que convé més que mai és que tothom es concentri plenament en allò que depèn estrictament d'ell. I per molt que encara algú –i avui ho hem vist– vulgui portar totes les causes i les solucions de la situació econòmica actual a milers i milers de quilòmetres d'aquí, està clar que no tot el que ens està passant és per causa de factors externs i prou, sinó que també algun dels mals que ara patim és com a conseqüència de factors interns, de no haver fet els deures quan tocava. I per això des d'aquí també cal reaccionar i actuar amb celeritat i amb mesures, hi insisteixo, clares i potents. Estem –i aquest dematí es parlava de símils mèdics– davant la necessitat de parar l'hemorràgia però també de curar la ferida.

Doncs bé, dit tot això, resulta que, amb la que ens està caient a sobre, un cop llegit aquest projecte, un arriba a la conclusió que vostès, el Govern tripartit, com deia el cantant: «Vostès no són d'eixe món.» O, dit d'una altra manera, no sé a quin món viuen o a quin món estan instal·lats per ser capaços i tenir la gosadia de portar-nos aquí, al Parlament, la pitjor llei de mesures fiscals i financeres d'ençà que hi ha tripartit. La pitjor, per la suma de la inacció, de la indecisió, sumat al context econòmic actual. Un cop analitzada, resulta gairebé una provocació, una provocació als ciutadans que se les veuen i se la desitgen per tirar endavant i fer front al moment gens fàcil que estem vivint.

D'entrada, diria que el títol ja és erroni, perquè aquesta no és una llei de mesures, és una llei com a molt de matisos. I aquest és el drama. De mesures potents i valentes, res de res, que saben que, per nosaltres, estariem oberts a parlar-ne, a acordar-ne, perquè saben el pa que s'hi dona i el que ens hi juguem en el moment actual. Aquesta és la llei de l'anar fent, del no decidir, de qui dies passa anys empeny, de matisar aquest aspecte, de corregir tècnicament l'altre, de perfeccionar a nivell de reglamentació aquesta qüestió –ho ha dit el conseller ara mateix: no hi ha cap modificació que representi un canvi en l'essència d'aquest tribut–, etcètera.

Ara, això sí, òbviament, sense perdre els millors costums del tripartit, com és aquesta afició políticament malaltissa de fer pagar per tot, de no parar de crear noves taxes, amb uns increments també al marge de la situació econòmica. I és tan malaltissa aquesta afició seva de crear taxes i de fer pagar per tot, que una de les novetats d'enguany és que ja creen una taxa abans que existeixi tipificat i es doni el fet imposable, cosa que ja resulta del tot inaudita. Per exemple, l'article 12, referit a la taxa per a l'acreditació de competències en les tecnologies de la informació i la comunicació, vostès han d'acabar posant una disposició transitòria que diu que aquesta taxa serà exigible a partir de l'entrada en vigor de la normativa que reguli en el seu moment la prestació del servei gravat per aquest tribut. Fantàstic! No hi ha normativa, no hi ha fet imposable, però ja li posem taxa i li posem preu. El seu afany recaptador els fa posar el carro davant dels bous, i això en termes tributaris és tan delator com perillós. En el mateix sentit aniria l'article 14.

I, en aquesta línia, un exemple més, un més de la seva manera de fer i que no compartim. I em refereixo, per exemple, al fet que les tarifes portuàries, als articles 27 i 28, quan l'increment de les taxes a nivell de l'Estat és del 2 per cent, aquí vostès incrementen no el 2, sinó el 5 per cent. És ben bé allò de *¿quién dijo miedo?*

Val a dir que, seguint amb el tema de les taxes i mesures d'aquesta llei, el conseller de Medi Ambient, que ara no hi és, torna a ser el líder indiscutible en la creació d'aquestes. No m'allargaré a insistir, tot i que sí que en vull deixar constància, del que ja és un clàssic en el debat d'aquesta llei, en el nostre posicionament i oposició no sols al tema de la seva política de l'aigua i la tributació d'aquesta, sinó sobretot en la doble tributació que, per a alguns sectors i territoris, vostès han creat i que, lluny de corregir, mantenen i incrementen. Tampoc aprofiten aquesta llei per reorientar-ho, sinó tot el contrari.

I un altre aspecte que no podem passar per alt d'aquest projecte de llei és, com aquell que no vol la cosa i per via indirecta, que augmenten la quantitat que no ha d'estar sotmesa a intervenció prèvia en la contractació pública. A partir d'ara, per exemple, gràcies al que consta a l'article 29 d'aquest projecte de llei –i valgui l'expressió i, mai més ben dit que mai, per l'article 29–, podran contractar a dit, sense intervenció prèvia, més informes i estudis externs per major import. Bona manera de posar remei a allò que tant van dir que hi posarien ordre i que auditarien. Que, per cert, el més calent de l'auditoria està a l'aigüera –i això m'ho diuen per tots els departaments que vaig. No deixa de ser significatiu que, si una mesura prenen en aquesta llei, és just en la direcció contrària, és a dir, menys control i menys transparència. Altre cop constatem la farsa entre el que prometen i diuen que faran i el que en realitat fan.

Però més que el que hi ha, i que, tot i ser matisos, tots aquests prenen derivades i orientacions que no hi estem d'acord, com acabo de dir, el drama d'aquest projecte de llei és el que no hi ha; lligat això a la situació econòmica que hem d'afrontar i redreçar en tot allò que depenguem de nosaltres, que és més del que el Govern vol

donar a entendre, i el Govern té més instruments per fer-hi front dels que demostra tenir. I per això destaca més el que no hi ha, o que podria ser-hi i no hi és, que el que hi ha, que és francament més del mateix, sense corregir allò que any rere any els hem anat esmenant.

Què hi hauria d'haver i no hi ha? Doncs, mesures, mesures amb majúscules, com està fent tothom. Diuen que la política és pedagogia i la pedagogia és repetir i és insistir. Per tant, jo ara repetiré i insistiré el que aquest matí els he dit el meu company diputat, el senyor Fernández Teixidó. Una mesura, doncs, podria ser aprofitar aquesta llei per modificar la Llei de l'Institut Català de Finances i possibilitar-lo a poder finançar de cara a les petites i mitjanes empreses de Catalunya el circulant; de manera concreta, modificar l'article 11.3 de l'esmentada Llei de l'Institut Català de Finances. No és aquest un problema que existeix en moltes petites i mitjanes empreses de cara a fer front al moment actual? I no són les empreses les que creen i mantenen els llocs de treball? I no és cert que, per part de moltes empreses, el seu problema no és tant un problema de feina, de comandes, com un problema de tresoreria i de liquiditat, degut a l'ortodòxia que en aquest moment tenen les entitats bancàries i les caixes en l'atorgament de pòlisses de crèdit o operacions de tresoreria? Doncs, utilitzem un instrument com l'Institut Català de Finances i una llei com aquesta, de tramitació ràpida, per fer-hi aquesta modificació; no per substituir el sistema financer –no per substituir-lo–; com deia, per enviar un missatge clar a la societat que utilitzem tots i cadascun dels elements.

O una altra mesura, en una línia similar, podia ser, mitjançant aquesta llei o la de pressupostos, la que vulguin, de tramitació breu, reforçar la societat d'aval de la Generalitat, com a vàlids, per tal que aquesta pugui aguantar les línies d'aval a petites i mitjanes empreses, especialment també empresa exportadora. En un moment i en un context i clima de desconfiança del sector financer, moltes empreses que van bé i voldrien anar encara millor, que volen invertir per millorar la seva productivitat, la seva competitivitat, no ho poden fer perquè els reclamen unes condicions i uns avals que no en poden disposar o no poden obtenir.

O també, referit a liquiditat/morositat, un peix que es menja la cua per ell mateix, es podrien establir per llei mecanismes per garantir que la Generalitat i les seves empreses paguin els seus proveïdors en els terminis fixats per la llei. No hauria de ser la Generalitat la que enviés un primer missatge clar que cal complir justament amb aquests terminis i de lluita contra la morositat i no ser ella la primera morosa del país? Vostè diu que són vuitanta dies; la Pimec diu que són entre 200 i 230 el que triga a pagar la Generalitat. Les proves que en tenim nosaltres s'acosten més als 200 que no pas als 80.

I, fixi-s'hi, conseller, i també ho ha dit aquest dematí el senyor Fernández Teixidó, i valori el fet que, aquestes mesures que nosaltres li proposem, ho fem des de l'oposició, conscients que estem parlant d'operacions de risc, conscients que alguna d'aquestes operacions podria no sortir bé, però el moment requereix actuacions i riscos com aquests. I, per tant, aquella prevenció a la crítica

política per si alguna operació no surt bé queda superada pel fet que som nosaltres que li proposem i que li demanem major actuació en aquesta línia.

O una altra mesura, en un altre àmbit, diferent però amb el mateix objectiu general: ja que vostè, conseller, preveu un increment tan substancial de l'IRPF, no creu que cal prendre mesures mitjançant la introducció de noves bonificacions o deduccions en aquest impost i d'altres, per activar i millorar les economies familiars? Per exemple, augmentant en tres punts, del 3,45 per cent al 6,45 per cent, durant un període limitat de dos anys, el percentatge de deducció a la part autonòmica de l'impost destinat a la compra d'habitatge habitual?

O pel que fa –que també hi ha una petita modificació en aquest projecte de llei– a l'impost de transmissions patrimonials, entenem que cal augmentar la bonificació de la quota, del 70 al 99 per cent, per a les transmissions d'habitatges a empreses immobiliàries quan el transmissent d'aquesta utilitzi la valoració per a l'adquisició d'un habitatge habitual i augmentar el període temporal, que pot estar en mans de la immobiliària fins a cinc anys.

O pel que fa a l'impost d'actes jurídics documentats, proposem la supressió d'aquesta figura a totes les novacions i modificacions d'hipoteques que s'efectuïn entre particulars i entitats financeres amb l'objectiu de fer modificacions en el contracte, tendents a què? Doncs, tendents a facilitar el pagament.

O què hem de dir de la reforma de l'impost de successions i donacions amb relació al compliment d'una reforma profunda tantes i tantes vegades promesa per vostès però mai aplicada? No podrien, com s'ha dit aquest matí, ni tan sols ser capaços enguany d'aplicar per a les successions la mateixa taula i els mateixos tipus que s'apliquen a les donacions?

O, canviant de tema, però totalment vinculat a això que els deia d'enviar missatges clars a la societat, que s'està actuant en tots els elements disponibles: creu normal el conseller que en el context actual aquesta llei no prevegi ni una, absolutament ni una mesura d'austeritat de l'Administració, sinó just el contrari? Nosaltres creiem que caldria preveure tot un seguit de mesures en aquesta llei que obligui a entrar en una dinàmica d'austeritat; no sols de paraula, sinó de veritat, ni que sigui per l'imperatiu de la llei que possibilita aquest projecte de llei. Podrien modificar acords de govern referits a indemnitzacions de directius d'empreses públiques, o temes de contractes blindats, o limitació i reducció de personal eventual i de confiança, o la recuperació de la intervenció prèvia i la major fiscalització de la despesa, just el contrari del que preveuen vostès en aquesta llei, ja que el que fan és, justament, ampliar la possibilitat de contractar sense cap mena d'intervenció prèvia, etcètera. Cap mesura per estrènyer-nos el cinturó, cap mesura, tota la societat s'està estrenyent el cinturó, i vostès, ni una.

I podríem seguir. Com deia, ara convenen mesures potents, valentes i fer-ho amb celeritat. En canvi, el Govern tripartit ha optat per tenir una actitud purament contemplativa, que res del que passa va amb ells i que

esperen que tot els vingui solucionat des de fora. Lamentable posició la seva.

Conseller, fa temps i debats que els dèiem que venien mal dades i que calia avançar-se i actuar, que calia ser agosarat en les mesures d'impuls a l'economia; vostès ho negaven. El mínim que podrien fer ara seria reaccionar, i reaccionar de veritat. I, ho repeteixo, cal actuar tant per parar l'hemorràgia, com també per curar la ferida.

En canvi, vostès, conseller, al pas que van, com ho fan i com són capaços d'explicar-ho i voler-hi donar la volta, seguint amb els símils mèdics que vostè posava aquest dematí, al final vostès faran com el metge aquell que, dirigint-se als familiars d'un pacient, els va dir allò de: «El tractament o l'operació ha estat un autèntic fracàs, però, sobretot –sobretot–, no pateixin, perquè l'autòpsia serà tot un èxit.» I, és clar, nosaltres no volem ni sentir-ne parlar, de l'autòpsia; nosaltres volem cuidar, medicar bé i curar el malalt, i mimar-lo, mimar-lo des del convenciment que si tothom toca el que ha de fer, amb fermesa, amb decisió, i aprofitant que el nostre país té prou potencialitats, la seva economia, la seva gent, no sols la podem superar, aquesta situació, conseller, sinó que en podem reforçats; això sí, si es fa ben fet, i el Govern el primer.

Conseller, tenen en la situació actual molta més responsabilitat de la que volen fer creure i tenen molts més instruments per fer-hi front dels que expliquen; un d'ells, aquesta llei, i una vegada més l'han desaprofitat. Esperem que d'aquí a l'aprovació definitiva rectifiquin i reaccionin, però, sobretot, que s'adonin dels prejudicis directes i indirectes que la seva inacció, la seva indecisió, pot arribar a causar a moltes economies familiars, a moltes empreses del nostre país i, en definitiva, i sobretot, a molta, molta gent que hi pateix, que ho pateix, i que el mínim que espera és que les institucions estiguin a l'alçada del moment, i vostès, ara per ara, no hi estan.

Res més, i molts gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora María Angeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres del 2009, i intentaré explicar-los els eixos sota els quals nosaltres considerem que aquest projecte de llei hauria de ser retornat al Govern per a la seva redacció.

En una llei de mesures fiscals i financeres el que nosaltres esperàvem, i en aquest sentit li hem de transmetre que ens ha decebut, és que amb aquesta llei de mesures fiscals i financeres enviessin un missatge a la societat catalana, de tal manera que el Govern demostrés que havia pres mesures de sensibilitat cap a la societat catalana, cap a les famílies i persones, i també les empreses, les petites i mitjanes empreses, que són realment els que

aporten la riquesa i les possibilitats de créixer i de futur al nostre país. Però no només no l'han utilitzat, sinó que una de les eines bàsiques que deriven del nostre autogovern, que deriven de la nostra capacitat per poder actuar, que és la capacitat normativa i fiscal, exclusivament la utilitzen per penalitzar la butxaca dels catalans.

Nosaltres esperàvem veure quines prioritats estaven emmarcades dintre de l'expectativa d'aquesta Llei de mesures fiscals, i hem de considerar que les expectatives i els eixos que el Govern ha marcat amb aquest projecte de llei no són pas les del Partit Popular, perquè hem vist com es penalitza el cànon de l'aigua, com s'incrementen les noves taxes, com es dóna autonomia financera i econòmica per a ambaixades i delegacions exteriors, i poques mesures adreçades a les persones i a les empreses. Per tant, pocs eixos no només per escometre la situació de la crisi, sinó també poca inversió en el futur.

En el primer tema, el cànon de l'aigua, nosaltres els hem de manifestar que detectem una clara obsessió del Govern de l'Entesa per la tributació de l'aigua. És la quarta vegada consecutiva, seguint la línia de les tres anteriors lleis de mesures fiscals, que el Govern modifica el règim fiscal de la tributació de l'aigua. És cert que aquesta vegada les mesures que el projecte introdueix afecten la gestió del cànon de l'aigua, més que aspectes econòmics d'aquest, però, en qualsevol cas, això ve a demostrar que vostès no disposen d'una política hídrica coherent i eficaç i, sobretot, que faci, doncs, regular tota la seva normativa de conformitat amb l'eficàcia de l'estalvi i l'ús racional de l'aigua, que era el que hauria de ser. Després dels lamentables i patètics episodis viscuts sobre els transvasaments, les canonades, els vaixells que havien de portar aigua a l'àrea de Barcelona davant de la crisi de la sequera, resulta que l'únic instrument que se li acut al Govern de Catalunya en matèria d'aigua és una mesura fiscal, com a mínim sorprenent.

La nostra crítica és, doncs, no només per la forma, sinó també pel fons: pressupostos i inversions minsos en les infraestructures hídriques, i fiscalitat, ho repeteixo, per quart any gravada. Però no només li diu això el Partit Popular: el Consell de Treball, Econòmic i Social, que, com vostès saben, ha d'elaborar un dictamen sobre la Llei de mesures, ja els ho ha dit molt bé, i hi ha fet referència dient que no s'ha fet una qüestió tan clara i tan bàsica en el projecte com la realització prèvia de la consulta al Consell d'Administració de l'ACA, que és el que ha de gestionar aquests recursos. Com a mínim, sorprenent. Manifestem la nostra sorpresa, com ho ha fet el Consell Econòmic i Social.

Però, és més, si anem a l'article 1.5, en aquest s'afegeix una nova disposició addicional del Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, en el qual per a la determinació del tipus bàsic previst per als diferents règims de producció d'energia elèctrica, als efectes de determinar la quota del cànon de l'aigua, no són els costos els que s'han de considerar i posar-los amb relació a l'impacte ambiental produït. No, no, no, de cap manera: és la producció generada i els beneficis d'aquesta. Per tant, es tornen a penalitzar tot el que són beneficis i tot el que és producció. Aquesta no és una mesura adequada per a

l'empresa a Catalunya. I ho tornem a repetir: no només li diu això el Partit Popular; també el Consell Econòmic i Social de Catalunya els diu que, si us plau, facin un pensament, perquè aquesta equiparació de paràmetres no és adequada. L'impacte ambiental va lligat a més costos, però els costos no han de venir justificats per la producció ni pels beneficis que pugui portar.

Entrant en el capítol dedicat a les taxes i d'altres tributs, és veritat que aquest any s'han contingut una mica: en lloc de divuit taxes, com van fer a l'exercici anterior, n'han posat quatre. Però també veiem quina justificació, a la memòria que acompanya el projecte, que aquesta diputada ha tingut la paciència de llegir-se, no només la memòria que l'acompanya, sinó també la memòria econòmica..., els diu el mateix consell que l'existència del certificat..., per exemple, en l'article 11, que diu «certificat d'aptitud professional, entre d'altres»; diuen: «Molt bé, adaptin vostès la normativa i, per tant, poden fer un certificat.» Ara, d'això a finançar això via una taxa, escolti'm, hi ha una petita distància, una petita diferència, amb la qual cosa nosaltres denotem i posem de manifest que vostès tenen una clara obsessió recaptatòria, però la directiva europea no es justifica de cap manera; sí per posar el certificat, però no per crear la taxa.

Però podem anar més enllà, i podem anar a l'article 11, que també ens diu..., i en el qual vostès introdueixen unes noves tarifes sobre la previsió d'inflació per al 2009. I és sorprenent, perquè, si bé la previsió és d'un 2,3 per al 2009, no entenem per què es preveu un increment que, per exemple, arriba a un 5 per cent en les tarifes de les taxes que recaptin els ens públics, per exemple, els ports de la Generalitat de Catalunya, que és el que preveuen els articles 27 i 28 del projecte. El mateix Govern, en les seves previsions, aplica pujades per sobre de la previsió de la inflació, cosa realment inaudita.

Naturalment, això, per nosaltres, el que suposa és que el Govern pateix una clara contradicció i que la política fiscal del Govern pateix d'aquest defecte, perquè per una banda parla de contenció de la despesa i de l'impuls de mesures que en teoria haurien d'afavorir la ciutadania, i per una altra banda ens parla d'increments molt per sobre de la inflació. Aquest és un aspecte que al nostre judici s'hauria de corregir i en què el nostre grup, en el tràmit d'esmenes, pensa fer propostes per millorar l'articulat.

En tercer terme hem trobat a faltar en el projecte de llei una proposta decidida del Govern per impulsar una autèntica reducció d'impostos. On està la sensibilitat? Volen sortir al carrer a escoltar la gent que s'ha quedat a l'atur? On està la sensibilitat? Ja sabem que a vostès no els agrada, però els puc ben dir que el Partit Popular –i a més ho ha demostrat–, fent una bona gestió –cosa que per a vostès és difícil–, aconsegueix abaixar impostos. No és incompatible –no és incompatible.

Fins i tot hem trobat un abandó considerable respecte a la introducció de deduccions i bonificacions a compte dels principals impostos que paguen els ciutadans, per exemple l'IRPF. Vostès coneixen la legislació d'altres comunitats autònomes. Per exemple, no hi ha cap deducció concreta en la línia d'afavorir l'adquisició i llo-

guer d'habitatges, més de les que ja hi havia, més enllà de la previsió respecte a la rehabilitació de l'habitatge habitual; ni molt menys una aposta per la reducció del tipus impositiu de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. En aquest sentit, el Grup Popular ja reclama des de fa anys aquestes propostes, i sempre han estat no considerades. Aquest matí hi feia vostè referència, que totes les propostes que vinguessin dels grups de l'oposició serien considerades; doncs, aquesta és reiterativa, i a més nosaltres considerem que legítimament reclamada, en pro de la bona economia dels ciutadans de Catalunya.

Però, és més, la gran aposta del projecte de llei, a l'article 17..., aquí sí que han tingut un pèl de sensibilitat, però mal orientada. Hi ha una deducció del 15 per cent consistent en deduccions de la quota per donacions a determinades entitats. A veure quines. Doncs, aquesta deducció són les donacions efectuades a favor de l'Institut d'Estudis Catalans i altres entitats i fundacions de foment de la llengua catalana. Bé, manquen deduccions i ajudes que afavoreixin realment les famílies, i sobretot que no vagin vinculades a determinades polítiques finalistes. Les famílies catalanes són i haurien de ser l'eix amb el qual el Govern hagués presentat aquesta llei de mesures, i sobretot, en aquest moment, en el que necessiten que el Govern els ajudi a reduir l'impacte dels efectes de la crisi econòmica, que són les que ho estan vivint en primera persona, no podem ser aliens a aquesta situació.

El quart eix en què nosaltres basem la nostra esmena a la totalitat també és un clàssic: on està la gran proposta de modificació de l'impost de successions i donacions tan promesa pel Govern? Un altre cop hem arribat a la Llei de pressupostos, a la Llei de mesures i no ho tenim. Fixi's quina diferència: la presidenta de la Comunitat de Madrid, la senyora Esperanza Aguirre, que pertany al nostre partit, ja ha anunciat els tràmits per suprimir l'impost sobre el patrimoni, després de reformes fetes en la tributació sobre successions. Un canvi que aquí trobem a faltar, perquè vostès ni successions ni patrimoni. Una gran oportunitat perduda, quan ja estem a l'equador de la vuitena legislatura i al segon mandat del govern tripartit o d'entesa que ens ha promès que arribarien aquestes modificacions, però que no arriben.

En cinquè lloc, en terme, respecte a les mesures de caràcter administratiu que conté el projecte de llei, no li negaré que em complau alguna mesura tímida, com la que planteja l'article 29 que fa referència a mesures de transparència en casos de contractació de l'Administració pública. Nosaltres apostem i ho varem defensar –ho vam presentar amb la proposició de llei a favor de les mesures de transparència en l'àmbit de la contractació pública, presentada abans de l'estiu, arran del cas dels informes encarregats per alguns departaments– que calia reforçar aquestes mesures de contractació directa i els contractes menors, però el que preveu l'article 29, que ens presenten, no és una bona línia d'actuació.

Però, vostè, senyor conseller, té coneixement dels informes de la Sindicatura. Aquí no només són les mesures, sinó també la realitat que hi ha davant d'aquests informes que posen en relleu que és molt millorable l'Admi-

nistració de molts ens que són objecte d'enjudiciament per part de la Sindicatura. Aquest és el forat més gran que en aquests moments té el Govern de Catalunya.

Sisè eix, la disposició addicional primera, que estableix un règim d'autonomia econòmica i financera de la Delegació del Govern de la Generalitat davant la Unió Europea i de les delegacions del Govern de la Generalitat a l'exterior. Totalment en contra. Ja li anuncio que el nostre grup presentarà la supressió d'aquesta disposició addicional primera.

Algú pensa que en aquests moments, en aquest país, és una prioritat dotar de capacitat econòmica i financera, per tant, d'un ens amb un control distant de la conselleria davant d'aquestes ambaixades? A més de les inversions que hem hagut de veure en el pressupost, ara els dotem d'aquest règim d'autonomia econòmica i financera. Això és tan urgent i tan important a Catalunya que ha de ser objecte de la Llei de mesures, una llei minsa i escassa? Nosaltres considerem que no. Aquesta no és la prioritat ni de l'empresa ni de la família a Catalunya.

Ja li avancem que el nostre grup presentarà esmenes a l'articulat, en un sentit que ja els vam anunciar en el debat de política general amb propostes de resolució que no van ser ni observades ni llegides pels grups que donen suport al Govern, però que segueixen en la línia de l'austeritat, de la transparència de millorar la gestió fiscal, en fer ús d'aquesta normativa fiscal que ens permet l'Estatut, però per baixar impostos, no per pujar-los. I, sobretot, atenent que les mesures que vostès presenten responen a una llei d'acompanyament, doncs, que l'han portada, que podia ser objecte d'aquest escenari econòmic o d'un altre, però que, en qualsevol cas, no obeeix a les necessitats del nostre país.

Per tant, nosaltres mantenim la nostra esmena a la totalitat i demanem que sigui objecte de consideració dels grups i que, per tant, retorni al Govern per a la seva nova redacció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, estamos en época de crisis, no hay ninguna duda y es evidente que la crisis ha llegado a la Ley de acompañamiento. Ha llegado la crisis porque a pesar de lo que dice el *conseller* que es una ley con cambios especialmente relevantes, podemos decir que no es cierto. Después de una atenta lectura de la misma podemos llegar a una primera conclusión, que es la ley de la irrelevancia. Es la ley de la irrelevancia en cuanto que no aporta medidas lo suficientemente atractivas como para dar una respuesta adecuada a unos momentos tan complicados como los que nos encontramos ahora.

Aquí se ha dicho que es fundamentalmente una ley de retoques en la que se acompañan determinadas medidas

técnicas y de mejoras en algunos aspectos, no vamos a negar que hay algunos puntos que realmente y substancialmente mejoran en cuanto a la redacción anterior, pero, en lo que hace referencia a la materia tributaria, a la materia financiera, que es la determinante para aportar soluciones en tiempos de crisis, no se ha dado ninguna actividad legislativa trascendental.

Es notorio que en esta época es imprescindible combinar de una manera adecuada medidas que favorezcan la reactivación económica y otras que garanticen los ingresos necesarios para el mantenimiento del estado de bienestar. De ahí que se haya..., y es conveniente que se acierte en la medida y en el punto. Sinceramente, no creemos que este proyecto de ley que hoy nos ocupa haya acertado en la medida. El impacto de la *sotragada*, al que se refería el *conseller* esta mañana, desde luego no se atenuará con esta ley, porque esta ley prácticamente no dice nada para favorecer la atenuación de ese volumen.

Pasando a concretar determinadas medidas que se contienen en la misma, hay que señalar lo que hace referencia a las nuevas tasas, sí que es verdad que no ha habido una voracidad como en otros años, de implantación de tasas, pero en concreto hay una que, por su actualidad, a nosotros nos parece especialmente desafortunada, es la que hace referencia a las nuevas tasas del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

No puede ser más oportuno que en momentos en que la asignación de frecuencias esté siendo cuestionada, que se proceda a crear una tasa que regula las inscripciones de alta, baja en el registro de prestadores de servicios. Creemos que no es el momento y, desde luego, van a tener una gran fuente d'ingresos a la vista de las distintas..., últimas decisiones del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Cambios ha habido y altas ha habido unas cuantas. Es decir, les felicito porque han tenido una previsión, desde luego, de ingresos notoria.

Pero tampoco vemos bien que las actividades de supervisión, inspección y control del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que están destinadas a los distintos ámbitos de control que tiene esa entidad, también sean abonadas por los controlados o por los inspeccionados. Y, a la vista –y hoy ha sido objeto de cierto debate el contenido de las retribuciones de los miembros del Consell de l'Audiovisual–, no deja de ser, a nuestro juicio, desafortunado el concepto finalista del mismo. Evidentemente estas tasas van determinadas al Consell y el fin que se le da al mismo, pues, no siempre es el más adecuado. Eso en lo que hace referencia al capítulo de tasas.

En lo que hace referencia a los tributos, en el capítulo de tributos cedidos, las medidas que aporta el proyecto de ley, con independencia de algunos aciertos, como la reforma en materia del concepto de vivienda habitual que se incorpora, entendemos, y aquí también se ha dicho, que lo importante no es lo que dice, sino lo que no dice. Creemos fundamental que en estos momentos no es, a nuestro juicio, ocasión de proceder a una bajada substancial de los tributos a la vista de la escasez de recaudación, pero sí también es cierto que es momento de adoptar medidas que permitan la reactivación del

mercado y garantizar, desde luego, la mejor situación de los más débiles. No hay medidas relacionadas con los emprendedores, no hay medidas relacionadas con las personas dependientes, no hay medidas relacionadas prácticamente con los jóvenes en este proyecto de ley.

Les añadiré algunas que, a nuestro juicio, se podían haber incluido y se ha perdido una buena ocasión de hacerlo: una mayor deducción por el alquiler de vivienda habitual para jóvenes, para parados, para discapacitados severos, para viudos o viudas; una mayor deducción por inversión en vivienda habitual; una deducción por la inversión efectuada en el inicio de la primera actividad empresarial o profesional para aquellos contribuyentes jóvenes. ¿Dónde está el apoyo a los emprendedores, a los jóvenes emprendedores? ¿Dónde está el apoyo a los trabajadores autónomos en estos momentos? Se está perdiendo una buena ocasión de incorporar alguna medida en el IRPF. Pero en una de las medidas que se contienen en el Plan de reactivación contra la crisis se hacía referencia a la necesidad de fomentar las industrias relacionadas con la dependencia.

Sinceramente, creemos que también se ha perdido una buena ocasión para introducir pioneramente una deducción por gastos derivados de la atención a la persona dependiente. La situación en la que nos encontramos, en que la Ley de dependencia no acaba de arrancar, es notorio, a nuestro juicio, que sería conveniente que aquellas familias que se ven obligadas y se ven constreñidas a pagar importantes cantidades para ayudar y sostener a sus mayores o a sus grandes dependientes, tengan alguna ayuda de tipo fiscal también.

Sin embargo, le vamos a felicitar por una medida: la que hace referencia a las deducciones en la cuota por donaciones a determinadas entidades. Han acertado en el incremento de la deducción del 25 por ciento a favor de las donaciones a centros de investigación adscritos al fomento de la investigación científica y la innovación tecnológica. Lo único que lamentamos es que hayan perdido un año. Esta medida fue propuesta por nuestro grupo en las enmiendas del año pasado y fue rechazada. Siempre es tiempo de rectificar y celebramos que se haya hecho en esta ocasión.

Sin embargo, puestos a aplicar equilibradamente el capítulo de rebajas fiscales o el capítulo de incremento de condiciones tributarias, lamentamos –y aquí se ha hecho referencia por parte de alguna otra ponente– que se mantenga todavía la deducción por fomento del catalán referido a l'Institut Català de..., y a otras entidades. Tuviémos ocasión de preguntar a la *conselleria* el importe de estas cantidades. Son 695.398 euros en lo que corresponde al año 2008, y lo sorprendente es que fundamentalmente estas cantidades casi todas están destinadas a actividades fuera de Cataluña: Acció Cultural del País Valencià, Obra Cultural Balear. Es decir, entidades que no hacen referencia a nuestro ámbito de actuación.

Por lo tanto, entendemos que realmente nada se perderá por dedicar este importe notorio de la deducción a los capítulos, por ejemplo, del incremento de la deducción mayor, pues, para la investigación científica, si ha lugar. Sobre todo cuando existe, y había sido también objeto

y ha sido puesto de manifiesto, un notorio –un notorio– capítulo dedicado a la política lingüística.

Se han referido..., hay aspectos que cada año reiteradamente vienen siendo objeto de incrementos. Ahora les ha dado por las tarifas portuarias, las tarifas relacionadas con los servicios portuarios generales y específicos, y las concesiones por las autorizaciones administrativas. El año pasado ya en la Ley de acompañamiento se incrementó este tipo de tarifas, y ahora en el proyecto de ley también se incorporan de una manera muy superior al IPC, con un incremento del 5 por ciento. Entendemos, que en momentos en que el Puerto de Barcelona está en clara competitividad con otros puertos del Mediterráneo, no nos parece adecuada esta medida, este incremento tan substancial que puede ser perjudicial para la competitividad de nuestro puerto.

Igualmente, consideramos que se ha perdido, en materia de reforma tributaria, algún aspecto también relacionado con la facilitación del aplazamiento para el pago de las deudas tributarias; tenemos autonomía tributaria, tenemos una agencia tributaria y una situación de problemática para muchos trabajadores, autónomos sobre todo, y muchas personas que en estos momentos tienen dificultad para pagar sus deudas tributarias. A lo mejor se ha perdido una ocasión para introducir alguna medida de reforma en este sentido.

A diferencia de otros años, este año no ha tenido un componente estelar el impuesto sobre sucesiones y donaciones –lo celebramos, lo celebramos en la medida en que...–, ni nos ha aportado el anuncio del nuevo proyecto de ley del impuesto sobre sucesiones. Parece ser que se ha olvidado la idea del impuesto sobre sucesiones y donaciones, y también, a lo mejor, estamos esperando la reforma del impuesto, que alguna vez llegará, del Gobierno, de la Administración central, del Gobierno de España. Es el momento, a lo mejor, de empezar a plantear lo que alguna vez hemos mantenido en esta cámara: la necesidad de nivelar este impuesto y establecer un mecanismo que evite la guerra de la competencia fiscal a la baja.

Se han planteado aquí un tema estrella para nosotros en los últimos tiempos, se ha considerado novedoso, que es el régimen de autonomía financiera para las delegaciones de la Generalitat. *(Pausa.)* No, no es novedoso, ya estaba previsto en la ley de acompañamiento del año pasado; la única diferencia y la única esperanza que teníamos nosotros cuando leímos la disposición adicional de la ley de acompañamiento del año 2008 es que era solamente para el 2008, es decir, que el régimen jurídico que se preveía en aquella disposición adicional se limitaba exclusivamente al año 2008. Falsa esperanza, puesto que, al dejarlo en estos momentos como la posibilidad de que la Generalitat pueda regular y determinar el régimen jurídico de las delegaciones de la Generalitat en el exterior con carácter de futuro, parece ser que esta es una idea que va ir a más, que va ir a más puesto que la ley de acompañamiento lo va a permitir. Han tenido una oportunidad, de verdad, de acabar con las delegaciones, de ahorrar en un capítulo importante de gasto, y, sin embargo, la han perdido.

Por todo lo expuesto, nuestro grupo mantiene su enmienda a la totalidad y considera que las razones que la justifican obedecen fundamentalmente a lo que dice, a algo de lo que dice, pero fundamentalmente a lo que no dice. Es a nuestro juicio una ley poco ambiciosa, una ley irrelevante, casi en su totalidad, y por ello nuestro grupo se ve constreñido a mantener la enmienda a la totalidad.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. Ara per al torn en contra, té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Antoni Comín.

(Pausa.)

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, ja anuncio que no esgotaré els trenta minuts que marca aquest marcador; estiguin tots vostès tranquils.

Començo assenyalant que, com molt bé diu el seu nom, la llei d'acompanyament el que fa és acompanyar la Llei de pressupostos i, per tant, com no podria ser d'altra manera, aquesta Llei de mesures fiscals i financeres l'hem posat..., el Govern, entenem que l'ha posat al servei dels mateixos objectius que la Llei de pressupostos.

Hem dit, hem repetit, i ho ha dit el conseller aquest matí, ho han dit els diputats de la majoria, ho hem estat dient als mitjans de comunicació fins a la sacietat, perquè creiem que és bo que sigui així, quins són els tres objectius bàsics de la Llei de pressupostos d'aquest any, que són, també, en la mesura del possible, els objectius de la Llei de mesures.

Tres objectius bàsics: impulsar des del sector públic l'activitat econòmica, és a dir, contribuir a la reactivació de l'economia catalana, mesures anticíclics, polítiques anticrisi. I això ho podem fer, doncs, ja sigui a base d'inversió pública, ja sigui a base de mesures d'estímul fiscal, etcètera. Això amb la mirada posada a curt termini, diguem-ne.

Segon objectiu: preservar i, en la mesura del possible, reforçar les polítiques de protecció social, perquè entenem que ara són més necessàries que mai, perquè entenem que els sectors socials que es beneficien d'aquelles polítiques són precisament els que patiran de manera més dura i més dramàtica els efectes de la crisi. També la Llei de mesures, en la mesura, valgui la redundància, que estigui en la seva competència, intenta reforçar aquest objectiu de la Llei de pressupostos a la qual acompanya.

I el tercer objectiu de la Llei de pressupostos i, per tant, de la llei d'acompanyament dels pressupostos sabem que és promoure, accelerar aquells canvis estructurals del nostre sistema productiu que ja estaven previstos a l'Acord estratègic per a la internacionalització i la competitivitat de l'economia catalana i tot allò que serveixi per millorar la productivitat del nostre teixit productiu. I això, per tant, amb la mirada posada a mitjà termini.

Doncs bé, encara que sembli mentida també des de la Llei de mesures es pot contribuir a aquests tres objectius. I jo els ho intentaré demostrar. Saben vostès que la Llei de mesures té dos constreyniments, diguem-ne: no s'hi poden posar totes aquelles propostes que es corresponen amb la Llei de pressupostos, per tant, només aquelles propostes que per la seva naturalesa tinguin vocació de permanència, i ho ha explicat el conseller, de més enllà d'un any, a diferència de les mesures que hi ha a la Llei de pressupostos, que tenen vigència anual, i tampoc hi podem posar aquelles reformes que, per la seva importància, pel seu calat, requeririen una tramitació legislativa específica.

Ho dic, perquè –després hi entraré amb més detall– veig que hi ha alguns diputats que se senten relativament o molt frustrats per la falta d'ambició de les mesures de la Llei de mesures. Escolti, és que a partir d'un cert grau d'ambició vostè el que ha de fer és una llei específica; el que no pot fer és reformar per la porta de darrere segons quines polítiques fiscals o segons quines polítiques financeres, perquè no és aquesta la funció de la Llei de mesures. Vostè hauria de fer una llei específica, no? Però tot i així, tot i aquests constreyniments que té la Llei de mesures, hi insisteixo, hi ha alguns dels articles d'aquesta llei que reforcen els tres objectius principals de la Llei de pressupostos. Jo intentaré demostrar-ho.

Però primer deixin-me que els digui..., «poques mesures davant la crisi»; és que el Govern, senyor Turull, ja va fer un decret llei de mesures per reaccionar davant de la crisi. És a dir, a part de fer un debat monogràfic abans de l'estiu, que va ser el primer Parlament de tot l'Estat espanyol que va fer un debat monogràfic sobre la crisi, hi ha un decret llei de mesures aprovades amb relació a això. Per tant, moltes de les coses que vostè potser hauria volgut trobar aquí no les troba, perquè en algun sentit ja s'han fet i en algun sentit ja estan aprovades, diguem-ne, no?

Entrem a l'articulat de la llei. Mesures fiscals, primer capítol «Tributs propis». Escolti, jo, miri, en el debat de les taxes no hi entraré, perquè crec que el més fàcil és que vostès es tornin a llegir tot el que els vam dir –a vostè, senyora Olano, a vostè, senyor Turull– en el debat de l'any passat i en el de fa dos anys. I crec que tots els arguments que se'ls poden donar amb relació a aquesta qüestió estan donats, repetits i reiterats fins a l'avorriment, diguem-ne, de vostès i de nosaltres. Ara, una cosa sí que els voldria dir, que és que aquest any a la Llei de mesures es fa un esforç per la modernització de la gestió administrativa de les taxes, perquè s'insisteix de manera repetida en la reducció de les taxes sempre que es facin a través de mitjans telemàtics. Per tant, el que sí que hem fet és ajudar a modernitzar tecnològicament la gestió de les taxes, diguem-ne.

Sobre els tributs s'ha dit, escolti, ho ha dit el senyor Domingo. Veig que vostè es congratula que el Govern aprengui del Grup Mixt, diguem-ne. Jo de veritat que també me'n congratulo molt, que tinguem capacitat d'aprendre fins i tot del Grup Mixt. Però vostè es congratula i jo també que en aquesta llei hi hagi l'augment del 15 al 25 per cent en la deducció per les donacions a favor de centres de recerca adscrits a universitats ca-

talanes, sempre que es dediquin a recerca científica, innovació tecnològica, etcètera, diguem-ne, no?

Ningú em pot negar que aquesta mesura va en la línia de l'acord estratègic, del Pacte nacional per a la recerca i la innovació, i, per tant, d'un dels objectius, diguem-ne, del mateix pressupost, no?

Una altra cosa; ja s'ha assenyalat, però, jo, deixin que hi insisteixi. Vostès ens repeteixen, tots els grups de l'oposició, que no estem reformant l'impost de successions i donacions a través de la Llei de mesures. Efectivament, no estem ni tenim cap intenció de reformar l'impost de successions i donacions a través de la Llei de mesures. El dia que s'hagi de fer la reforma d'aquest impost, s'haurà de fer com a reforma de la llei que regula aquest impost, no?

Però, en tot cas, sí que fem coses amb relació a aquest impost, i tant que fem coses amb relació a aquest impost! El que fem és redefinir el concepte d'habitatge habitual, per tal que l'habitatge en el qual vivien aquelles persones que han hagut de marxar a casa de familiars o a residències per la seva situació de salut, l'habitatge, ho repeteixo, en el qual vivien fins dos anys abans que es produís la mort, pugui ser considerat com a habitatge habitual. És una reforma puntual, que és el que li correspon a la Llei de mesures, a la llei d'acompanyament, amb relació a aquest impost, diguem-ne, no?

Per tant, el senyor Teixidó aquest matí i el senyor Turull aquesta tarda reclamaven canvis en l'impost de donacions, doncs, ja tenen un canvi en l'impost de donacions i successions.

Més mesures que tenen a veure amb els objectius del pressupost i de les polítiques del Govern. Escolti, la bonificació de la quota per la transmissió d'habitatges a empreses immobiliàries en l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Saben vostès que fins ara hi havia una bonificació del 70 per cent, una bonificació del 70 per cent per a la transmissió d'un o més habitatges i els seus annexos a un empresa immobiliària, una persona física que ho utilitzés per cobrir les seves necessitats d'allotjament, sempre que, deia, fos dins del termini de tres anys de la seva adquisició, aquesta venda. Doncs, el que fem nosaltres és, vista la situació actual del mercat immobiliari, ampliar-ho de tres a cinc anys. Ho ha explicat el conseller, però en tot cas la repeteixo, subratllo aquesta mesura, perquè entenguin que aquesta mesura sí que té la intenció, diguem-ne, d'intentar contrarestar, en la mesura de les seves possibilitats, però contrarestar, la frenada brusca que hi ha en el mercat immobiliari, que, com saben vostès, és una de les expressions més dramàtiques de la crisi que vivim.

Ens podríem estendre en altres mesures importants que són més de tipus tècnic: la concreció de quines són les entitats públiques que han d'incorporar-se en el sistema de *cash pooling*, etcètera, però serien mesures de les quals val la pena subratllar el valor, però que no són específicament vinculades a la situació de crisi.

Jo em vull centrar en aquelles que sí que estan vinculades a la situació de crisi, com per exemple, la reforma de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic.

Estem també reforçant una de les lleis més importants del sistema social català, i en aquest cas el que fem és: per a la prestació a joves extutelats, igualment, diguem-ne, els criteris d'accés a aquesta prestació per part dels joves extutelats i els criteris de manteniment d'aquesta prestació. Doncs, també estem prenent mesures de caràcter social a través d'aquesta llei, ho repeteixo, en el marge que aquesta llei permet.

Una mesura importantíssima que hi ha, de la qual cap de vostès ha parlat –a mi em sembla com a mínim importantíssima–, i que, efectivament, té un caràcter anticíclic, si és que es pot dir així: l'article 24, pla de barris, eh?, la gestió dels fons que es deriven de la Llei de barris.

Escolti, aquí què estem fent? Doncs, aquí el que estem fent és que, en tots aquells barris que ja hagin culminat les actuacions previstes en el programa, es permet que hi hagi un finançament específic per a accions que es deriven de la mateixa lògica de la reforma que s'ha fet, perquè són accions que es deriven de l'informe d'avaluació final, de l'informe final d'avaluació del projecte, diguem-ne. I amb això què estem fent? Escolti... I evidentment per a aquells municipis que hagin finalitzat la gestió del programa de barris d'una manera satisfactòria. Amb això el que estem fent..., és un símptoma d'una manera d'entendre les coses.

Escolti, el Govern està agafant les seves polítiques, els seus plans i els està adaptant a la situació. Però això ho pot fer perquè té bons plans; no estem improvisant mesures sobre el no-res. El Govern, abans que hi hagués crisi, abans que s'anunciés la crisi, des de l'any 2004, està fent bons plans, bona planificació, bones polítiques. I és gràcies a això que ara el Govern pot fer adaptacions, amb agilitat, d'aquests plans que ja funcionen, que ja són plans... Escolti, el pla de barris no em negaran vostès que és un exemple paradigmàtic d'una bona planificació i d'una bona política pública, diguem-ne, no?

Doncs, gràcies al fet que hi ha aquesta bona planificació i aquesta bona política pública, nosaltres ara podem fer en aquest cas una modificació específica en aquest pla de barris. I el que fem és evitar que la fi del pla de barris es converteixi en una aturada sobtada de la inversió pública, amb el que tot això té de senyal negatiu pel que fa a l'atracció d'inversió privada. Saben vostès que la Llei de barris, entre altres coses, també es volia convertir en un pla de multiplicació de la inversió privada gràcies al senyal que feien els governs públics invertint allà.

No m'entretinc gaire més, deixin-me només fer algunes rèpliques de coses específiques que han dit els diputats de l'oposició. El senyor Turull parlava de la morositat. Senyor Turull, jo no he tingut temps de mirar-me l'informe de Pimec del qual parla vostè, però jo em temo que... Vostè diu: «L'informe de Pimec diu que són 200 dies i escaig el que triga l'Administració de la Generalitat a pagar.» I el conseller, amb les dades de les quals disposa el Departament d'Economia, li diu que són 80 dies i escaig. És que molt em temo que l'informe de Pimec es refereix a la morositat de les administracions públiques a Catalunya, inclosa l'Administració local, però ho hauria de comprovar, inclosa l'Administració central de l'Estat a Catalunya, diguem-ne. Però, en tot cas, entre les dades del conseller i les dades d'un diputat

de l'oposició, evidentment entendrà que jo doni més credibilitat a les dades del senyor conseller. (*Remor de veus.*)

Vostè parlava també de bonificacions, diverses bonificacions: bonificacions a l'IRPF, bonificacions a l'import de successions i donacions... No entraré a fons en aquesta qüestió, entre altres coses perquè tampoc em correspon, però deixi'm que sí que li faci una consideració general amb relació a això, senyor Turull: el que tampoc no seria responsable per part del Govern és que en un moment de crisi comencés a prescindir de manera sistemàtica d'ingressos que són ara més necessaris que mai per fer front, justament, a la situació de crisi que tenim, a les necessitats d'inversió que tenim i a les necessitats de despesa social que tenim. Per tant, no facin vostès una subhasta de bonificacions. Ho ha fet vostè, ho ha fet el senyor Domingo, etcètera. No, no es pot entrar per aquest camí.

Senyora Olano, jo li ben asseguro que he escoltat amb atenció els seus sis arguments –bé, vostè parlava d'eixos, els seus sis eixos–, i no m'han convençut, diguem-ne, eh? Perquè vostè potser se centra en qüestions una mica secundàries, disposicions addicionals, etcètera. Miri, sí, però evidentment nosaltres no podem compartir cap dels arguments que vostè posa sobre la taula, no li donarem suport. Considerarem l'esmena, però no li donarem suport.

Senyor Domingo, una frase de la seva intervenció que m'ha fet certa gràcia, no? Si l'he apuntat bé, diu: «La Llei de mesures no resol l'impacte de la sotragada.» Escolti, no; no, no, senyor Domingo, ja li dic jo que no, entre d'altres coses, perquè el dia 15 a Washington faran una cimera a veure si troben de quina manera resoldre l'impacte de la sotragada. Seria espectacular que el Govern de Catalunya resolgués l'impacte de la sotragada a través de la Llei d'acompanyament. A mi m'encantaria, tant de bo fóssim capaços de recuperar la situació i la producció i aturar l'impacte de la sotragada a través d'una llei d'acompanyament, senyor Domingo.

En tot cas, vostè diu: «No hi ha mesures.» Escolti, és que les mesures estan a la Llei de pressupostos. Ha fet una *retahíla* –vostè fa unes expressions catalanes, jo en faig algunes de castellanes–, vostè ha fet una *retahíla* de propostes, però és que la majoria de polítiques en què intervindrem estan en la Llei de pressupostos, diguem-ne, no? Vull dir, vostè ha parlat: «Política de dependència, polítiques d'emprenedoria...» Però si la Llei de pressupostos està plena de tot això!

I sobre les bonificacions repeteixo el que li he dit abans, que és que: compra de «vivenda» habitual, inversió en «vivenda», emprenedoria, etcètera, atenció a la dependència... No podem fer una subhasta de bonificacions en un moment així, perquè no seria seriós.

Jo acabo només amb una reflexió, i és que sort que aquesta crisi, senyor diputats, a Catalunya l'ha enganxat en un moment en què Catalunya estava governada per un govern com aquest (*remor de veus*), sort que aquesta crisi ens ha enganxat en un moment en què estem governats per un govern com aquest. I quan dic «un govern com aquest» vull dir dues coses. Primer de tot, escolti,

un govern competent en gestió econòmica (*persisteix la remor de veus*), un govern competent en matèria de gestió econòmica, ho sap tothom, ho sap tota la classe empresarial d'aquest país...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El Sr. Comín Oliveres

Saben vostès el que els diuen els agents socials a vostès, el que els diuen des del món acadèmic a vostès sobre la competència tècnica i la competència política d'aquest Govern en matèria de gestió econòmica i de gestió pressupostària. Vostès llegeixen els mateixos diaris que llegim nosaltres, i no em facin concretar; entenen perfectament el que els estic dient.

I, escoltin, nosaltres –l'altre dia, en un debat amb el senyor Teixidó, vam tenir l'ocasió de discutir sobre això– el que hem fet, a més, és intentar anar aplicant les mesures de reacció davant de la crisi, a mesura que la crisi anava evolucionant, perquè és el que és responsable, senyora Olano. Perquè, quan un malalt –per seguir amb la metàfora mèdica que hem fet servir tots al llarg del dia d'avui– està a 36, vostè no li pot donar medicines com si estigués a 38, i quan està a 38 vostè li ha de donar la recepta que es correspon a 38, i quan està a 40 vostè li ha de donar la recepta que es correspon... (*Remor de veus.*) Escolti...

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Comín Oliveres

...senyora diputada, el que no és en absolut seriós és que vostès fessin catastrofisme fa un any, quan la situació no era la d'ara, i quan nosaltres ara prenem moltes de les mesures que vostès reclamaven en aquell moment en què no tocava, ara diguin que tampoc les mesures no són suficients. Nosaltres estem modulant les polítiques en funció de l'evolució, i és el que toca, de l'evolució del pacient.

I deia que sort que a aquest país li ha arribat la crisi en un moment en què estava governada per aquest Govern perquè, evidentment, és molt diferent que la gestió de la crisi la faci un govern d'esquerres, un govern progressista i un govern amb sensibilitat social, que la faci un govern conservador, un govern de dretes...

Miri, per preservar les polítiques socials –per preservar les polítiques socials– cal una voluntat que vostès mai van demostrar durant vint-i-tres anys de govern. Per preservar les polítiques socials en un moment com aquest i no convertir-les en les primeres víctimes de la crisi, cal una voluntat política i un esforç, diguem-ne, de gestió financera i pressupostària que vostès, per ara –per ara–, no hi ha antecedents que ens permetin imaginar que vostès haurien estat capaços de fer aquest esforç, senyor Teixidó, senyor Turull, senyora Olano, senyor Domingo, etcètera.

Perquè, escolti, miri, ja hem vist aquest matí quina seria la recepta de l'oposició. El senyor Teixidó ens fa professions de fe hayekianes –fantàstic–, però a continuació el que ens demana és que vingui l'ICF, que vingui el Govern, que vingui el Govern amb majúscules i que faci de sistema financer, que supleixi el sistema financer. El senyor Turull ha dit: «No, no, no hem dit que l'ICF substitueixi el sistema financer. El que hem dit és que doni un senyal.» Dons, escolti, escolti, probablement aquesta mesura és, de les mesures que han fet vostès, la més digna de ser estudiada i de ser tinguda en consideració. No dic que sigui una mala mesura; el que dic és que em fa gràcia, em fa gràcia que a continuació d'una professió de fe hayekiana..., senyor Teixidó, deixi'm fer un parèntesi: és una pena que el seu grup li tingui mig prohibit fer debats ideològics, perquè que bé que ens ho passaríem vostè i jo si ens donessin barra lliure –a mi també em tenen una mica vigilat en aquest sentit–, que bé que ens ho passaríem vostè i jo si ens donessin barra lliure per fer debats ideològics, no?

Però, dit això, vostès fan professió de fe liberal, a continuació demanen que vingui l'ICF i doni un senyal..., no, substitueixi no, doni un senyal al sistema financer català... Ja l'ha donat, ho ha explicat el senyor conseller avui: 2.000, més de 2.000 milions d'euros; l'ha donat, aquest senyal. Però el que no hi ha, el que jo no he sabut veure en les catorze mesures que vostè ha proposat aquest matí com a recepta per sortir de la crisi (*veus de fons*)..., setze mesures?, o les quinze mesures que vostè ha proposat –potser és la que em falta, potser és la que em falta–, el que jo no he sabut veure és cap mesura que tingués la fermesa necessària per garantir la preservació de les polítiques socials en aquell moment. No n'hi ha cap de les quinze, senyor Teixidó, que vagi en aquesta direcció.

Per tant, jo l'únic que dic –i acabo amb això, i deixo deu minuts, diguem-ne, sense utilitzar; vull que consti– és que sort que a aquest país li ha arribat la crisi en un moment en què tenim un govern competent, seriós i un govern progressista i amb sensibilitat social.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Constarà, constarà el temps utilitzat, de vint minuts. Per al posicionament dels diferents grups, en nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Il·lustres diputats, il·lustres diputades, doncs, per tercer cop al llarg d'aquesta legislatura ens trobem davant d'un nou debat a la totalitat de la Llei de mesures fiscals i financeres; en aquest cas, la Llei d'acompanyament dels pressupostos per al 2009, per a l'exercici 2009.

En aquest cas també, no es tracta tan sols d'una llei d'acompanyament segons l'accepció literal del terme, d'acompanyament físic a la Llei de pressupostos, sinó que és un acompanyament al pressupost compartint la seva essència. Per tant, jo la definiria com una llei rea-

lista, responsable, i una llei de resistència, com nosaltres qualifiquem també la Llei de pressupostos. Perquè aquesta norma, doncs, no és un bolet que sorgeix per generació espontània, al marge de tot, sinó que està emmarcada, com bé sabem, en una greu crisi, en una situació de greu crisi econòmica que pateix el nostre país.

Catalunya pateix la crisi doblement: d'una banda, la crisi econòmica global, que ens afecta a nosaltres, i molt –veiem com estem patint aquests dies la destrucció de molts llocs de treball–, i a efectes pràctics aquesta crisi ha suposat a la caixa de la Generalitat una important davallada dels seus ingressos. Els recursos derivats o relacionats amb els béns immobles han davallat al voltant de 2.000 milions d'euros, i això, doncs, és una conseqüència molt negativa, com ens podem imaginar, per a les finances de la Generalitat de Catalunya.

Però, d'altra banda, com si això no fos prou, Catalunya no té finançament. Per tant, no tenim el finançament suficient per fer front a les nostres competències, per fer front a les nostres polítiques públiques. I aquí s'hi suma, a més de la manca actual de finançament, doncs, el dèficit acumulat, un dèficit de més de 18.000 milions d'euros.

Per tant, davant d'aquesta realitat –és una exposició objectiva de la situació– quina llei d'acompanyament podem fer? Doncs, com els dic, en primer lloc, una llei realista –aquesta és la situació i no podem fer volar coloms, senyor Turull–, una llei responsable i resistent. Perquè volem que hi hagi un finançament; no solament ho volem, sinó que ho necessitem, el país ho necessita. Però, si per aquelles coses no arribés aquest bon finançament, necessitem una llei que pugui resistir, necessitem que les finances de la Generalitat no saltin pels aires, i ho farien si reduïssim a la mínima expressió la fiscalitat dels catalans.

Vostès saben perfectament que l'equació de més serveis i menys fiscalitat no quadra per enlloc. Si els ingressos de l'Estat estan creixent més que els de les comunitats autònomes, alhora que les despeses de les comunitats autònomes estan creixent més que les despeses de l'Estat, ens pertoca a nosaltres, ens pertoca a Catalunya reduir i modificar el nostre sistema fiscal, les nostres fonts d'ingressos? Jo crec que la resposta clarament és «no». Això seria una autèntica temeritat, i crec que és una irresponsabilitat proclamar-ho des d'aquesta tribuna.

El que hem de fer és sumar-nos a corregir aquest sistema de finançament clarament injust que ens ha portat a la situació actual, que situa les institucions catalanes al límit del col·lapse, alhora que hipoteca el futur i el progrés per a tot el país. Quan tinguem la suficiència financera, travat i blindat el finançament, llavors venim aquí, debatem, debatem junts, parlem tot el que vulguin i construïm junts el que ha de ser el sistema fiscal català.

Senyora Olano, m'han sobtat una mica les seves declaracions, en el sentit que no m'imagino mai en cap supòsit el seu partit, el Partit Popular, criticant l'afany recaptatori de l'Estat espanyol. Però amb Catalunya tot s'hi val, no passa res, aquí sí que ens atrevim.

També ens ha anunciat una esmena amb relació a les ambaixades. No esperàvem menys de vostès, no n'esperàvem menys perquè sabem perfectament, doncs, que no comparteixen la política de posar Catalunya al món en majúscules. Òbviament, també ho esperàvem del senyor Domingo i de la força política que representa.

Faré un repàs molt breu dels aspectes que destaco jo d'aquesta Llei de mesures fiscals i financeres, i molt breu perquè, doncs, el reguitzell de mesures ja ha estat apuntat tant pel conseller com pel diputat senyor Comín, que m'ha precedit en el torn de la paraula. Jo destacaria tres mesures.

En primer lloc –i coincideixo també aquí amb el senyor Domingo–, és important l'augment del 15 al 25 per cent del percentatge de deducció per les quantitats donades a favor de centres de recerca adscrits a universitats catalanes. Això no li ha fet mal: a universitats catalanes, eh? (*Remor de veus.*)

En segon lloc, també penso que és positiu que es determini correctament el concepte d'habitatge habitual a les successions, considerant, doncs, com aquelles totes les que han estat residència habitual els dos anys anteriors a la defunció. Doncs, això cobreix determinades situacions que es donaven quan les persones grans passaven els darrers dies de la seva vida en residències, centres assistencials o altres llocs que no constituïen la seva residència habitual.

I tercer, destacar també les mesures relatives al Pla de barris, perquè la sensibilitat del Govern aquí ha estat important, en el sentit que els ajuntaments petits no puguin tenir, no tinguin dificultats per executar les inversions de la Llei de barris.

Al senyor Turull, de Convergència i Unió, no em puc estar de dir-li que ha faltat a la veritat. El que no es pot dir és que la Generalitat no ha fet cap mesura per no estrènyer-se el cinturó. Crec que no pertoca aquí tornar a repetir tot el debat de la Llei de pressupostos que hem tingut al matí, on s'ha vist ben clar com prioritza el Govern davant d'una situació difícil. Governar és prioritzar i aquest Govern està prioritzant. I així el Govern aposta per superar la crisi amb incentius i ajudes a l'activitat productiva, amb inversió per a la recerca i innovació i, alhora, aposta per les famílies i per les polítiques socials, perquè és en moments com aquest, sobretot, quan l'aposta ha de ser més clara i decidida.

I tot això, senyor Domingo, és a la Llei dels pressupostos. Vostè està repassant aquesta llei i diu que no troba mesures de suport a les famílies, mesures de política social. Repassi la Llei de pressupostos que hem debatut aquest dematí i les trobarà, de ben segur que sí.

També sap que l'àmbit lingüístic català va més enllà del territori estrictament del Principat de Catalunya, no cal que incidim en el seu monotema lingüístic.

Per últim, crec que la conclusió que hem de treure una mica és que és cert que aquesta llei fa reformes puntuals, modificacions concretes, reformes que són positives però puntuals, però no pot abastar grans reformes estructurals. Perquè, hi insisteixo, aquí el debat de fons és un altre: si primer no aclarim allò que és urgent, allò

que és prioritari, no ens en sortirem. Quan tinguem establerts els fonaments, no ho dubtin que ens trobaran per poder construir tots plegats l'edifici.

Moltes gràcies per l'atenció, senyors i senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, aquest matí hem assistit a un intens debat sobre els pressupostos de la Generalitat; uns pressupostos i una llei de mesures fiscals que estan marcats –i ho repetixo perquè ja ha sortit en moltes ocasions avui– per un context de crisi financera i econòmica a nivell global.

Una crisi del propi sistema, que té un impacte a Espanya i a Catalunya amb unes característiques concretes. Un impacte determinat per un model productiu feble i uns anys de creixement econòmic desequilibrat i alimentat per una bombolla del sector immobiliari i on s'ha alimentat l'especulació.

Una crisi que la tenim present cada dia i que afecta la quotidianitat de les famílies, on l'atur amenaça els treballadors i treballadores i amenaça especialment la gent jove, les dones, els majors de cinquanta anys, entre altres col·lectius.

Una crisi que, evidentment, afecta també les administracions: els ajuntaments cada dia més ofegats i també la Generalitat de Catalunya, que, en la seva capacitat de recaptació i, per tant, també de despesa, en aquesta davallada d'ingressos, provocada per la recessió econòmica en què ens trobem, no pot ni per responsabilitat ni per principis de servei públic i de protecció dels vulnerables, que són els principis que han de guiar les polítiques d'esquerres..., no pot, per tant, deixar de donar resposta a les necessitats quotidianes de la població.

Ara fa un any, en el debat a la totalitat anterior de la Llei de mesures fiscals i financeres, la dreta ens demanava l'eliminació d'impostos –l'eliminació de l'impost de successions i donacions i de l'impost de patrimoni i la reducció de l'impost d'actes jurídics i documentats i també de l'impost de transmissions. Ho demanen des de fa anys, no ara perquè estem en crisi i perquè vulguin dinamitzar l'economia. Cada any ho demanen. Ho demanen en moments de creixement econòmic, que és quan precisament els impostos han de servir per redistribuir i per reduir desigualtats. M'agradaria saber, si haguéssim eliminat aquests impostos, com ens trobaríem avui. Per començar, ens hauríem trobat sense aquests impostos, aquests tres que els hi anomenava: impost de successions, impost de transmissions i actes jurídics documentats, impost de patrimoni. Ens trobaríem sense més de 5.000 milions d'euros, més del que es demana amb l'actualització del sistema de finançament per a Catalunya. Fixin-se com ens trobaríem si els haguéssim fet cas. I per a aquest 2009, només amb l'impost de successions i donacions i patrimoni, que la

dreta i el Govern espanyol també volen eliminar, significaria 1.500 milions menys.

Ens alegrem que fos un govern d'esquerres qui governés fa un any i també ens alegrem que enguany sigui un govern d'esquerres qui fa front a la crisi. Ja ho deia el diputat socialista i nosaltres ens hi reafirmem. Perquè el Govern d'esquerres és l'única garantia –i, per això, la nostra formació política dona suport també a aquesta llei– perquè el Govern no es dediqui a reduir la capacitat del sector públic per a garantir drets i prestar serveis. Si els féssim cas en les seves propostes, avui estaríem en molt pitjors condicions.

La dreta també ens planteja aquest any velles receptes: disminució de despesa pública, flexibilització, reducció d'impostos, com sempre. Però ja no són creïbles, perquè ens proposen el mateix tant si creixem com si no, tant si estem en crisi com si no ho estem, perquè sabem quins són els interessos que representen vostès. Però, des del nostre grup entenem que, en aquest context, necessitem pressupostos expansius. Ja ho deia Keynes –aquests dies molt citat– fa molts anys i continua sent vàlid: «Necessitem pressupostos ambiciosos.» En època de crisi cal despesa pública i així se n'han sortit països com el Japó o Alemanya quan passaven per recessions importants.

La nostra força política, en aquest sentit, per tant, demanem i exigim dues coses per complir amb aquest principi i per justícia: un finançament just per a Catalunya i la modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària, que ens ofega i que ens sotmet a una política inflexible imposada per l'Estat. Aquestes són dues demandes que fem des del nostre grup davant la greu irresponsabilitat de l'Estat espanyol que ens condemna també a una manca de liquiditat. Ho diem aquí, però també ho hem demanat a Madrid al Congrés dels Diputats a través d'una esmena a una moció presentada per Convergència i Unió, precisament, que s'ha aprovat, que hem demanat precisament aquesta flexibilització de la Llei d'estabilitat.

Per tant, amb aquest panorama que els presentàvem, la Llei de mesures fiscals i financeres introdueix alguns canvis útils. Voldria donar alguns exemples de per què des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida creiem que aquesta llei avança en el bon sentit.

El primer exemple és la proposta d'augmentar del 15 al 25 per cent les deduccions pels donatius a favor dels centres de recerca de les universitats. Creiem que, precisament, va en aquest canvi de model productiu que defensem i en l'ampli consens polític que vam demostrar tots plegats amb la signatura del Pacte nacional per a la recerca i la innovació.

Un segon exemple és la deducció també de l'1,5 per cent en l'IRPF per les quantitats invertides en rehabilitació. Entenem que és un moment força difícil per al sector de la construcció, però no podem mantenir els nivells de creixement d'aquest sector, perquè eren insostenibles, eren irracionals i així ho ha demostrat també el mercat mateix. Estaven en una bombolla immobiliària que ha esclatat. Però, ara cal que una part dels esforços de les empreses es dediquin a la rehabilitació i al man-

teniment d'edificis. No és una solució al sector, sinó una mesura per introduir sostenibilitat i racionalitat al comportament del sector immobiliari, i coherent amb el que des d'Iniciativa i Esquerra Unida entenem que s'ha de fer amb el sector: garantir el dret a l'habitatge i no el dret a l'especulació amb el sòl.

Un tercer exemple de bon instrument és l'adequació de la reducció de l'impost de successions i donacions per l'adquisició *mortis causa*, situació en la qual viu molta gent gran, que una gran proporció han d'abandonar la llar on han viscut per ser millor atesos, perquè la seva llar no està en les condicions per ser atesos o no tenen els serveis.

Un altre bon instrument, pel que fa a les taxes, entenem que també són els incentius a utilitzar les TIC en els tràmits burocràtics i els pagaments.

Sobre el cànon, que vostès hi tenen una obsessió, parlen de racionalitzar el seu ús i incentivar, diguéssim, l'estalvi d'aigua. Nosaltres hi estem d'acord, i el cànon s'ha demostrat que és l'instrument més efectiu per a l'estalvi d'aigua. I així, ha respost la ciutadania i també el sector empresarial. El cànon ha estat qui ens ha permès això. I el que es fa en aquesta Llei de mesures fiscals és precisament actualitzar-lo amb l'IPC i, per altra banda, també establir deduccions per a tots aquells usuaris que van patir les conseqüències de l'estat d'excepcionalitat durant la sequera.

Pel que fa al capítol de deduccions, també ens agradaria avançar que des del nostre grup, conjuntament amb els grups que donen suport al Govern, presentarem una esmena per introduir una deducció en la quota de l'IRPF per donacions a entitats en benefici del medi ambient. Entenem, com també ho entenen altres entitats, que cal idear noves fórmules i els incentius fiscals són uns bons instruments per promocionar la conservació i custòdia del territori, que hem de considerar béns públics i patrimoni natural del nostre país.

Aquests són bons exemples. Però també m'agradaria comentar una qüestió que fa referència a les mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques. Aquí vull subratllar el canvi que suposa la centralització dels saldos de totes les entitats classificades o susceptibles de ser classificades com a Administració pública de la Generalitat, segons els criteris SEC 95. Aquesta nova metodologia afecta entitats també en què la Generalitat participa de forma indirecta. Aquí m'agradaria fer esment que aquests canvis poden suposar, per a moltes entitats sense ànim de lucre..., i necessiten un acompanyament del Govern mateix. Amb el que estic pensant ara mateix seria en entitats de dret públic, com és el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que per les seves condicions i pels seus objectius, que són els de promoure l'associacionisme juvenil i, precisament, també de vetllar perquè es facin polítiques a favor de la gent jove, necessita una certa independència del Govern, malgrat que rebi fons de la Generalitat de Catalunya. Per tant, aquí entenem que hem de vetllar, doncs, perquè el Govern acompanyi en aquest canvi de metodologia pel que fa al seu pressupost.

Crec que, precisament, una altra de les coses que nosaltres també volem presentar, conjuntament amb els grups que donen suport al Govern, és precisament avançar en una mesura que ja ha estat feta de manera voluntària per molts comerços, que és desincentivar l'ús de bosses de plàstic d'un sol ús, i crec que és una mesura que caldria introduir-se també en aquesta llei, i que així ho farem. Volem, doncs, introduir aquesta mesura.

En definitiva, nosaltres rebutjarem les esmenes a la totalitat presentades pels grups de l'oposició perquè entenem que aquesta llei completa bé els pressupostos que tenim, no vol anar més enllà del que li pertoca i no intenta legislar més coses de les necessàries. Tampoc augmenta la pressió fiscal, i introdueix incentius per millorar l'economia productiva i la modernització del país.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, passem a la votació.

Cridarem a votació, en primer lloc.

Senyora Olano?

La Sra. Olano i García

Demano la paraula per al·lusions.

El president

Trenta segons.

La Sra. Olano i García

Sí. Senyor Comín, les mesures seves arriben massa tard. El pacient definitivament està mort.

Senyora Gomà, Catalunya també forma part de l'Estat espanyol.

I, senyora Laia Ortiz, no sé si no en saben, o no ho volen o no poden. Per tant, consultin el Partit Popular per abaixar impostos.

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

Senyora Olano, em sembla una falta de confiança espectacular amb l'economia catalana dir que el pacient està mort. Jo, per respecte a tots aquells empresaris i treballadors que estan intentant resistir en aquest moment tan complicat, li demanaria que faci servir metàfores una mica més ajustades.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. Señor Comín, señora Gomà, me remiten a la Ley de presupuestos para abordar temáticas específicamente financieras. No, las bonificaciones

deben ser encuadradas en la Ley de acompañamiento, no en la Ley de presupuestos.

Y, señora Gomà, no me ha escuchado evidentemente o su obsesión solamente le ha permitido escucharme una cosa. No soy monotemático, he hablado de muchos temas –de muchos temas. Lo que pasa es que, del tema al que se refiere, lo que digo no le gusta. Y es tanto, es tanto esto que en cuanto hace referencia a las universidades catalanas, por si no nos hemos dado cuenta, que sepa que la enmienda que presentamos el año pasado precisamente incluía el fomento de la investigación en las universidades catalanas. Nuestra preocupación es tanta por las universidades catalanas que lo que queremos evitar es que las medidas de fomento y de bonificación se vayan a otras zonas de España o del extranjero y se queden fundamentalmente en Cataluña. Ese es el objetivo.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem a votació les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup parlamentari Mixt.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 64 vots a favor i 69 vots en contra. Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, el projecte de llei continua la seva tramitació.

Projecte de llei

d'educació (debat de totalitat) (tram. 200-00043/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei d'educació. D'acord amb l'article 105... (Pausa.) D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Senyor president, senyores i senyors diputats, em correspon de presentar, en nom del Govern, el Projecte de llei d'educació de Catalunya. Permetin-me, doncs, per començar, que constati un fet: aquesta serà, si vostès ho volen, la primera llei d'educació del nostre país. No cal que els digui el sentiment d'orgull, però també de responsabilitat, que representa per a mi aquest fet.

I si ara ens trobem en aquest punt, en l'inici del debat parlamentari d'una llei d'educació de Catalunya, és perquè, a més d'una expressa voluntat política per impulsar-la per part del Govern, en coherència amb el document programàtic de l'Entesa nacional pel progrés, també comptem amb determinades condicions que ens ho permeten.

En primer lloc, en primera instància, amb un estatut d'autonomia que ens atorga noves competències per desenvolupar polítiques pròpies en l'àmbit educatiu. Així hem d'entendre el debat i l'eventual aprovació d'aquesta llei,

com un acte d'afirmació i de reconeixement del nostre autogovern. Catalunya tindrà una llei d'educació perquè la necessita, perquè la vol i perquè la pot tenir. Una llei que, per si mateixa, conté, vol contenir l'estratègia de millora i d'excel·lència que sempre hem reclamat. De la mateixa manera, per cert, que el nou finançament, el que es deriva –el que s'ha de derivar– de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, ens haurà d'assegurar l'atenció adequada al dret a l'educació dels nostres ciutadans.

Ara podem, hem d'assolir les dues fites, les de l'equitat i les de l'excel·lència, les necessitem totes dues. I de manera molt especial comptem també amb el patrimoni i l'exigència que es deriva del Pacte nacional per l'educació que es va signar durant la passada legislatura.

Disposar d'una llei d'aquestes característiques és ja una qüestió ineludible per al país, és hora de dir ben clar què entenem per model educatiu català, és el moment en què dibuixem un nou horitzó i que explicitem somnis, esperances i ambicions per a la nostra educació.

Mestres i professors, escoles i instituts, la comunitat educativa en el seu conjunt han gestionat un procés intensíssim de canvi social en els darrers trenta anys: recuperació de l'autogovern, creixement econòmic, nous models de família, nous hàbits socials, arribada de ciutadans nousvinguts, noves tecnologies. És necessari, aquí, registrar també un dels elements més positius del període: la decisió, primer, i l'aplicació, després, d'un determinat concepte de model lingüístic aplicat a l'escola, un model que ens dona perfil ben clar i que hem de mantenir i, encara, millorar.

Tot plegat ha constituït un repte quotidià per al sistema educatiu del país, un repte sense treva ni repòs, sense la possibilitat d'aturar-se i mirar lluny amb serenitat, un repte al qual –deixin-m'ho dir– l'escola ha respost amb esforç, professionalitat i encert, malgrat que sovint ha estat incompresa, no sempre prou recolzada, i que ha sentit com es produïa una pèrdua gradual de reconeixement social a la seva tasca.

A més, tot aquest procés de canvi social ha estat acompanyat per nous i successius marcs normatius en l'àmbit de l'educació. Un temps, doncs, en què sovint s'ha acabat discutint més del continent que del contingut; s'ha tendit a parlar més de normes que pròpiament d'educació. No perdem de vista que tractem de les i dels alumnes i de les seves famílies cada vegada que parlem d'educació, i això exigeix tant respecte com sensibilitat.

Des del nostre punt de vista, la consecució de l'èxit escolar per a l'alumnat de Catalunya resulta de la suma justament d'equitat i d'excel·lència. Això –i no és poca cosa– és el que avui està en joc.

El Projecte de llei d'educació de Catalunya que presentem és un text exhaustiu, té 187 articles, 13 disposicions addicionals, 4 disposicions transitòries, 1 de derogatòria i 4 disposicions finals. I també, evidentment, és clar, la memòria econòmica que representa, que vol efectivament aportar l'aval real de les intencions i dels compromisos d'aquesta llei.

En el text destaca una estratègia bàsica que pot identificar-se al llarg de tot el text, de tot l'articulat, el vot

de confiança explícit dels professionals de l'educació i la constatació inequívoca que compten amb el suport, la complicitat i el reconeixement de tot el país. I també aquesta estratègia es concreta en una colla d'aspectes dels quals ara voldria remarcar-ne alguns, una desena.

En primer lloc, el concepte d'autonomia, entesa com a demostració de confiança en la tasca de mestres i professors i com a resposta coherent a la mateixa diversitat social.

En segon lloc, la funció directiva, reforçada, que ha d'assumir una tasca renovada d'impuls, lideratge i responsabilitat manifestos en tot el procés.

En tercer lloc, l'avaluació com a retiment de comptes de tot el sistema, com a mesura coneguda i compartida dels avenços i dificultats que anem trobant.

En quart lloc, el concepte i el procés de carrera professional del personal docent, perquè l'esforç, el mèrit, la innovació i l'aplicació efectives puguin ser reconegudes.

En cinquè lloc, el concepte de proximitat, perquè l'educació no es limita a l'escola, ni els centres educatius poden actuar en solitari sense connexió amb els altres centres ni amb la societat a la qual serveixen. D'aquí la importància de la implicació dels ajuntaments i la creació de les zones educatives, enteses com a impuls des de l'Administració i com a coordinació activa en el territori.

En sisè lloc, l'objectiu del plurilingüisme per construir sobre la base ferma de la nostra llengua, el català, el domini del castellà i l'aprenentatge sòlid d'altres llengües.

Setè aspecte, una relació de plena confiança entre mestres i alumnat, entre escola i famílies, basada en els conceptes de respecte mutu, autoritat reconeguda a mestres, professors i directors, d'esforç exigit i mèrit acreditat als estudiants.

El vuitè, el principi de llibertat d'elecció de centre per part de les famílies, però, en cap cas, el de llibertat d'elecció de famílies per part dels centres. Una llibertat, doncs, ponderada, com ho estableixen les lleis, pels criteris de proximitat i relació familiar.

En novè lloc, les regles que ens han de permetre avançar decididament pel camí de l'escolarització equitativa de tot l'alumnat, creixent i divers, que arriba a les nostres aules.

I, per últim, desè, en aquesta llista breu, la concreció de les noves eines al servei de la millora de l'articulació entre les successives etapes educatives, amb especial atenció a la continuïtat, avui no ben resolta, entre primària i secundària; amb el concepte d'institut escola com a missatge potent de futur, però també amb l'atenció adequada a la formació professional, als ensenyaments artístics i a la formació d'adults.

A tots aquests aspectes s'hi suma la definició del Servei d'Educació de Catalunya. És justament aquí, en aquests articles, on es desprenen amb més força els principis inspiradors i l'esperit i el compromís del Pacte nacional per a l'educació. Amb aquest projecte de llei, Catalunya pren conscientment una opció ben determinada: hi haurà un sol servei d'educació, un sistema educatiu in-

tegrat. Es tracta, com diu el Pacte nacional per a l'educació, referint-se a la futura llei —obro cometes—, de: «Consolidar un projecte educatiu de país que garanteixi el dret a l'educació de tots els ciutadans i de totes les ciutadanes i que, prenent com a fonament la igualtat, l'equitat i la justícia social, els ofereixi una educació gratuïta i de qualitat.» —tanco cometes. Es tracta, justament, de culminar un procés.

Gràcies al pacte nacional, els dos components d'aquest servei van passar d'ignorar-se a acceptar-se. Ara, amb la llei, arriba l'hora d'anar més enllà, arriba l'hora de la cooperació. Només així, esdevenint un model cooperatiu, obtindrem també els trets de fortalesa i qualitat que han de caracteritzar el conjunt del sistema educatiu català. Serà, efectivament, en base a la cooperació i a la coresponsabilitat que Catalunya descendirà les contraposicions, sovint artificioses, que hem viscut fins ara molt sovint entre l'escola pública i la concertada; entre mestres i professors, d'una banda, i famílies d'una altra; entre el Departament d'Educació i els ajuntaments; entre diferents interessos i les responsabilitats de cadascú. Hauré de deixar enrere el nominalisme i la creença que les normes, per si mateixes, resolen els problemes.

En aquest nou escenari, l'escola pública ha de fixar l'estàndard de qualitat de l'educació catalana, alhora que cada centre enforteix el seu caràcter des de l'autonomia i la proximitat. La nostra estratègia passa per singularitzar totes les escoles, cadascuna amb el seu projecte propi, gestionada autònomament, responsable davant la societat i ben recolzada per l'Administració educativa. Una escola pública catalana que es defineix com a inclusiva, laica i plural, i que té com a distintius els principis de qualitat pedagògica, direcció responsable, dedicació i professionalitat docent, avaluació, retiment de comptes, preservació de l'equitat, cerca de l'excel·lència i respecte a les idees, creences i cultures de l'alumnat i les seves famílies.

En el marc del Servei d'Educació de Catalunya, l'escola concertada obté garanties jurídiques i econòmiques i accepta els elements de coresponsabilitat que es desprenen dels reptes socials i educatius que avui es plantegen a la societat catalana, compartint un mateix compromís social i educatiu amb els centres de titularitat pública i amb una voluntat explícita de servei a la ciutadania i al país. La necessitem, lliure, creativa i diversa, però també la volem segura, respectada i conscient de la seva responsabilitat davant la societat. Aquesta és, en resum, la llei que el Govern posa en mans del Parlament de Catalunya.

Els grups que han presentat esmena a la totalitat d'aquest projecte de llei, Partit Popular i Grup Mixt, els vull demanar que reconsiderin la seva postura. No crec que sigui casual que, precisament, aquests grups s'oposin a la tramitació d'aquesta llei. És una llàstima que no vulguin entendre la importància cabdal que té per a Catalunya que afrontem amb solvència i amb acords la política educativa, com tampoc no han entès la importància, en el seu moment, del nou Estatut d'autonomia.

Entendria que pretenguessin canviar-ne aspectes que legítimament no els semblin adequats a la seva visió, tanmateix, per poder-hi introduir canvis, el projecte de

lleï ha de poder-se tramitar. La seva voluntat que la lleï retorni al Govern no la puc entendre, si no és des de la ignorància de la necessitat que en té el país o, més preocupant, si fos el cas, des de l'apriorisme del no a tot.

Des de la presentació del Document de bases per la lleï d'educació de Catalunya –aquest diumenge farà justament un any–, sempre he defensat que aquesta havia de ser una lleï de país. En què es concreta, aquesta voluntat? Doncs, que la lleï d'educació que surti d'aquest Parlament sigui una lleï perdurable en el temps, que efectivament doni l'estabilitat a la comunitat educativa per desenvolupar el seu potencial en un horitzó llunyà, amb una mirada llarga, que no hagi de preguntar-se si val la pena impulsar determinats canvis de fons, com els que sens dubte conté el text, si no hi ha garanties que tot el marc torni a canviar sobtadament.

Jo els demano, en el decurs de la tramitació d'aquest..., demano a tots els grups que, en el decurs de la tramitació d'aquest projecte de lleï, totes i tots facin les aportacions que considerin oportunes, des de les seves sensibilitats respectives, des de les seves ideologies, però que no perdin mai de vista que, per fermes que siguin les seves creences, les seves aproximacions sempre seran parcials per al que fa al país en el seu conjunt. Cap visió no ha d'imposar-se en aquesta lleï, no ha de ser ni la lleï del Govern, ni la lleï del PSC, ni la d'Esquerra Republicana, ni la d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, ni la de Convergència i Unió, ni la de cap altre grup. És a les seves mans que esdevingui la lleï de totes i de tots, ara i d'aquí a vint anys, si és possible, i jo crec que ho és, que, efectivament, esdevingui una autèntica lleï de país.

Els insto, però, que no es conformin a assolir un ajustat consens de mínims, com passa sovint; els demano que treballin per aconseguir un real acord de màxims, un acord a l'alçada de les fites que volem assolir per a la nostra educació.

Així mateix, no vull deixar passar l'oportunitat d'agrir tant la dedicació que hi ha esmerçat una llarguíssima sèrie de persones, com també la passió i la implicació, les mobilitzacions i la legítima defensa de posicions i punts de vista que han demostrat els diversos actors de la comunitat educativa. Afortunadament, la nostra comunitat educativa és àmplia, diversa, i expressa tantes posicions com punts de vista ens aporta l'experiència i la funció que cadascú hi exerceix. És un concepte que no es deixa reduir a un sol missatge, a una sola idea, ho he comprovat en innumerable ocasions i arreu del territori: en reunions, visites, conferències, col·loquis i trobades per compartir punts de vista sobre l'educació en el seu conjunt i sobre aquest projecte legislatiu en concret; ho he vist a les aules, a les escoles i instituts, en la dedicació de mestres, professors i directors de centres públics i centres concertats, en els afanys de pares i mares i les seves organitzacions de representació; en regidors, alcaldes, en tota mena de ciutadans. És per tots ells que té sentit el debat d'avui.

Acabo. És ben cert, doncs, que l'educació ha esdevingut un tema central en el nostre debat ciutadà i que són moltes l'atenció i les esperances que estan dipositades en el que resulti de la tasca que a partir d'avui, si així

ho decideixen, hauran d'assumir com a representants del poble de Catalunya. La lleï, ja els ho he dit, per si sola no resoldrà res; vol fer possibles tots els canvis, ha de ser el vent a les veles de la nau. I aquest Govern té clar el rumb, el nord al qual hem d'orientar-nos. Fart de navegar per aigües intranquilles, és ben bé l'hora que aquesta cambra doni un vent propici al poble de Catalunya. El timó ja és en bones mans, les del president de la Generalitat, que ens honora amb la seva presència, les del Govern que tinc l'honor de representar avui. Es tracta d'arribar al port en què ens espera la societat catalana, el dels ciutadans formats i educats, el dels ciutadans lliures i responsables.

Els anys a venir ens diran si el calat de la transformació que ens proposem és o no comparable al de les esperances que es varen desvetllar a Catalunya per l'educació en temps de la República. És per això que voldria avui que tota l'educació catalana es pogués reconèixer en el conegut lema republicà: «Escola nova, poble lliure.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, avui és un bon dia per a Catalunya, un bon dia perquè parlem d'educació, parlem d'una lleï, la Llei d'educació de Catalunya, i és un bon dia. I en parlem des de la preocupació que tenim al nostre grup i que ens dona al nostre grup l'educació i com està la situació de l'educació. Però ho fem amb una pena; vostè ens ha llegit un discurs ben travat –per què no?, ben travat–, però en cap moment s'ha fet una anàlisi de quina és la problemàtica de l'educació a Catalunya. És a dir, ens ha dit quins són els objectius que vostè planteja, però no planteja, com no ho planteja la Llei d'educació, quina és l'anàlisi que vostè fa de quina és la problemàtica de l'educació a casa nostra. I és important, perquè aquesta problemàtica que veuen cada dia, dia rere dia, els professors, les professores, els mestres, les mestres a l'escola vostè la ignora. És important que primer fem l'anàlisi de quina és la importància de l'educació i quina és la situació de l'educació a casa nostra.

Miri, avui en dia, estarem d'acord vostè i jo i estarem d'acord tots els grups que l'educació ha canviat molt. L'educació és molt més complexa, l'economia en què es mou l'educació està en un món en canvi, és una economia d'alta tecnologia, de gran valor afegit. Avui en dia la igualtat, senyor conseller, no es mesura només entre els ciutadans de Catalunya; la igualtat també es mesura entre els ciutadans de Catalunya i els ciutadans de la resta d'Europa, i la igualtat també s'ha de mesurar entre els ciutadans de Catalunya i la resta d'Europa amb la resta del món. Perquè avui en dia la competència per a un alumne de la corona metropolitana de Barcelona està a Pequín, està a l'Índia, està als Estats Units. I,

per tant, quan parlem d'igualtat, quan parlem d'equitat també hem de tenir en compte que el que hem de fer és millorar la qualitat i millorar els coneixements.

I el que hem fet fins ara, aquests projectes de llei «log-sians», que ens vénen de la LOGSE, és cada cop donar menys coneixements, amb aquesta falsa idea de la igualtat que volem donar i que hem donat, que si reduïm els coneixements aconseguirem la igualtat. La igualtat a la baixa; li ho deia a la senyora Marta Cid quan era consellera: la igualtat a la cubana, la felicitat a la cubana. Igualtat a la baixa. Fixi's, en un món que ens demana més coneixements, nosaltres, a cada llei –i aquesta no és una excepció– el que fem és rebaixar coneixements per assolir la igualtat de resultats.

I podem veure quin és el tarannà del Govern quan es presenta i quan fa l'anàlisi dels problemes de casa nostra, quan tenim els resultats de PISA, uns resultats que posen l'educació de Catalunya en la cua d'Europa. I ja no parlo a nivell d'estats. Abans parlava de la competència que hi ha en l'educació a nivell de Barcelona amb altres parts del món. Parlem a nivell de regions europees: de les vint-i-cinc regions europees, Catalunya ocupa el lloc número 18. És a dir, els nostres alumnes, els coneixements a què hem de donar aquest alt valor afegit, estan en la posició 18.

I, després, l'evolució també que necessitem. Necessitem augmentar coneixements i necessitem augmentar vocacions, per exemple, tecnològiques i científiques. Un dels grans problemes que hem tingut a la nostra educació és que la promoció automàtica ha fet que en aquelles assignatures, que en aquells coneixements que tenen una complexitat més alta a l'hora de treure's els resultats, com poden ser les ciències, hagin disminuït de forma absolutament preocupant les vocacions. I ens ho deia fa poc el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa; ens deia: «És que necessitem dotze mil vocacions científiques a Catalunya.» Aquest és un problema que hem de resoldre també amb la llei.

I quin és el nivell de qualitat de la nostra educació? Del primer que hem de tenir consciència és de quina és la situació que tenim. No pot ser que Catalunya tingui un fracàs escolar del 29,6 per cent, i no pot ser que Catalunya, amb la resta de l'Estat, sigui l'únic país de la Unió Europea on hagi augmentat el fracàs escolar. Això no pot ser. I el que no pot ser és que el conseller pugi en aquesta tribuna, presenti la Llei d'educació, digui que és fonamental i obliidi el problema del fracàs escolar, que és el principal problema que té la nostra educació. No pot ser que l'educació..., no pot ser, no podem acceptar una Catalunya amb un abandonament educatiu avançat del 27 per cent; 27 per cent de nens que surten del sistema educatiu sense tenir una titulació. Això sap què vol dir? Que tenim un dels sistemes educatius més segregadors d'Europa, perquè aquells que surten sense titulació són persones que després no arribaran ni a «mileuristes». I ens deia la ministra d'Educació, del seu partit: «No, és que surten perquè tenen l'oportunitat de treballar.» I quan veiem els estudis ens diuen que no és veritat, perquè aquests alumnes als sis mesos només la meitat estan treballant. La diferència, per exemple, amb els alumnes que tenen una titulació de formació

professional, que més del 75 per cent treballen. És un drama que prop del trenta per cent dels nostres alumnes surtin sense una titulació.

No podem acceptar una Catalunya que tingui una baixa ràtio de titulacions postobligatòries. No podem acceptar una Catalunya que tingui un nivell de formació de la població jove que ara s'ha reduït, per primer cop a la història, senyor conseller. És important tenir-ho..., i és important dir-ho i debatre sobre aquestes mesures. Per primer cop en la història, una generació està menys formada que la generació anterior, per primer cop a la història.

No podem acceptar una Catalunya amb una taxa d'ido-neïtat als catorze anys o als quinze anys que s'ha reduït en aquests cinc anys. No podem acceptar una Catalunya on més de la meitat dels alumnes no tenen un coneixement bàsic de l'anglès. No podem acceptar una Catalunya on les nostres universitats no estan entre les cent millors del món. No podem acceptar, mentre vostè, senyor conseller, obvia aquest debat..., ens diu, quan surten els resultats de PISA, que estem molt ben collocats, que hem de ser optimistes, perquè tenim una gran equitat. Perquè, com he dit, l'equitat avui en dia no es mesura només amb els resultats que tenim a casa nostra, sinó amb la comparació de les oportunitats que tindran els nostres alumnes amb la resta de l'Estat.

Vostè no ha fet aquesta anàlisi, i aquesta anàlisi era important fer-la. Però és que, a més, vostè es planta i ens demana una llei, com ha dit altres vegades, per a tota una generació. Ens demana una llei per a tota una generació i ens demana un consens social a aquest Parlament sense que vostè hagi tingut la capacitat d'arribar a un consens ni al seu propi Govern. És que el tripartit s'ha trencat..., una altra crisi del tripartit. El tripartit ens té acostumats a crisis permanents: crisi d'infraestructures, crisi econòmica i crisi de tripartit. Ara tenim un partit al Govern que nosaltres no sabem si agafarà la pancarta demà i es manifestaran contra vostè. Però de moment no té assegurat el vot afirmatiu al projecte.

Què diuen els professors? Ha escoltat el professorat? Vostè diu que el professorat..., i fa una oda al professorat. No cal fer odes al professorat; el que cal fer és recolzar el nostre professorat. I què li diu el professorat? Ja va tenir una vaga general el 14 de febrer. Ara tindrà una vaga el 13 de novembre i una mobilització el 30 de novembre. I ens demana..., i ve a aquest Parlament i diu: «Els dic al Partit Popular i als ciutadans que siguin responsables i se sumin...», a què?, a quin consens? Senyor conseller, vostè parla molt amb la gent, és cert, però escolta molt poc. I en educació s'ha de parlar però també s'ha d'escoltar.

I, per no escoltar, no ha escoltat ni el CTESC, no ha escoltat ni el Centre de Treball, Econòmic i Social (*veus de fons*), el Consell –perdó–, el Consell de Treball –aquestes coses que tenen, eh?–, Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya; que el president del CTESC diu: «Vindrem i analitzarem la llei...», i vostè diu: «No», perquè potser no li hauria agradat el que li hagués dit. O, per exemple, les famoses trobades amb els sindicats i amb algun soci de govern per les aules de benvinguda

educativa o pel batxillerat nocturn. Vostè parla, és cert, però escolta molt poc.

I què tenim, d'aquesta llei? Què és el que no ens agrada de la llei? Doncs, miri, li ho diem. Primer, aquesta llei és la LOGSE catalana; aquesta llei l'únic que fa és dir: «Escolteu, la LOE l'apliquem a Catalunya i enfortim, endurim i continuem amb els errors de la LOGSE, continuem amb la promoció automàtica.» És a dir, hem estat d'acord, hem dit que el que cal és augmentar els coneixements, hem dit que el que cal és augmentar i que és important augmentar també les avaluacions, però, això sí, deixem i apliquem les postures de la promoció automàtica.

I en aquest sentit és cert, hi han dues formes de reduir el fracàs escolar: una és deixar passar tothom de curs, l'altra és reduir les exigències. Però això és enganyar-nos a nosaltres mateixos. Els professors i alguns que ens acompanyen ho saben molt bé, allò de: «Ja els suspèn-drà la vida.» Aquest és el nivell de frustració a què ha arribat molt professorat: «Ja els suspèn-drà la vida.» Si no donem recolzament... El que hem de fer..., i el que no pot ser és, com actualment amb els seus decrets, i això és l'esperit que vostè planteja, amb els seus decrets, que es pugui passar, es pugui anar passant de curs fins i tot amb dotze assignatures suspeses. Perquè li recordo que vostè va fer un decret on es deia que, bé, que podríem ajuntar assignatures similars, és a dir, matemàtiques de primer i de segon, les podríem ajuntar com si fos una. Amb això podríem passar amb dotze assignatures suspeses. Això no pot ser.

Però després vostès han confós, com ja li he dit, igualtat i equitat d'oportunitats amb igualtat de resultats. I no és d'estranyar, al final, que tinguem els resultats més pobres, conjuntament amb Andalusia, de tot l'Estat. Perquè el fracàs escolar, senyor conseller, no és només un fracàs social; és un fracàs individual, és un fracàs que seguirà l'alumne al llarg de la seva vida. Un alum-ne que no s'aconsegueix titular, un alumne que passa i que no aconsegueix anar a educació postobligatòria és un alumne que el fracàs, aquest fracàs, el seguirà tota la vida.

I el que hem de fer és enganxar, és donar més oportuni-tats, i no fer com fa la seva llei; per exemple, la formació professional, la gran «maria» del sistema. Es nota que aquesta llei –la gran «maria» del sistema; miri's la llei– està feta per a universitaris, perquè quan posa els itine-raris formatius, quan crea els itineraris formatius, els plans de formació, diu: «Bé, aquells que no han pogut treure les assignatures, el que farem és que vagin pels itineraris, que vagin cap allà i després, si poden, ja aniran a la formació professional.» És a dir, un cop més, deixem la formació professional amb aquesta idea que és per als fracassats. Aquesta és la forma de dignificació de la for-mació professional? I nosaltres vam proposar –me'n re-cordo perfectament– a la LOCE uns itineraris formatius que dignificaven una tasca tal com és l'itinerari també formatiu i l'itinerari professional. I ens van dir de tot. Doncs, aquest sistema anava més a favor de la igualtat i anava més a favor de la dignitat que no pas els seus.

O, per exemple, els batxillerats. Fixi's en les coses: ara surt la ministra d'Educació i ens diu que flexibilitzaran

el batxillerat nocturn; li donaran tres anys per dignificar-lo, tot el contrari del que vostè a fet a Catalunya –tot el contrari del que vostè ha fet a Catalunya. Imagini's per on van uns, imagini's per on van uns altres.

Però centrem el debat. Hem de parlar de fracàs escolar; vostè no en parla. Hem de treure la promoció automà-tica; vostès la mantenen. Continuarem amb els mateixos problemes, i hem de centrar el debat. El que no pot ser és que el gran debat a casa nostra sigui si és interès públic o si és sistema públic, aquests debats que podem tenir entre nosaltres i que poden tenir un cert interès per a algunes persones però que la gent del carrer no els entén. Què vol la gent del carrer? La gent del carrer vol que el seu fill tingui millors oportunitats que les que ha tingut ell a la vida; el famós ascensor social que parlem, que es parla des del punt de vista liberal, l'ascensor social; que, independentment d'on vinguis, tinguis les oportunitats. Això significa dignificació de l'escola pú-blica, i això significa llibertat, també, per als pares per configurar.

I nosaltres tenim un plantejament clar: tot allò que pu-gui fer, que pugui decidir un pare, que no ho decideixi un buròcrata des d'un despatx; tot allò que es pugui decidir des de les cases, que no es decideixi des de la Via Augusta –ja saben a què em refereixo: al departa-ment. Aquest és bàsic, és un plantejament bàsic. Per-què, miri, nosaltres volem una cosa: volem que tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, totes les famílies de Catalunya, tinguin el mateix dret a escollir la millor escola possible que té la família Montilla Hernández; el mateix, exactament el mateix. És el que volem i és el que desitgem.

I, per tant, vostès sembla que tenen aquesta al·lèrgia a la llibertat, a la llibertat a l'hora d'escollir, a la llibertat que els pares puguin escollir el centre que volen. Tenen al·lèrgia a la llibertat lingüística, que els pares puguin escollir, aplicant l'article 21.2 de la Llei de política lin-güística, quelcom tan important: els drets lingüístics com a drets fonamentals de les persones, com a drets fonamentals de les famílies. Tenen al·lèrgia a la llibertat de creació de centres.

Tenen al·lèrgia a la llibertat d'elecció dels pares amb necessitats educatives especials, hi han pares que volen portar els seus fills a escoles inclusives, hi han pares que volen portar els seus fills a les escoles de necessitats educatives especials.

Per cert, fracàs escolar. Vostès quines mesures plante-gen contra el fracàs escolar a partir de la secundària, i la primària, i l'educació infantil? Per què no fem diag-nòstic precoç a l'educació infantil? Per què no coordi-nem, una cosa que no surt enlloc, la coordinació entre els diferents sistemes? Quin és el problema? I ho saben perfectament els professors. El problema és que un nen que té un trastorn, un trastorn educatiu, no hi ha una connexió entre el tutor? No hi ha una connexió entre el pediatre? Això és important que hi sigui, perquè hem de lluitar contra el fracàs escolar des de la primària i des de l'educació infantil a partir dels zero anys.

La conciliació de la vida familiar i laboral, l'educació infantil, un altre punt que vostè deixa... –un altre punt

que vostè deixa—, doncs, sense donar-hi suport. Per cert, les beques, on està la gratuïtat dels llibres de text, senyor Maragall? Una gran promesa del tripartit que no apareix enlloc.

Però, després, un dels grans problemes d'aquesta llei, la desconfiança absoluta al professorat —desconfiança absoluta al professorat. Aquells que estan, dia rere dia, intentant que els nostres fills arribin a un lloc millor, arribin socialment a un lloc millor, vostès l'únic que fan és, primer, absoluta desconfiança. I això ho vam veure en el Pacte nacional. Se'n recorden quan deia allò de «el professor era aquella persona que tenia la plaça en propietat i que això s'havia d'acabar»? Vostès han fet una llei que parteix de la desconfiança dels professors i que no dóna els instruments necessaris als professors.

Perquè, sí, li donen una autoritat teòrica, una certa autoritat teòrica; però, quina és l'autoritat pràctica? Pot expulsar un professor a un alumne que es comporti malament a classe? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Té aquesta llibertat? —Acabo, senyor president. Té aquesta llibertat? Només una pinzellada, aquesta pinzellada, ho pot fer? No ho pot fer amb aquesta llei. Quina autoritat li donem? Li donem una autoritat absolutament teòrica.

Per no parlar de l'augment de la violència a les aules. Fa poc llegia a *El Periódico de Catalunya* que hi havia dotze mil alumnes que havien estat agredits. Per a vostès quina és la solució? La mediació. On s'ha vist que entre l'agressor i la víctima hi ha mediació? La mediació la podem destinar, senyor conseller, a picabaralles menors; però en casos d'assetjament el que hem de fer és coordinar els recursos socials, els recursos educatius i els recursos sanitaris, i, per descomptat, jurídics, per posar al servei de les víctimes. I que no passi com passa ara, senyor conseller, que les víctimes les canviem de classe.

Per tant, no donarem suport al seu projecte. Hem presentat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

Acabo, senyor president. Hem presentat una esmena, i, a més, com ja deu saber, li anuncio que nosaltres presentarem el nostre propi projecte o proposició de llei d'educació.

Gràcies, senyor conseller, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señor *conseller*, nos ha invitado a que reflexionemos y seamos conscientes por haber presentado la enmienda a la totalidad. Señor *con-*

seller, porque somos conscientes, al menos nosotros, Ciudadanos, de la importancia de la educación, le pedimos que retire usted el proyecto porque es un proyecto inadecuado para Cataluña.

Y, señor *conseller*, le digo ya de principio, no nos robe las palabras. Ahora nos habla de excelencia, de confianza en el profesorado, de autonomía de centros, de objetivos de evaluación... ¡Fantástico!, hemos venido durante años intentando recuperar estos conceptos y siempre se nos ha dado en las narices. Señor *conseller*, no nos robe las palabras para seguir con la promoción automática de todos los días.

Estamos ante un proyecto de ley que no sólo no resuelve ninguno de los problemas educativos actuales, sino que creará otros nuevos. Para que nos entendamos desde el principio, la ley está más empeñada en dotar al Gobierno de Cataluña de competencias exclusivas en educación que de dar soluciones pedagógicas a la educación de miles de niños y de adolescentes disminuidos en sus expectativas educativas desde la implantación de la antigua LOGSE.

Honorable *conseller*, lo que le interesa a un padre, a una madre cuando tienen a un hijo en edad escolar o con problemas en la secundaria o en el bachillerato es tener la seguridad de que el centro educativo donde le dejan cada mañana atiende y se preocupan de su hijo, le enseña a responsabilizarse de sus obligaciones, a esforzarse en las materias imprescindibles para su formación intelectual y científica, a ocuparse de que tenga la información y el criterio suficientes para no caer en pocilgas sociales como la droga y valerse en la vida.

Un padre y una madre sueñan siempre con que su hijo o su hija se hagan personas de provecho, mejor formadas que ellos y con más posibilidades en la vida. La mayoría de padres saben que ese sueño sólo se le puede dar en un buen colegio. ¿Y qué tienen hoy? Dudas, muchas dudas, señores diputados, ya no están seguros de que esa formación integral se la vayan a garantizar el sistema educativo actual catalán, muchas veces incluso consideran que es el colegio y además sus profesores los culpables de que su hijo fracase. Tienen razones para ello. Cataluña, según todos los informes internacionales, incluido PISA y nuestra Fundación Jaume Bofill, nos sitúan en la cola de la OCDE. No insisto, ya se han dado cifras, un verdadero desastre.

No se disculpe tampoco con la masificación actual provocada por los recién llegados, que nadie se engañe. Este fracaso no lo trajo la inmigración, existía en toda su crudeza hace más de diez años, la inmigración masiva lo ha puesto en evidencia. El deterioro de la enseñanza en general, y de la pública en particular, lo impuso la reforma educativa de 1990. Teníamos una aceptable educación primaria, una mediocre formación profesional, una buena educación secundaria y un extraordinario bachillerato, los mejores profesores y la mejor disposición. No sobraban los medios, pero había entusiasmo y complicidad profesores/alumno, sociedad y escuela. Pero todo eso lo despreciaron en nombre de la ideología de la comprensibilidad, el menoscabo de la autoridad del profesor, la disolución de los contenidos, la condena de la excelencia y la letanía esa de «prograsa adecuada-

mente», cuando nos quisimos dar cuenta nos habíamos quedado sin escuela.

Tan alejados estaban nuestros políticos y nuestros liberados sindicales de lo evidente que hace tan solo dos años nuestro consejero de Educación, aquí presente, rechazaba nuestro primer intento en esta cámara por mostrarles la realidad de la secundaria con las siguientes palabras: «Si fos ni de lluny cert el que vostè anuncia estaríem en una situació pròxima al caos del nostre sistema educatiu, i ja li ben asseguro que no és així. El nostre sistema educatiu és un servei públic, potent, eficaç, que compleix amb les seves obligacions d'una forma progressivament adequada.» Deia vostè aquestes paraules.

Señor *conseller*, le volveré a repetir parte de lo que rechazó tan categóricamente entonces: «Este modelo “líquido” de educación, entre comillas, ha liquidado la educación primaria e infantilizado las enseñanzas medias al alargar los métodos de la primaria al bachillerato. Este sistema educativo ha marginado los contenidos y desautorizado el esfuerzo. El resultado ha sido el desprecio del saber y la generalización de la irresponsabilidad. De tanto querer proteger al alumno de baremos connotativos que pudieran humillarlo y marcarlo fatalmente a edades inadecuadas han logrado convertirlo en incapaz de realizar tarea alguna o en enfrentarse al más mínimo revés o sacrificio. Es necesario, por tanto, reivindicar el músculo psíquico como lo hacemos con el físico. Sabemos que la frustración es mala, pero su ausencia absoluta nos impide madurar, y es evidente que la adquisición del conocimiento ha sido la primera víctima.

«La escuela está enferma» —le decía, señor *conseller*—, «y los médicos que habían de curarle, es decir, maestros y profesores, diezmados por el desaliento al ver a sus jefes, los políticos, cambiar ciencia por chamanismo, y lo peor no será el analfabetismo funcional de generaciones enteras, sino sus efectos sobre una sociedad que habrá de metabolizar a ciudadanos acostumbrados a exigir derechos, pero incapaces de aceptar deberes.»

Me consta que esta realidad ya no le es ajena, hoy lo ha demostrado, incluso aceptan recursos pedagógicos hasta hace dos días satanizados, como los itinerarios, los desdoblamientos, los niveles, o acceden a adoptar medidas de prevención y detección precoz de dificultades de aprendizaje como fuentes de posibles fracasos, todavía no los exámenes de septiembre, ni la norma de no pasar de curso con más de dos suspensos. Eso sí, no admiten responsabilidades, recurren a que las circunstancias sociales han cambiado, y es verdad, las familias no se preocupan como ayer o culpan al profesorado de resistencia a los cambios.

Monsergas, el mundo siempre ha estado cambiando, pero nunca como ahora nos hemos puesto tantas disculpas para no enfrentarnos a las dificultades. Déjense de disculpas, los niños de ayer y de hoy tienen una inclinación natural al conocimiento, se siguen sorprendiendo del misterio de las cosas, solo necesitan a maestros que los provoquen, los estimulen, les ayuden a descubrir el enigma del universo. Es evidente que hay variables nuevas, pero también soluciones.

En el proyecto de ley que nos traen hoy a esta cámara no hay ni un rastro, ni rastro, de este espíritu ilustrado, ni se centran en la resolución del deterioro escolar que le he acabado de nombrar. No se ponen en el lugar de esos padres preocupados por encontrar un colegio capaz de mejorar los hábitos de su hijo para cruzar la adolescencia con garantías de que continuará con éxito estudios de formación profesional o superiores. No, esta ley es administrativista, burocrática, incluso arribista, busca culpables, legisla desconfianzas, esparce responsabilidades, y lo peor, no dispone de criterios para evaluar resultados porque carece de un modelo contrastable de educación. Dicho de otro modo, no nos llevará a ninguna parte porque no sabe lo que busca.

Para solucionar la angustia de ese padre, de esa madre que le he puesto como ejemplo, no hace falta una ley, sólo respeto para el profesorado, objetivos evaluables, incentivo para los buenos estudiantes y ayuda para los que tienen dificultades. El colegio no ha de ser sólo un patio de recreo para retener adolescentes ociosos, sino un espacio de trabajo sin demagogia, ni falsas expectativas. No todos llegarán a ingenieros de caminos, ni falta que hace; pero todos tienen derecho, a partir de los doce años, a disponer de itinerarios de libre elección adecuados a sus capacidades para sacar lo mejor de cada cual sin imponer un único modelo cognitivo, y para eso no hace falta una nueva ley.

Por ello el proyecto de ley que nos ha traído a esta cámara será rechazado en su totalidad por el Grupo Parlamentario de Ciudadanos. Hay innumerables razones, daré algunas.

Primera, acaba con la enseñanza pública y no garantiza la cooperación de la concertada en la integración de la inmigración. Una sociedad con desigualdades sociales sólo tiene un recurso para que en un futuro sus ciudadanos alcancen similares condiciones de vida. Disponer de una buena escuela pública donde todos los niños y niñas, no importa de que condición social sean, tengan las mismas oportunidades del saber intelectual. Esa es la única posibilidad de verdad que tienen los que nacen sin recursos económicos de cambiar su suerte.

Pues bien, una ley de educación ha de garantizar antes que nada una escuela pública de calidad para todos, apoyar y garantizar la libertad de cualquiera a la creación y elección de la escuela privada, o privada concertada, con la máxima libertad y todas las garantías de elección, incluso el colegio, también en la pública. No va por ahí sin embargo la ley, ni siquiera se refiere ya a la enseñanza pública, sino al servicio de educación de Cataluña. Ahí se queda toda su Cataluña social.

Ese servicio de educación de Cataluña condena definitivamente a las escuelas públicas a gestionar el fracaso escolar de las clases más desfavorecidas y a convertirle en centro de normalización de la inmigración. La gestión de los centros se privatiza, pero sin atenerse a las reglas del mercado; introduce un sistema de contratación del profesorado basado en el gremialismo con la disculpa de hacer equipos homogéneos dentro de un proyecto educativo del centro; deslegitima el sistema de concurso o oposición universal e introduce criterios basados en perfiles subjetivos marcados por el director, que no lo ol-

viden, es funcionario, no un empresario que se la juega. Será el fin de la equidad y el mérito, y el principio de la endogamia, el politiquismo y el amiguismo.

Tal sistema puede resultar eficaz en un centro privado donde la elección implica riesgo empresarial, la búsqueda de la rentabilidad impediría contratar o padecer a malos profesionales, pero su eficacia no estará nunca garantizada en un centro público donde el riesgo no tiene consecuencias económicas y cuyo contexto político nacionalista actual tendería al gremialismo. Se suma a ese retorno a la arbitrariedad la creación de cuerpos docentes nuevos que son de competencia exclusiva de la LOE, se elimina el derecho de cátedra, se pone en cuestión el derecho de traslado al resto del Estado y se disminuyen sus derechos laborales y sanitarios. En vez de una ley para mejorar el sistema parece una batería para acabar con los derechos laborales del profesorado.

Es escandaloso que ahora, señor *conseller*, nos vengán con que hay que confiar en los profesores. ¿Acaso los ha tenido en cuenta a la hora de diseñar este proyecto de ley? Después de haberles obligado durante años a trabajar sin autoridad, a merced de un sistema permisivo de promoción automática y valoración nula de su trabajo, ¿ahora les quieren dar autonomía? ¿Autonomía para qué? ¿Para quitarse de encima la responsabilidad del monumental fracaso en que han convertido el sistema educativo y arrojarlo encima ayudados por el sistema de evaluaciones controladas por ustedes y por el gremialismo de sus directores?

Segunda razón, la ley fue diseñada para blindar la inmersión y legislar la exclusión lingüística, la causa posiblemente íntima e inconfesable de la tramitación precipitada de esta ley. El título II, dedicado al modelo lingüístico de la enseñanza, viene introducido por un concepto altamente adecuado al atropello. Dice así: «Régimen –régimen– lingüístico del sistema educativo catalán.» Más exacto imposible. Todo este régimen –régimen–, repito, lingüístico representa la institucionalización legal de la exclusión del español en la escuela.

El artículo 11 determina que el catalán y solo el catalán es lengua vehicular y de aprendizaje del sistema educativo, desde la impartición de clases al patio; extiende la inmersión desde infantil a bachillerato; también regula el régimen lingüístico de los adultos con la misma determinación. Se trata de controlar la lengua de nuestros ciudadanos desde la cuna a la tumba; no dejar resquicio alguno a la otra lengua oficial, desde la atribución en exclusiva del currículum para evitarse la tercera hora de castellano, hasta la desfachatez de replantearse los niveles y titulaciones de catalán del profesorado. Dice así el artículo 14.2: «El Departament ha d'adoptar les mesures necessàries per a l'actualització de la competència lingüística del professorat.» O sea, que le van a pasar la ITV de catalán, no sea que con el uso lo hayan deteriorado. ¡Increíble, el disparate jurídico!

Permítanme que les traiga al recuerdo una paternal canallada. El 27 de enero de 1939, un bando del general Álvarez Arenas decía en Barcelona lo siguiente: «Estad seguros, catalanes, de que vuestro lenguaje, en el uso privado y familiar, no será perseguido.» Los espejos suelen devolvernos nuestra propia imagen.

Después de esta ley, sabremos que en casa y en lugares abiertos, como con el fumar, nadie deberá sentirse cohibido para hablar en castellano. Les dejaré una cita para invitarles a dar con el autor y entretenerse en su significado: «Cuanto más cerca estén de la cima, más hondo será el precipicio; cuantos más gritos den en la cima, más ecos y más lejanos llegarán sus abusos. En el mejor de los casos, tienen el riesgo de regresar un día al valle, y el valle ya no los reconozca.»

Frente a esta exclusión, el modelo trilingüe de Ciudadanos –castellano, catalán e inglés– consagra la libertad lingüística como principio; libertad lingüística para escoger la lengua vehicular hasta el primer ciclo de primaria, ya sea el catalán, el castellano o el occitano en el caso del Valle de Arán, a la vez que se introduce su aprendizaje de las otras dos lenguas desde el primer día de escuela. Y a partir del segundo ciclo de primaria –nueve años–, 40 por ciento de castellano, 40 por ciento de catalán y 20 por ciento de inglés como lenguas vehiculares; las tres como lenguas vehiculares, sin menoscabo para una cuarta lengua como asignatura.

Y tercera y última: es una ley que invade competencias del Estado y no es respetuosa con normas superiores. Esa circunstancia dará lugar a recursos de inconstitucionalidad y conflictos de competencia. Está plagada de atribuciones que le corresponden al Estado, y es que su articulado es político, no educativo.

Como toda ley, debería citar y referir su legitimidad y sus límites a la legislación superior que la ampara, pero no lo hace: hay una sola referencia general a la Constitución; no cita legislación educativa básica alguna ni en el articulado ni en las disposiciones, ni leyes orgánicas vigentes, como la LOE, la LODE o la LOCFP. La única referencia directa a la LOE aparece en el preámbulo, parte no prescriptiva, sin indicar dependencia.

Mientras tanto, el Estatuto se convierte en el marco normativo exclusivo de referencia, dando la sensación de que lo avala todo, por encima incluso de las competencias exclusivas de leyes orgánicas del Estado y de la propia Constitución.

De esta manera –acabo, señor presidente–, el Estatuto se convierte en una constitución virtual de un proyecto virtual, de un gobierno que piensa y legisla como estado; se fuerzan las cosas, señor *conseller*, se busca el conflicto, se vive de él, y después se cansan de hablar de cohesión social. ¡Muy edificante! Usted habla de una ley de «país». Tiene razón: es de un país que no es el de muchos catalanes.

Gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, per fer el torn en contra, precisament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Intervenim per exercir un torn en contra de les dues esmenes de totalitat presentades pel Grup Popular i pel Grup Mixt, i també per

manifestar la posició del Grup Socialistes a propòsit d'aquesta llei.

La primera cosa a dir és que el sistema educatiu universal, tal com el coneixem avui, accessible a tothom i gratuït per a tothom, ha estat un dels grans objectius i una de les grans conquestes dels països occidentals, i, en general, cada cop més, del món en què vivim avui.

També cal dir que els sistemes educatius europeus han evolucionat notablement des dels dies de la lluita contra l'analfabetisme i l'exigència del dret a poder anar a una escola, a tenir accés a una escola.

A la lluita per un sistema educatiu universal s'hi va afegir també la lluita contra el dogma i el pensament lineal dels antics règims. S'havia d'ensenyar els nois i noies a pensar, a preguntar-se les coses i a tenir opinió pròpia. En aquesta línia va destacar la Institución Libre de Enseñanza, entre altres iniciatives. I el treball fet aquí mateix, on som, en el parc de la Ciutadella, per l'Institut Escola, que va iniciar els seus treballs amb l'adveniment de la Generalitat republicana en l'edifici actual de l'Institut Verdaguer, a pocs metres d'aquí, i els va haver de finalitzar amb l'entrada de les tropes franquistes a Barcelona –l'Institut Escola. El record d'aquelles experiències que encara trasbalsen avui els més grans perdura en l'imaginari col·lectiu de com s'ha d'educar i quant interès i quant d'esforç s'ha de posar en la difícil tasca d'ensenyar i d'educar els nois i noies.

Diem tot això perquè l'actual Projecte de llei d'educació de Catalunya s'emmarca en un final d'etapa, que va de la recuperació escolar iniciada amb la democràcia fins a avui, al finalitzar un període de trenta anys. Durant aquests anys, el sistema educatiu ha fet avenços considerables, alguns molt importants.

Alguns dels avenços més significatius han estat la implantació de l'ensenyament obligatori dels sis als setze anys, relativament recent, com tots sabem. També la implantació d'un model lingüístic que assegura el coneixement de les dues llengües oficials i evita la doble xarxa escolar; hi havia un risc de segregació, que era evident, i no s'ha produït, gràcies al model lingüístic escolar i al model lingüístic que en deriva de cara a la societat. També la contribució a la cohesió social sobre la base d'un règim d'inclusió escolar de tota la població, fos quina fos la procedència, la capacitat, la situació familiar. I la generació d'unes generacions de mestres i professorat, formats, de gran vàlua, que hi han dedicat i hi dediquen els anys millors i més productius de la seva vida professional. Podem dir, doncs, que hi ha un bon balanç, un molt bon balanç.

Però també hem de dir que ens queden coses per fer, hi ha coses per fer, perquè han aparegut problemes nous, però també perquè queden coses per fer de l'anterior etapa. I recorreguda aquesta etapa, el sistema educatiu de Catalunya necessita una adaptació. És una constatació generalitzada i compartida per tothom avui. Podríem dir que necessita una adaptació a les necessitats que ens planteja la societat contemporània d'avui, que és una societat canviant, que evoluciona ràpidament i, a més, ho fa a tota velocitat.

En primer lloc, hi ha uns nous reptes, que tenim al davant. En matèria instrumental, no és suficient saber llegir i escriure, hi ha uns nous analfabetismes, relacionats amb el llenguatge informàtic, amb la comprensió de les terminologies tècniques i amb el coneixement relacionat amb els instruments d'accés a la informació; nous analfabetismes. No és suficient tenir escoles dignes; ens cal que la funció d'educar guanyi qualitat i estigui en consonància amb les noves exigències educatives i professionals. No és suficient garantir el coneixement i l'ús de les llengües oficials; cal garantir el coneixement de més llengües que les oficials. No és suficient no discriminar a l'escola; s'han de poder difondre els valors generals de la democràcia i la llibertat en una línia de formar ciutadans i ciutadanes lliures, compromesos i preparats; educar per la llibertat, com es diria, no? No és suficient tenir bons mestres en el sistema educatiu; cal que aquests mestres es formin permanentment i gaudeixin dels instruments materials i intel·lectuals necessaris en una línia d'assegurar la seva motivació professional i el seu reconeixement social.

En segon lloc, hi ha uns aspectes a millorar, efectivament que hi són. No tant com diuen els oradors que han parlat abans que jo, no?, no tant; però hi ha uns aspectes a millorar. Els informes internacionals PISA i d'altres han detectat realment una situació comparativa desfavorable en determinats aspectes del sistema educatiu; no per gronxar-nos en aquestes deficiències, com sembla que ha fet algú, diguem-ne, no?, però sí per constatar que hi ha unes limitacions. És cert.

Però les dades disponibles que tots coneixem apunten a unes primeres conclusions clares, que potser en podem dir un parell, per entendre'ns de què estem parlant, no? És necessari millorar l'èxit escolar de l'ensenyament obligatori i particularment de l'ensenyament secundari obligatori, l'ESO. Aquí tenim un problema; hi cal intervenir, en això. És necessari augmentar el nombre d'estudiants que cursen ensenyaments postobligatoris, particularment batxillerat i cicles de formació professional, entre altres indicacions. I aquí tenim un segon problema. I n'hi ha alguns més, però potser aquests són els més rellevants.

I en tercer lloc, hi ha unes noves situacions d'entorn, que també influeixen. La fesomia de Catalunya i les seves necessitats no són les mateixes ara que fa trenta anys. És diferent; som diferents que fa trenta anys. Les necessitats del sistema productiu són unes altres: sectors industrials canvien de mans completament, uns desapareixen els altres apareixen. Les necessitats de la població concreta també són diferents: la població ha canviat i és més complexa, ara som més i més diversos. El fenomen de la globalització també ha fet més complexes les necessitats educatives relacionades amb el coneixement i amb la cultura en general. Parlem avui de crisi, de crisi econòmica, en un marc d'una nova economia internacional amb influències mútues clares, interconnectada. És a dir, tot plegat implica *reconversió* i noves necessitats educatives; un nou impuls educatiu és indispensable i necessari.

Davant d'aquestes necessitats noves, el marc legal de què disposem actualment permet legislar. L'Estatut

d'autonomia implica que per primera vegada la Generalitat pot desplegar un model educatiu. No es tracta de fer una reforma educativa curricular més, com s'ha dit –LOGSE, LOE, LOCE...; no es tracta d'això, llegeixi bé, senyor López, no es tracta d'això–, com les generades des dels entorns de la legislació general que heretem, sinó que es tracta de proporcionar nous instruments de gestió, fonamentalment això, nous instruments de gestió, als centres educatius i als mestres i professorat perquè puguin millorar sensiblement la seva feina i perquè cada escola pugui fer realitat el seu propi projecte educatiu.

Una cita il·lustrativa del conseller d'Educació que explica aquesta voluntat: «La llei facilita mecanismes per a la reforma.» No és una reforma en si mateixa, molt menys una reforma curricular, senyor López; la reforma s'ha de fer des de cada centre, competeix a cadascú. I aquest, senyors i senyores diputats, és el principal sentit d'aquesta llei.

Senyores i senyors diputats, el text és un bon text, una bona eina, com mai havíem tingut la possibilitat de tenir. Estem en el bon camí i estem en la línia del que cal fer i Catalunya necessita en aquests moments. La llei permetrà iniciar un camí de reforma educativa de gran abast, com mai havíem imaginat, des de cada centre educatiu, des de cada projecte educatiu. Permetrà també guanyar la batalla de la qualitat i dels resultats escolars, que és ara mateix la principal que tenim plantejada sobre la taula, en una línia de superació dels nivells d'homologació, d'èxit escolar.

Permetrà també disposar d'un gran ventall d'instruments de gestió legals, permetrà disposar d'un sistema educatiu integrat, de caràcter públic, amb la creació d'una autoritat reguladora, finançat amb fons públics i amb obligacions i garanties comunes de tots i cadascun dels recursos escolars i educatius, i permetrà fer, realment, finalment, un encàrrec o fer realitat un encàrrec que heretem de tots i totes els que en un moment o altre, aquest segle i el passat, han lluitat per una educació de qualitat.

Sobre les dues esmenes de totalitat, volem fer notar la nostra perplexitat per l'argumentació i la posició. Vostès veuen crisis pertot arreu: tot està en crisi. Miri, no n'hi ha cap de crisi; el que hi ha és una necessitat.

Sobre la llibertat d'elecció, d'escola i de llengua, que és un dels frontispicis en què basa les seves intervencions el Partit Popular, els hem de dir que llegeixin els papers. La llibertat d'elecció de centre està garantida per la Constitució espanyola, consta en tots els documents oficials i es tracta àmpliament en el text del projecte de llei, a propòsit de la gratuïtat, l'admissió als centres, la llibertat d'ensenyament i moltes altres qüestions relacionades amb això. I la llibertat d'elecció de llengua està consolidada en la Llei de política lingüística i en el mateix projecte de llei. Una altra cosa és potser que no ho vegin, o no ho vulguin llegir, o els molesti que es tracti a bastament aquest tema, però la realitat és que aquests temes hi són i estan ben definits i es diuen explícitament.

El que els podem dir addicionalment nosaltres és que, en l'exercici del dret a la llibertat d'elecció de centre, hem de poder garantir que el dret a l'elecció de centre es pot exercir per tothom, no solament per alguns o per alguns grups, sinó per tothom. A vostès, senyor López, els preocupa el rètol, el títol, la bandera, exhibir la idea; fan rodes de premsa sobre aquesta idea. I a nosaltres ens preocupa una altra cosa, ens preocupa més l'aplicació generalitzada i real d'aquest dret per tothom.

I és en aquesta línia que, com veurà, sobre la base que l'oferta escolar és limitada –les escoles tenen un nombre de places i no en tenen un altre, són limitades–, és indispensable establir algun règim d'aplicació per garantir justament l'aplicació universal del dret d'elecció i també del dret a l'equitat, a l'equitat de tractament pel sistema educatiu i al dret a no ser segregat.

Quan a un noi amb alguna necessitat de suport especial li acaben dient: «És que per a tu ja no tenim plaça, perquè ja les tenim totes cobertes o perquè estaries millor en un altre centre, que no en aquest»... No es pot fer això; no es pot fer de cap manera. Ni es pot admetre. I això és el que es tracta de combatre; entendre que la llibertat d'elecció és llibertat d'elecció de les famílies i no dels centres, com acaba de dir el conseller. L'alumnat s'ha d'admetre tal com és i tal com demana una plaça escolar, no tal com ens convé o tal com ens fabriquem una població escolar a mida, sota l'eufemisme de la llibertat d'elecció, sinó tal com és. I qui no fa això –qui no fa això– està fracassant, i és rebutjable, sobretot si aquesta acció selectiva s'aconsegueix a través de fons públics.

Convindrà, doncs, senyor López, que el dret d'elecció ha d'anar acompanyat també del dret de ser tractat amb equitat pel sistema educatiu. I en això, segurament, no podem divergir, perquè és de pura lògica.

Ara bé, no sabem si hi ha altres raons que les exposades per al seu rebuig a l'esmena, no? L'actuació del Partit Popular durant els darrers anys ha estat de confrontació sistemàtica amb Catalunya. No ens ho objectaran, això. El discurs de defensa de la llibertat, en boca de vostès, pot voler dir això mateix o pot voler dir també altres coses. Per exemple, que els molesta la Llei d'educació. Com també els molesta l'Estatut, com ha quedat ben palès en nombroses ocasions. Els molesta, l'Estatut! Nosaltres creiem que els molesta Catalunya mateixa, els fa nosa, a vostès, no?, i segurament això és el que passa també amb la Llei d'educació. No els agrada i per això s'hi oposen.

Quant al Grup Mixt, senyor Robles, li hem de dir que vostè ha arribat a un cert paroxisme imitatiu, no?, a un cert nivell insuperable. Permeti'm un comentari sense ànim d'ofendre, hi ha la impressió generalitzada que vostè representa millor avui aquí les posicions del senyor Rajoy a Catalunya que no pas el mateix Partit Popular, no les de Ciudadanos, que és el grup de vostè, i el grup al qual vostè ha de retre comptes després, no?, sinó les del senyor Rajoy: opinen el mateix i aquí voten el mateix sistemàticament un dia sí i un altre també. Són la base d'un exercici de ficció, que alimenta per si mateix una i altra vegada, que tomba i que gira, no? *Impasible al ademán*, no?, que es podria dir? (*Rialles.*)

Com és lògic, senyor president, la posició del Grup Socialista és de suport al projecte, com no pot ser d'altra manera. Cal dir que el Departament d'Educació ha fet una formidable tasca, formidable. Des de l'inici de les primeres propostes ha desenvolupat un intens treball d'elaboració i també d'intens treball de contacte, continuat i permanent, amb tothom que ha volgut parlar d'alguna cosa, amb tothom. Les associacions educatives també han fet una gran tasca, s'han implicat en un debat generalitzat, i això és realment important, han fet l'esforç de tenir una opinió pròpia i l'han manifestat obertament.

Hem de dir que en aquesta etapa de tramitació parlamentària, la política de mà estesa, de mà oberta i de diàleg sistemàtic amb tothom segueix oberta, com tampoc pot ser d'altra manera. Volem aconseguir el màxim de consens possible per aprovar aquesta llei i aconseguir així un nou impuls, coresponsabilitzat per un màxim de la cambra, del sistema educatiu de Catalunya.

Els diferents grups parlamentaris que hi han intervingut, i el mateix Govern, tenen alguns elements i qüestions obertes que miraran de concretar i de resoldre en aquesta etapa que s'obra, mirant de precisar i de trobar el to adequat sobre totes aquestes qüestions que tenen previstes o que pensen tractar, i les que estimi la cambra, sobre les quals caldrà trobar fórmules adequades, afinar i acabar resolent-les.

Finalment, per acabar, els diré que un llibre publicat recentment aquests dies comenta el cas d'un nen francès, al qual els arquetips escolars del moment van qualificar de fracassat escolar, era un nen fracassat escolar. El nen era un nen amb problemes, va arribar un moment en què no aprovava cap examen i ara, de gran, recorda el desfici d'aquella situació escolar que el culpabilitzava un dia i altre, no? En diu, ell, d'això, el mal d'escola. Però també recorda un mestre de la mateixa escola, que diu textualment: «li va salvar la vida», que li va saber despertar la curiositat i descobrir les coses que li interessaven realment. Li va dir: «Tu, aquest curs, ja no faràs més exàmens. El que faràs aquest curs és una novella.» I al finalitzar el curs va lliurar la novella que més tard es traduïa a diverses llengües i es convertia en un dels primers grans llibres d'autor a França.

Senyors i senyores diputats, no hi ha nens llestos o menys llestos, sinó nens. Tots necessiten una atenció educativa, i l'habilitat del sistema educatiu i dels mestres és mirar de trobar la manera de despertar la seva curiositat i fer-los trobar les coses que realment els interessen, no seleccionant-los –no seleccionant-los–, sinó atenent-los tal com són i tal com es presenten. Aquesta és la grandesa de l'educació. I també la manera de trobar la seva confiança des del respecte i alhora des de la proximitat, com en el film *Entre et Avoir*, ser i haver, de Nicolas Philibert, d'un director francès que, en una escola rural francesa, l'acció del mestre reconeguda obertament pels alumnes, quan un d'ells ha de passar a l'escola secundària, quan ha de marxar, sabent que perdrà el mestre s'acomia i li diu: «Senyor, jo de gran voldria ser mestre com vostè.» És el triomf rotund de l'educació i de l'escola, no? Si aconseguim tot això,

impactar els interessos de l'alumnat i la necessària confiança, haurem recorregut més de la meitat del camí.

I ens pertoca a nosaltres, als parlamentaris i al Govern, senyors i senyores diputats, habilitar els recursos i els suports necessaris perquè tot això es pugui fer i es pugui fer bé. Tenim una formidable oportunitat al davant, és moment de diàleg i d'acord, no moment de desacord i de disquisicions estranyes, senyor Robles, és moment de diàleg i d'acord. Per això, senyors diputats, demanem el suport de la llei i el rebuig de les esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar posició sobre l'esmena a la totalitat, té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputats, diputades, representants del sector educatiu, tant de l'Administració com de la iniciativa pública o social. Parlar avui d'educació aquí, al Parlament, és parlar de la Catalunya del demà, perquè estem parlant no només del futur dels alumnes, dels nois i noies del nostre país, sinó que estem parlant d'una llei que vol tenir permanència.

I, per aquest motiu, perquè és una llei d'educació, no la primera i única, perquè aquest Parlament n'ha aprovat d'altres, però sectorials. La primera d'integral, però de centres experimentals, d'adults, consells escolars, etcètera, doncs, podríem veure que hi ha un historial legislatiu en educació. Però certament és la primera llei integral, i lògicament per mi té un valor particular com a mestra i com a diputada, i potser per això serà per mi la intervenció més difícil.

Parlo en nom de Convergència i Unió, no parlo, senyor conseller, en nom d'aquest quadripartit educatiu que vostè diu. Més aviat em sento, ni que sigui per una vegada, més identificada amb les declaracions que fa poc va fer el president de la Generalitat, que deia: «Aquesta llei requereix un gran acord entre els que governen i els que poden governar», entenent que aquesta llei, tal com des de Convergència i Unió hem dit, ha de fer possible que canviant el Govern no s'hagi de canviar el text legislatiu i, en tot cas, es puguin canviar els seus desenvolupaments.

Prenc la paraula en nom de Convergència i Unió per dir «sí» a la tramitació d'aquest projecte, però també per dir «no» al text actual. Els acords i els treballs que puguem fer en ponència seran la clau per saber si al final podrem dir «sí». Hi ha hagut alguna expressió del diputat que m'ha precedit que m'ha fet veure que serà difícil el treball en ponència, però nosaltres no defallirem.

El sistema educatiu del nostre país té problemes, i jo crec que s'ha de ser molt conscient dels problemes que té, com també de les seves virtualitats. I quan hàgim d'elaborar les esmenes i hàgim de parlar amb els sec-

tors diferents implicats, que voldran que el seu pensament hi quedi recollit, i que traslladarem al programa electoral propi de cada força política, en el conjunt de les esmenes hem de tenir present aquests problemes i disfuncions; que no vénen del model comprensiu en si, perquè hi ha altres països que tenen model comprensiu i tenen millors resultats. Per tant, aquesta anti LOGSE, que tant els agrada practicar a alguns diputats, queda poc sustentada.

El que sí que és veritat és que a Catalunya ens han coincidit diferents problemes alhora: la primera vegada que generalitzàvem l'educació secundària amb diferència de trenta i quaranta anys en altres països, els canvis de les estructures familiars, els canvis en el món del treball, els moviments migratoris, la societat del consum, amb l'addicció al consum, que està afectant d'una manera tan important els nostres joves, amb els canvis de criteri, amb els canvis de religiositat, amb el trencament del model clàssic de civisme. Aquests canvis que han deixat perplexa la societat catalana, no cal que ni ens ho imaginem, perquè ja ho saben, com ha deixat també de perplexa la nostra escola, quan, a més, hem descobert que determinat enfocament de la renovació pedagògica que tant vam defensar, determinades aplicacions d'aquesta renovació pedagògica tenien més a veure amb el maig del 68, que amb l'Alexandre Galí o amb el professor Estalella o amb Artur Martorell.

I no ens hem d'escandalitzar d'acceptar això, perquè a França ja fa temps que s'ha decidit que no és ni de dretes ni d'esquerreres acceptar que la filosofia del març del 68 va capgirar el sistema escolar. És qüestió de saber per què, tenint més recursos i tenint més preparació, obtenim baixos resultats.

També és veritat que no hem d'idealitzar PISA, perquè una cosa és la cultura anglosaxona i l'altra és la mediterrània i la nostra; una cosa és esforçar-se per transmetre coneixements i l'altra és preparar per obtenir competències. És veritat que entrant en un món global, se'ns exigeix un domini de competències que l'OCDE posa com a llindar de suficiència, i hem de reconèixer que no només estàvem per sort just al llindar, sinó que del 2003 al 2006 hem reculat.

Per tant, tenim un problema, però sabem també que hi ha la necessitat de recuperar els valors intrínsecs de l'educació i que potser hem fet aquell fons en la piscina que ens ha de permetre pujar. I això vol dir un clam per aconseguir que es replantegi l'educació al si de la família, al si de l'escola, al si dels mitjans. I si tots plegats tornem a reconèixer l'educació, com aquell gran tresor que deia Delors, o «el teu dot», que deia la meua mare, ben segur que tornarem a donar el valor a la professió docent i en facilitarem l'exercici. I això vol dir saber explicar a la societat que l'educació, no el títol, l'educació de cada dia és una inversió personal, cultural, social i econòmica. I, certament, si estem en el món que estem i en l'economia que estem, necessitem gent competent per poder tenir la competitivitat que el nostre país necessita. I és per això que crec que hem de ser justos, no podem culpar ara el professorat, quan el professorat ha format part d'aquesta franja d'adults que hem compar-

tit un model de societat que ara ha demostrat que en el camp educatiu no havia tingut els èxits necessaris.

Aquest projecte nosaltres el podríem analitzar de moltes perspectives, però tinc molt poc temps, molt menys que els altres grups que han parlat fins ara.

Amb relació a l'autogovern, sàpiguen que el nostre posicionament és que el projecte pateix de manca d'ambició. I això ja té unes arrels. Quan vam debatre la LOE a Madrid, vull recordar que els tres grups que donen suport al Govern no ens van fer costat a l'hora de dir quins articles havien de tenir el caràcter bàsic i orgànic; no era broma, eh?, noranta de bàsics i setze d'orgànics. Tindríem ara més marge en cas de conflicte competencial. La llei no esgota totes les possibilitats competencials que pot tenir, ni compta amb uns informes detallats que es vegi com s'han estudiat els tres tipus de competències: les exclusives, les compartides i les executives. És veritat que s'ha fet una opció, de currículum, de cossos i fins i tot de concertació, però s'han deixat altres aspectes que poden ser ben bé regulats i que no m'hi puc estendre, però que caldrà que a la ponència avancem.

El que sí ens agrada sentir, i per això coincidim en un punt de partida, és que la llei ha de dibuixar i dibuixarà el model educatiu català, que lògicament ha de ser d'interès públic, perquè ho diu l'article 20 de l'Estatut, no ho diu Convergència i Unió, ho diu l'article 20 de l'Estatut. I, per tant, aquest model educatiu català en llengua i en contingut i de qualitat ha de fer possible que l'accés a l'educació, la garantia al dret a l'educació, vingui satisfet des de la iniciativa pública i des de la iniciativa social. I això vol dir sincerament avançar en un nou concepte, que en aquest projecte està anunciat, però no desplegat, i en ponència ho hem de poder desplegar: allò que és relatiu a la programació, a la concertació i al finançament.

La planificació territorial per zones sàpiguen que entenem que limita la llibertat d'ensenyament, limita la tria d'escola; està més pensada per garantir una plaça i adjudicar-la que no pas per elegir-la. El projecte, tal com està ara, dibuixa alumnes captius, i CiU vol alliberar aquests alumnes captius per poder-los donar mobilitat en el sistema.

Una peça clau que també haurem d'aprofundir en el tràmit de treball a la ponència, la gratuïtat. El model educatiu català és d'interès públic si és gratuït, i sobretot la gratuïtat de la franja obligatòria. A cada nen el mateix finançament, vagi a l'escola que vagi. La memòria econòmica fa una proposta. En el debat de pressupostos els farem una contraproposta per poder avançar molt més ràpidament.

Hem dit que el model educatiu havia de basar-se en el dret a l'educació i en la llibertat d'elecció. Jo els dic, aquest text està mancat d'ambició, no només competencial sinó també en la regulació de la llibertat d'educació. Però no només és això, tenim també una organització administrativa que se'ns proposa, que fa que compliqui molt les instàncies i que desdibuixi i creï confusió.

Miri, si haguéssim d'utilitzar una frase que diuen per l'Empordà, diríem: «Sembla, després de llegir aquell capítol, que entre tots ho farem tot, però això ho deia

un que estava sol.» I aquest que està sol sovint és el mestre.

Per tant, necessitem comptar amb el municipi, però necessitem mantenir el paper central de la Generalitat de Catalunya per garantir un model d'educació que doni les mateixes oportunitats a tothom, però que també doni la cohesió de país i garanteixi el sentiment de pertinença. Els ho he dit; els ho he dit i ho vull tornar a dir: tenim un dèficit en reconeixement del dret de lliure elecció, i nosaltres el defensem tant per a la pública com per a la concertada. Nosaltres –i dic «nosaltres» com a Convergència i Unió– ens sentim defensors de l'escola pública i de l'escola concertada. Hi ha qui es diu defensor de l'escola pública, però en realitat el que està dient és que és defensor de l'escola única, i aquí no ens hi trobaran.

Entenc que el marc estatutari ha de fer possible aquest punt de trobada en aquesta altra concepció del model d'interès públic, un model d'interès públic que ha de ser innovador i de qualitat, que ha de garantir l'equitat i l'excel·lència, la cohesió social, la garantia de la promoció personal i social, allò que ha estat sempre possible a Catalunya, vinguessis d'on vinguessis, i del progrés econòmic i cultural.

Però, ho repeteixo, si volem coresponsabilitat de l'escola pública i l'escola concertada amb els reptes de la societat, necessitem fer un pas important en el tractament de la gratuïtat i en el tractament de la llibertat d'elecció.

Lògicament, haig d'aprofitar també aquest torn per posicionar-me pel que fa a les esmenes a la totalitat. Nosaltres no hi podem donar suport, el nostre vot serà contrari, perquè els dos projectes basen la seva defensa en aspectes antiestatutaris, com és la llibertat lingüística. Entenem que l'Estatut deixa molt clar el tema de la llengua, entenem que ara més que mai els alumnes de Catalunya no poden ser dividits per llengua, que aquest ha estat un dels punts alts i bons del sistema actual vigent i que hem de tenir la seguretat jurídica per poder-lo continuar estenent a tot el sistema educatiu, donant-hi un suport especial en les etapes en què és més difícil.

Per tant, com dèiem, reformulem l'educació en el sentit dels valors, reformulem l'educació, el discurs en els valors de l'esforç i del treball, acceptem que la pedagogia del joc no és més bona que la del treball, acceptem que el treball és més important que la motivació i redrecem aquella part del discurs que va arrelar a la nostra societat i que ha dificultat que tants nois i noies hagin pogut donar el màxim de les seves qualitats i que aquells que necessiten atenció personalitzada per poder fer front a les seves mancances també puguin formar part, a través de l'èxit escolar, d'aquesta nova Catalunya del segle XXI que amb aquesta llei ajudarem a construir, en el cas que finalment s'hi pogués donar suport per part del nostre grup.

Treballarem, però serem exigents, ho avisem.

Gràcies.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, personal, càrrecs del Departament d'Educació, i també, per què no?, ciutadans de la comunitat educativa del país que ens puguin estar veient en aquests moments, avui donem començament al tràmit d'una llei integral d'educació de Catalunya que és la primera, i aquest acte no és menor. Espero i desitjo..., i m'agradaria fer una pregunta: hi ha algú que es pugui resistir que vegi la llum aquesta Llei d'educació? La resposta espero que sigui que no. I per què? Perquè, amb matisos segurament, en aquest projecte de llei, com ha dit algú, tots hi podem fer matisos; però també tots sabem que al final haurem de fer tots renúncies, petites renúncies que ens portin a assolir el consens perquè aquesta llei de país pugui finalment ser una realitat.

Hi ha una frase, hi ha una màxima que diu: «El país que aposti per l'educació és qui se'n sortirà.» El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya creu en aquesta frase. Per què? Perquè com més educació més democràcia, sense democràcia no hi ha llibertat, sense democràcia no hi ha ciutadans lliures.

La situació de l'educació a Catalunya i de l'ensenyament avui, com a molts altres països de la nostra àrea cultural, és de canvi. Ha canviat, d'una banda, la relació basada..., entre la família i l'escola, tant perquè la família actual presenta una gran diversitat de models ben diferents de la família tradicional, com perquè tampoc l'escola ja no assumeix el rol de ser l'única –de vegades ni tan sols la principal– instància educativa dels infants i joves. I de l'altra, la mateixa institució escolar ha estat sotmesa a successives reformes educatives, de direccions i intencionalitats oposades, la qual cosa l'ha sumida en un estat d'un cert desconcert.

Què hem de fer? Per fer front a aquesta situació cal tenir idees clares de cap a on es vol anar, intel·ligència en les decisions i voluntat i fermesa en els compromisos. Ho repeteixo: idees clares de cap a on es vol anar, intel·ligència en les decisions i voluntat i fermesa en els compromisos.

Per què ho dic? La Llei d'educació, el Projecte de llei d'educació o la Llei d'educació final que puguem tenir, neix o és deutora del Pacte nacional per a l'educació; la font d'on brolla l'actual Projecte de llei o la Llei d'educació que tindrem al final brolla, dic, ho repeteixo, del Pacte nacional per a l'educació. Allà es va fer un gran esforç de consens, un gran esforç de complicitat de la comunitat educativa. No malmem tots plegats aquest acord. Estem segurs que ningú se situarà al prepacte. Voldríem que el pacte servís de *liaison*, de punt d'unió d'on parteix la Llei d'educació de Catalunya, la primera llei d'educació de Catalunya, la primera llei d'educació de Catalunya que a alguns ens agradaria poder desenvolupar en un marc de sobirania molt més gran; però, en tot cas, aprofitem el marc que tenim actualment i no

desaprofitem l'ocasió, com sembla que alguns la volen desaprofitar.

I en el cas d'Esquerra Republicana de Catalunya què entenem per «l'educació»? L'educació l'entenem com a eina d'emancipació personal i col·lectiva; entenem l'educació com a base per intervenir en la societat, i entenem l'educació també com a compromís amb el país. I això, per aconseguir-ho, què hem de ser capaços d'aconseguir? Hem de ser capaços de dibuixar, de traçar una escola de qualitat, una escola innovadora i una escola catalana.

Però què entenem nosaltres per «qualitat»? «Qualitat», en educació, és el fet que cada infant i jove rebi els elements necessaris per desenvolupar al màxim la seva personalitat. Una educació de qualitat ha d'atendre les necessitats educatives de totes i cada una de les persones que se li han confiat, no solament de les més capaces –però també–, sinó també de les que necessiten més suport i ajuda a causa de situacions socials, econòmicament o culturals, que impedeixen el desenvolupament de totes les seves potencialitats personals. És en aquest sentit que una escola inclusiva pot ser, és i hi ha de ser de més qualitat que no pas una escola segregadora o excloent, ja que dona resposta adequada a les necessitats de cada un dels seus alumnes.

Però al mateix temps, no ho oblidem, una escola de qualitat comporta una notable exigència per a tots els que formen part de la comunitat educativa. Aprendre i ensenyar són activitats que comporten esforç personal, disciplina mental i control de les relacions interpersonals. Sense aquesta base no hi ha aprenentatges ni ensenyaments sistemàtics.

I, sobretot, l'educació no pot ser eina d'emancipació personal si no es facilita l'apropiació dels coneixements culturals per part dels infants i joves, la qual cosa comportarà també un esforç important. Ho repeteixo: els infants i els joves, els nois i noies, són l'element, haurien de ser i seran finalment a la Llei d'educació de Catalunya l'eix, l'element primordial sobre el qual hem de basar la Llei d'educació de Catalunya.

L'escola catalana també ha ser innovadora, i tenim una llarga tradició en innovació. Els centres i els mestres i professors de Catalunya han desenvolupat un conjunt innumerable d'innovacions, de maneres de fer diferents, de bones pràctiques, que donen solucions a molts reptes que té plantejats l'educació avui dia. Per tant, des d'aquí –i no és demagògic, eh?– saludo tots els mestres, professionals de l'educació –i no solament de l'educació, també del lleure, perquè formen part de l'educació–, que d'alguna manera amb el seu esforç, amb la seva vocació, amb la seva dedicació, amb la seva responsabilitat, han fet un gran esforç perquè el sistema educatiu de Catalunya, que en algun moment de les intervencions –i permetin-me que faci un salt mortal cap als grups que han presentat esmenes a la totalitat–..., jo crec que han fet un discurs farcit de tòpics i absències que dificulta una comprensió clara i rigorosa de la realitat educativa.

Alguns han vist, han buscat només la responsabilitat de tot en una llei; i buscar la responsabilitat de tot en una

lleï, penso que és d'un gran simplisme. Alguns fins i tot aquí han enyorat el passat. Fins i tot alguns aquí penso que han faltat al respecte a la cambra, perquè si aquí no hi hagués democràcia algú es podria pensar que algú del Grup Mixt podria estar aquí el dia d'avui? Per tant, jo penso que això és un insult a la democràcia.

I el projecte de llei què diu i què no diu? Esquerra Republicana està satisfet d'algunes qüestions de la llei, però caldrà millorar-les en el tràmit parlamentari, és obvi; hi han matisos, hi han concrecions que al llarg de la tramitació parlamentària haurem de ser capaços de millorar.

Hem de remarcar com a elements que nosaltres entenem com a positius el títol segon, amb el règim lingüístic que s'hi estableix: el Govern determinarà la regulació del currículum i del marc horari en totes les àrees; el català és la llengua vehicular i d'aprenentatge; no se separarà l'alumnat per qüestions de llengua, amb l'objectiu final d'aconseguir el ple domini del català i del castellà i l'ús social i tècnic d'una tercera llengua. Per primera vegada en una llei educativa s'estableix la transparència en els criteris per accedir al concert educatiu. Posa els instruments jurídics per evitar la dualització del sistema educatiu i els desequilibris en la distribució d'alumnat de necessitats educatives específiques. Les zones educatives, que a algú li fan por..., l'altre dia vam estar en unes jornades i va quedar molt clar: la Generalitat no desapareix amb les zones educatives; es manté la capacitat de regulació normativa per part del Govern de la Generalitat. Les zones educatives potencien la presència i la qualitat de les actuacions territorials del Departament d'Educació i la coordinació amb els ajuntaments, que també volem ser un element important a l'hora de participar-hi. El territori educa, i no puc concebre un territori sense que també l'educació formi part d'un element primordial de primera necessitat.

Podríem continuar. Es contempla l'institut escola en l'ensenyament públic, que fins ara a nivell legal no es podia fer, eh?; hi havien excepcions, però no es podia fer. La inclusió del lleure com a concepte educatiu. La participació de les famílies, que pot millorar, però penso que és un element important; sense les famílies –sense les famílies–, difícilment aquesta educació integral que tots volem, que tots necessitem, l'aconseguirem.

Creiem que podem millorar, podem millorar en tot el que faci falta per garantir la qualitat del sistema català mitjançant un finançament adequat. Creiem que hem d'adequar el finançament a allò que es va signar al Pacte nacional per a l'educació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

Sí, li demanaria que..., abans s'ha estat molt..., s'ha permès una estoneta més, i li demanaria, doncs (*riallles*), una mena de benevolència, si us plau, eh? Acabo; deixi'm un minut, i acabo.

El president

Senyor diputat, acabi, si us plau.

El Sr. Freixanet i Mayans

Bé, acabo, acabarem. Hi ha una frase, una dita africana: per curar un infant es necessita un metge, per educar-lo es necessita la tribu sencera. Compteu amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que forma part d'aquesta tribu, evidentment, per poder contribuir a una bona Llei d'educació. (*Remor de veus.*) Que sàpiguen vostès, i els ho ensenyo, aquí hi ha l'acord del Pacte nacional per l'educació. Per tant, fem una crida a tots plegats, als diputats i diputades d'aquest Parlament i a tota la comunitat educativa, eh?, que siguem responsables. Realment, la partitura ha estat dibuixada aquí, ara fa falta que els actors o bé els que hem de tocar els instruments donem forma a aquesta partitura.

Senyores i senyors diputats, nosaltres rebutjarem les esmenes a la totalitat i donarem continuïtat perquè es pugui seguir tramitant la Llei d'educació de Catalunya. Però que quedi clar que serem exigents a fer, a aconseguir i a assolir el màxim consens perquè tota la comunitat educativa s'hi pugui sentir el més còmoda possible i l'educació al nostre país pugui millorar.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la illustre senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputats i diputades, i també membres de la comunitat educativa que encara sou aquí presents i que compartiu el debat, des del meu grup parlamentari volem posicionar-nos, primer, sobre les esmenes a la totalitat presentades tant pel Grup Mixt com pel Grup Popular, i anunciar que votarem en contra de les seves esmenes a la totalitat.

Miri, fonamentalment, per dos grans eixos d'arguments en què vostès i nosaltres no ens entenem, ni en el debat d'aquesta llei ni en altres que reiteradament hem tingut en aquest hemicicle: per llengua i convivència i per equitat i cohesió.

Per llengua i convivència, perquè la llei ha de consolidar allò que funciona i que vostès pretenen canviar, i que és un dels majors certs i valors de l'educació a Catalunya, que és l'escola catalana, que és escola en català; la idea que els nostres centres són escoles per a tothom, que qualsevol nen o nena del nostre país hi té un lloc, sigui quina sigui la seva terra d'origen, sigui quina sigui la seva llengua, religió o sexe, també siguin quines siguin les seves competències inicials i les seves dificultats d'aprenentatge. Els centres són per a tots aquests nens i nenes.

És veritat que en altres llocs del món, en altres països, no ho han fet així, però aquests no són en absolut ni exemples de cohesió social, ni de convivència, per nosaltres. I en canvi Catalunya sí que és avui un model de referència, d'una societat que no separa per origen o per llengua, on no hi ha conflicte social per llengua, ni a les

escoles, ni als patis, ni als barris o als comerços, i on el conflicte a les institucions ens el porten vostès.

I per equitat i cohesió. La llibertat d'escollir centre per part dels pares i mares, que s'ha defensat, ja és una discussió superada a la nostra legislació, no només a la catalana, també en la que té marc estatal. El Partit Popular ja ho va intentar, i ho ha intentat reiteradament, impugnar en el debat de la LODE i d'altres lleis, i són precisament sentències del Tribunal Constitucional les que els han contestat diverses vegades. Els han dit que el dret a escollir centre es reforça amb allò que disposen les lleis –i que disposarà la Llei d'educació de Catalunya–, és a dir, amb criteris objectius, com el de la proximitat, que impedeixen, quan no hi ha prou places, una selecció arbitrària per part dels centres públics i dels centres concertats.

El problema és que darrere de la bandera que vostès aixequen de la llibertat d'escollir centre, que no m'hi oposaré, vostès amaguen que en aquest país hi ha famílies més lliures que altres per escollir centre i l'educació dels seus fills i filles, i amaguen que portar a la pràctica i a la realitat de la gestió educativa les seves postures porta, com el mateix Tribunal Constitucional reconeix, que siguin els centres els que acaben triant i seleccionant l'alumnat que volen. I la llei també és clara: els que reben finançament públic no ho poden fer. El deure dels poders públics és garantir la llibertat, sí, però per sobre de tot garantir el dret de tothom a l'educació; educació per tenir les mateixes oportunitats, per ser ciutadà i ciutadana, per ser crític amb el món, per ser lliure.

I sí, volem una llei d'educació. Les esmenes a la totalitat avui no prosperaran i iniciarem el tràmit parlamentari. L'existència d'una llei d'educació per primera vegada a Catalunya és l'oportunitat per ordenar el sistema educatiu i consolidar un model d'escola catalana sense desestabilitzar ni provocar canvis continus al centres, una oportunitat per desenvolupar el nou Estatut i concretar els acords del pacte nacional, una oportunitat per modernitzar el sistema educatiu, especialment per modernitzar l'escola pública, per adaptar-la a les noves realitats i demandes que avui els mestres ens diuen que no tenen eines per fer-hi front; per adaptar-la, en definitiva, a uns nens i nenes que són del segle XXI i que avui estan en aules del segle XX; una oportunitat, també, per trencar amb les pràctiques que fan possibles les inequitats i que perpetuen les desigualtats que l'escola ha de poder corregir.

Per tant, tenim un procés intens al davant, que no pot ser llarg, però en què des del nostre grup parlamentari no estalviarem esforços per poder arribar a acords. Hem sentit apel·lacions al diàleg i al consens. I tant que hi coincidim! Per això reivindicuem, com vàrem fer des del primer dia, la necessitat de l'acord que es va configurar al voltant del Pacte nacional per a l'educació; un pacte que va arribar després de massa anys de trampes i desconfiances.

El pacte va obrir el debat en cinc grans eixos que van ser cinc línies d'acord: acords relatius a les famílies, als ajuntaments, relatius al professorat, perquè és l'element fonamental per obtenir un sistema educatiu de qualitat, i acords relatius a la gestió autònoma i eficaç dels cen-

tres educatius, dels centres educatius públics, perquè és l'escola pública la que garanteix el nivell de qualitat i cohesió d'un sistema educatiu, no com a escola única, clar, però sí com a escola de referència.

I en aquets aspectes la llei suposa un avenç, fa propostes, perquè és una llei arriscada, fins i tot. L'haurem de millorar. Però vostès saben perfectament que des del nostre grup parlamentari recolzem i hem contribuït al fet que aquesta llei vagi endavant en molts d'aquests aspectes.

Des del nostre grup parlamentari hem defensat i continuarem defensant durant el tràmit parlamentari bona part del text, quan fa una aposta clara per l'autonomia dels centres; autonomia en la seva gestió, en els plantejaments pedagògics, en els seus projectes; autonomia especialment per a les escoles públiques, per definir el seu propi projecte de centre, en el marc del govern dels poders públics, òbviament.

La introducció de la cultura de l'avaluació és un element positiu, avaluació de tot el sistema educatiu com a rendiment de comptes i element permanent de millora.

El reconeixement de la llei al paper dels municipis en l'educació, un paper que ha estat fonamental per desenvolupar serveis, des de les escoles bressol, les escoles d'adults o les escoles de música; uns recursos que han emprat, els ajuntaments, més enllà dels recursos que tenien i més enllà de les seves competències.

La llei fa un reconeixement als municipis com a autoritat educativa i els atorga més protagonisme, i haurem de garantir que els assegurui també els recursos i les competències tècniques per treballar.

La creació de les zones educatives, que creiem com un instrument útil en el marc de la regulació general, i el reconeixement del lleure i el seu caràcter educatiu, o la definició del caràcter propi de l'escola pública com a inclusiva, laica i plural.

En això ha estat una llei valenta. Però el pacte també feia referència a un cinquè àmbit: els acords relatius a les escoles finançades amb fons públics perquè col·laborin a bastir «un veritable servei públic educatiu», diu el pacte nacional, partint de la idea d'igualtat d'oportunitats i de llibertat d'ensenyament en el marc d'aquest servei públic educatiu.

I en aquest àmbit la llei fa curt, la llei ja no és tan valenta. Creiem que el text de la llei no tanca bé el procés de debat engegat amb el pacte i no fa el pas necessari per consolidar un únic servei o una única xarxa, no una única escola, més enllà del nom que li donem –d'acord–, amb centres de titularitat pública i concertada, que garanteixi els mateixos drets i les mateixes obligacions a tots els centres sostinguts amb fons públics. Només en el marc d'allò que el pacte defineix tan clarament com el servei públic educatiu podem defensar que les diferències en el finançament dels centres no han de venir pel seu titular, sigui públic o privat, sinó per les necessitats que afronten en funció del seu alumnat i el seu entorn, i discriminar positivament, amb els recursos, aquelles escoles que fan un sobreesforç o que treballen

en circumstàncies més complexes, siguin públiques o concertades.

La llei ha d'establir la gratuïtat, la igualtat en l'accés, l'escolarització mixta i l'escolarització d'alumnes nouvinguts com a requisits ineludibles d'aquestes escoles, que reben finançament públic, que tenen vocació i voluntat d'exercir la seva funció social.

La llei ha de deixar clar que el paper de l'Administració no és el de vetllar pel bon funcionament del sistema, només, sinó el de garantir el compliment de les obligacions i els requisits dels centres i també dels recursos suficients.

I permetin-me afegir un element més, per no perdre una bona oportunitat de fer un veritable debat de país: incorporar la laïcitat com un principi inclusiu en el nostre sistema educatiu, com a garant del respecte i la llibertat de creences en un moment que la diversitat en el nostre país i a les nostres aules és més gran que mai.

Aquest Parlament ha de ser prou ambiciós a l'elaborar la Llei d'educació per superar els problemes i les confrontacions del passat, per superar l'herència d'una dualitat del sistema educatiu que és un dels principals problemes, no només per a l'equitat i la cohesió, també per a la qualitat i l'obtenció dels resultats desitjats.

La llei ha de ser la rúbrica a unes noves bases de confiança. L'acord va ser possible en el pacte i ara també l'hem de fer possible, i no som pas nosaltres qui ens en volem separar.

No podem oblidar que avui dotze del vint signants d'aquell pacte no estan satisfets en aquest aspecte a què ens referim de la llei. Aquestes organitzacions sindicals, d'estudiants, de pares i mares, de professorat i de renovació pedagògica no poden quedar al marge del consens de la llei. Des del nostre grup parlamentari recollirem les seves esmenes perquè, més enllà del suport parlamentari que pugui tenir la llei, neixi també amb el suport i el consens necessari dels seus protagonistes en el dia a dia: els alumnes, els mestres, els pares i les mares. Aquests també són els aliats que la llei necessita.

Per això farem esmenes pròpies a aquesta llei. Lamento que el Partit Popular ho vegi com una crisi de govern. Per nosaltres és una oportunitat de millorar la llei, no per imposar cap model educatiu propi, sinó per aconseguir que la llei compti amb una majoria política però també amb el suport d'una majoria social i educativa, que també li cal. Estem convençuts que serem capaços d'arribar a aquest consens perquè ho hem demostrat altres vegades.

Gràcies, president.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Doncs cridarem a votació.

(El Sr. Robles Almeida demana per parlar.) Senyor Robles?

El Sr. Robles Almeida

Por alusiones directas, señor *president*.

El president

Té trenta segons.

El Sr. Robles Almeida

Señor Daniel Font, señores socialistas..., lástima que no escuchara mi discurso, señor Daniel Font, lástima que no lo escuchara o no lo entendiese, porque, si lo hubiera escuchado o lo entendiese, se hubiera dado cuenta que estaba defendiendo la escuela pública, la libertad lingüística y el espíritu ilustrado, precisamente esos elementos que ustedes como socialistas deberían defender y no lo han hecho.

Yo le recomendaría en este sentido que, en vez de desvirtuarnos, o satanizarnos, o ponernos caretas, dejen de insultar de esa forma tan ruin.

No tengan en todo caso, señor Daniel Font, señores socialistas, mala conciencia por no hacer el discurso que deberían hacer y por haber cambiado el discurso social que deberían tener por un discurso nacionalista. Es curioso que Esquerra Republicana y CiU, nacionalismo y

clasismo, sean los que están apoyando al señor Daniel Font y a los socialistas, es curioso.

Gracias, señor presidente.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Mixt.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 16 vots a favor, 118 vots en contra.

Atès que s'han rebutjat les esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Suspenem la sessió, que reprendrem demà el matí a les nou.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dos minuts.